

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hiç dijital izi olmayan Blanca için yeni başlangıçlar yapması mahremiyetinin sonu demektir.

BOŞ SAYFA SERİSİ

DAMAGED GOODS

YARATICI KIZ - II

JENNIFER BARDSLEY

Manfemiyetin kalmadığı bir gelecekte hiç çeyrimiş olmayan Blanca'nın hikâyesi, açık artırma ile en yüksek teklifi veren Cal McNeal'e satılmasıyla başlar. Uygu yokluğunda distopya serisinin ikinci kitabı sürprizlerle dolu.

Blanca istediği her şeye sahiptir. Romantik bir erkek arkadaş ve manevi babasıyla arasında sevgi bağı vardır. Sonunda gerçek babası Barben Nemrod'un işkence gördüğü Tabula Rasa Okulu'ndaki korkunç hayatından kurtulmuştur. Fakat Blanca'nın Vestal izleri, özellikle FBI soru sormaya başladığından beri yeni kapılar araktadır. Kaçanlarla birlikte Vestal tikelennin yıkan Blanca, Tabula Rasa'ya karşı amansız bir mücadele veriyor.

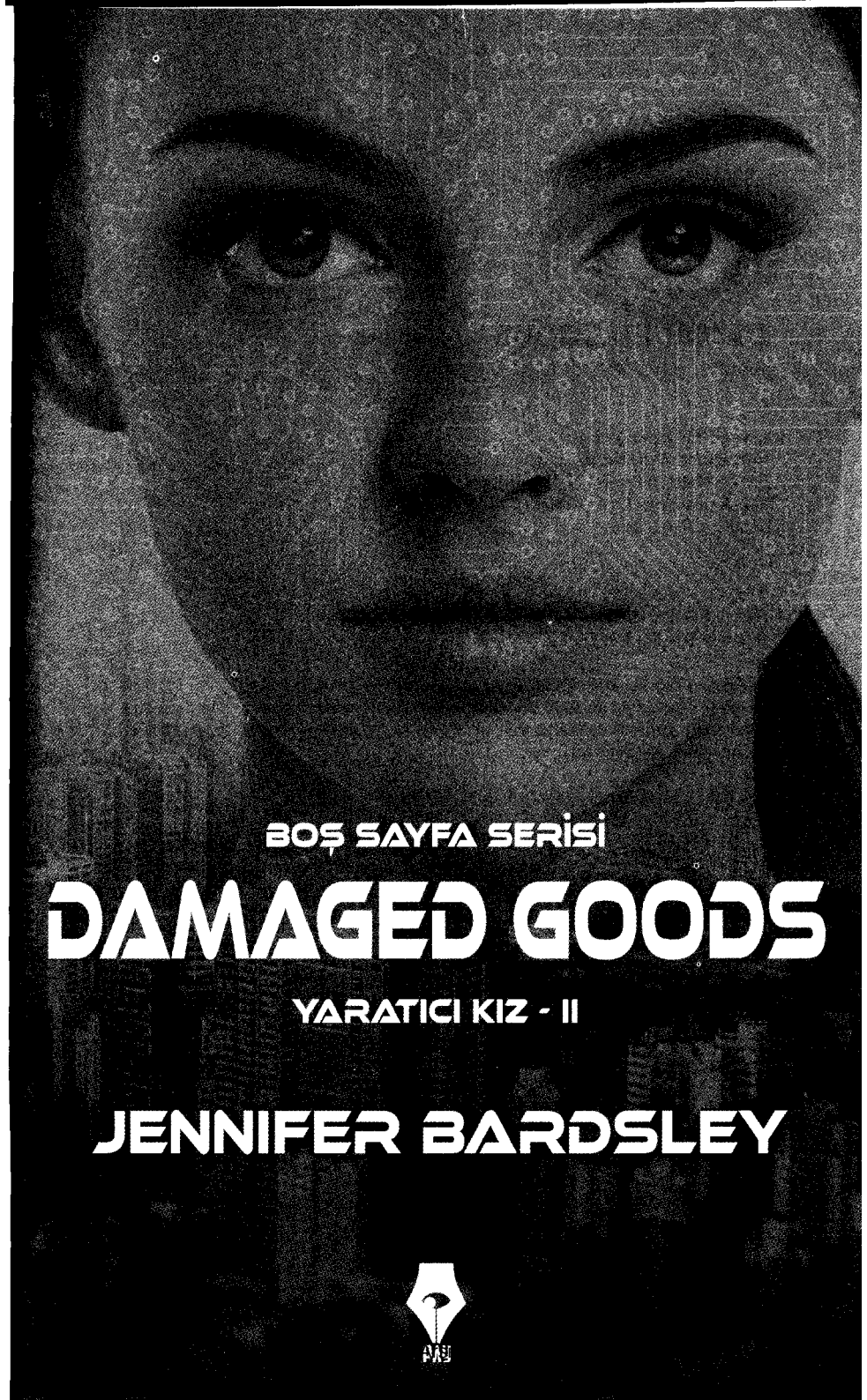

www.paykitap.com

paykitap
paykitap t24

BOŞ SAYFA SERİSİ

DAMAGED GOODS

YARATICI KIZ - II

JENNIFER BARDSLEY

DAMAGED GOODS

Jennifer Bardsley

Çeviren: Elif İrem Güney

Redaksiyon: Mine Karuç

Editör: Mertcan Ermiş

Kapak Uyarlama: Ercan Portakal

Dizgi: Ercan Portakal

1. Baskı: Haziran 2018

ISBN:978-605-81834-3-8

Yayınevi Sertifika No: 35302

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Pay Digital Yayıncılık Hizmetleri'ne aittir. Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kısmen veya tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ege Basım Yayın Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

B Blok Kat:2 No: 436 Topkapı İSTANBUL

Tel: 0 212 544 75 72

Matbaa Sertifika No: 24381

Pay Kitap

Oruç Reis Mahallesi Tekstil Kent Caddesi A-5 Blok NO: 16 Esenler-İstanbul

Tel: (0212) 507 10 15

Genel Dağıtım: Pay Kitap'a ait tüm kitapların genel dağıtımı Lades Kitap Yayın Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti. tarafından yapılmaktadır.

Damaged Goods

Jennifer Bardsley

Roman

Cilt 2

Çeviren:

Elif İrem Güney

ÖNSÖZ

Bu kitap bir kurgu çalışmasıdır. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünleri ya da imgesel olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölü, gerçek insanlara, iş kurumlarına, olaylara ve yerel mekânlara olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kurgu çalışmasında, dünya markaları ve marka sahiplerinden bahsedilmiştir.

BÖLÜM 1

Tek kokladığım şey deriydi. Seth'in kolları sırtıma dolanmış, elleri uzun kahverengi saçlarımın arasında dolaşıyordu. Dudaklarım onun dudaklarını parçalamak istiyordu, temasa açlardı. Az ilerde bir martı ağlayarak, Santa Cruz plajının dalgalarının üstünden uçuyordu.

Eğer Seth'i yeterince sert öpersem, yara izlerim unutulmaya yüz tutardı. Barbelo Nemo ve onun beyni, insanların hareketlerini kontrol eder. Çocukluğum Tabula Rasa'da, internetten uzak durarak geçti. Gömleği vücuduna yapışmasına rağmen, elimi Seth'in gömleğinden içeri soktum. Düğmesini açmaya başladım.

Seth, "Dur, Blanca," diyerek elimi ittirdi. "Otoparkta sadece biz yokuz."

Etrafıma baktım ve her yerde yabancı insanları gördüm. "Ne zamandan beri diğer insanların ne düşündüğünü umursuyorsun?"

"Bir Vesta'yla çıkmaya başladığımdan beri."

Geri çekildim ve kollarıma baktım. "Artık bir Vesta olmadığımı biliyorsun." Bileğimdeki eski çipli saati hissettim. Seth'in babası, Cal, platin rozetim çıkarıldığında bana bunu hediye etmişti. Bir Vesta'nın rozeti çıkartıldığında, Kardeşlik'ten kovulmuş olur.

Seth, birkaç araba ileride bulunan küçük kalabalığı işaret etti. "Yani, bu insanların fotoğrafımızı çekmesi seni rahatsız etmiyor. Öyle mi?"

Gösterdiği yere doğru baktım, kameraların flaşları neredeyse gözlerimi kör edecekti. Vestaların fotoğrafları asla başkaları tarafından çekilemez. Bu ayrıcalık sadece onları satın alan şirketlere, reklam çekimlerinde tanınır. O içgüdüyle kendimi korumak için, ellerimle yüzümü kapattım. "Sorun değil," diye yalan söyledim ve ellerimi aşağı doğru indirdim. "Ama artık gitsek iyi olacak. Yoksa restorana geç kalacağız."

Seth beni kollarının arasına alarak, "Babam birkaç dakika bekleyebilir," dedi.

İzleyicilerden biri "Blanca!" diye bağırdı. "Ve Veritas Rex! Gerçekten sen misin?"

Seth elini kaldırdı ve telefonunu salladı. "Ta kendisi!" Sonra beni öptü.

Bir karton gibi kaskatı kesildim. "Kes şunu," diye mırıldandım hareket etmemeye çalışarak. Şu an tek düşündüğüm kameralar ve bütün dünyada dolaşacak olan Seth'le özelimdi. "Gitmeliyiz yoksa geç kalacağız."

Seth burnumdan öptü. "Bu kadar dakik olduğunu bilmiyordum."

“Evet.” Kendimi, sıkı kucaklamasından kurtardım. “Cal bekliyor.” Ne kadar kısa sürede kaskımı takıp motosiklete binersem, o kadar iyi.

Bir adam biz giderken, “Blanca,” diye bağırdı. “Seni seviyorum! Bütün yıl boyunca seni takip ettim!”

Ceketimin altında titriyordum. Etrafımı saran şöhret beni ürpertiordu.

Biraz daha ilerledikten sonra rahatladım. Motosikletlerimizi sürmek için mükemmel bir gündü. Bu bizim en sevdiğimiz haftasonu ritüelimizdi.

Hızlı giderken, özgürlüğün tadını aldığımı hissediyordum. Son vitesa attığımızda, bir anlığına, üç ay öncesinde Nevada’da tutsak olduğumu unutuyordum. Annemin dağılan yüzü, hafızamdan siliniyordu. Ama fazla uzun sürmeyecekti.

Cal’ın seçtiğı restoran loş ışıklıydı. Bütün masalarda bulunan cam kavanozların içindeki mumlar, mekânın tek ışık kaynağıydı. Yürürken, diğera müşteriler bana bakıyordu.

Fısıltıları beni şaşırtmıyordu. Bir Vesta’nın halkın içinde dolaşması çok alışılmışın dışında bir şeydir ve ben tarihteki en ünlü Vestalardan biriyim. Babam da Barbelo Nemo.

Ama baba kelimesi, bana işkence eden biri için kullandığım bir kelime değil. Bayan Lydia’nın da genelde annem olduğunu düşünmüyorum zaten. Ebeveynlik duygusunu tek hissettiğim insan, Barbelo’nun elli bir yıl önce, 2012’de, gerçek olmayan bir amaçla öğrencileri internetten korumak amacıyla açtığı okuldan beni otuz iki milyon dolar ödeyerek satın alan adam Cal McNeal. Barbelo’nun asıl amacı, anahtar konumlara yerleştirilmiş Vestaların bir ağını oluşturmaktı. Ona adanmış casuslar, dünyanın her yerindeydi.

Cal, bronz yüzündeki gülümsemeyle masada bizi bekliyordu. Saçları kulaklarına kadar uzanıyordu. Ona kesmesini hatırlatmıyım. Genellikle giydiği dirsekleri yamalı açık kahverengi yün ceketini giyiyordu. Masaya geldiğimizde ayağa kalktı ve ikimize de sarıldı.

“Yolculuğunuz nasıldı, eğlendiniz mi?”

Seth, “Dağlardan kumsala,” diyerek masaya doğru geçti. Ceketini çıkarttı ve kolunun önünde ki dövme­leri göründü. Seth’in yüzünde de dövme­ler vardı, en dikkat çekici olanı ise; aslan başlı kobraydı. Bu yılan Seth’te farket­tiğim ilk şeydi. Bir yıl önce, mezuniyetimin birkaç gün öncesinde Tabula Rasa’ya sızıp, fotoğrafımı çekip Veritas Rex’te paylaşmıştı. Seth, işin ucunda yasalara aykırı gelmek bile olsa, herhangi bir hikâyeyi öğrenip yayabilmek için her şeyi yapan ünlü bir blogger.

Benim cildim bembeyaz. Birkaç dikkate değer istisna dışında, hayatım boyunca kurallara uyan biri oldum. Hala daha, bir dövmem yok ve teknolojiyle iç içe değilim. Bu, bırakılması zor bir alışkanlık.

Cal, ekmek sepetini bana doğru uzattı. “Blanca, bugün Stanford’daki arkadaşım­la konuştum. İyi haberlerim var.”

“Evet?” diyerek derin bir iç çektim ve içinden hiç almadan ekmek sepetini Cal’a doğru geri it­­tirdim.

Cal, ekmeğine yağ sürdü. “Senin bu özel durumun hakkında dekanla konuştum. Bir yıldır okulda olmadığını ama sınıfının en iyisi olarak mezun olduğunu söyledim.”

Seth suyunu içerken boğuluyordu. “Sınıfının en iyisi mi? Sanırım Vesta alımındaki en yüksek teklifçiye açık artırmayla satıldı demek istiyorsun.”

Cal, "Kesinlikle," dedi. "Blanca, sen Tabula Rasa'nın bölüm birincisi gibi bir şeysin. Dekana, farklı bir dönemle ilgili normal bir eğitim aldığını, bilim ve teknolojide özel ders aldığını ve böylelikle yeterlilik sınavı olan STEM'i geçebileceğini söyledim."

Çok heveslenmişim. Altı ay önce Cal, üniversite önerdiğinde şaka yaptığını zannetmişim. Bu fikri göz önünde bile bulundurmadan silip atmışım.

McNeal Güneş Sistemi'nin yüzü olmayı sevmediğimden değil. Bir billboardda benim olduğum bir reklamı her görüşümde, tatlı bir ürperti oluyor. Ama McNeal Güneş Sistemi'ni tanıtmak ve güneş sisteminin gerçekten nasıl çalıştığını anlamak çok farklı şeyler. Ama ben kafasında ponpon olan bir jeton olmak istemiyorum. Yeni buluşlar yapan ve güç sistemleri tasarlayan gerçek bir mühendis olmak istiyorum.

Cal, bu hayalime kavuşabilmem için bana yardım etmek istiyor. Seth kendini Veritas Rex'e o kadar adanmış ki, babasının şirketinde çalışmasının imkanı yok. Ama belki bir gün McNeal Güneş Sistemi'nin yönetim kuruluna katılacağım ve insanlar benim fikirlerime saygı duyacak. Bu da, Cal'ın kızı olabilmem için başka bir yol. Onun akıllı varisi olacağım.

Heyecandan dizlerim titriyordu, "Dekan ne dedi?"

Cal yağ bıçağını masaya bıraktı. "Tabii ki kim olduğunu biliyor. Kaçırıldığın ortaya çıktığında, o da dünyanın geri kalanı gibi haberlerden izlemiş."

Peçetemle oynarken "Ve?" dedim.

Cal gülümsedi. "Özel durumlar göz önünde bulunduruldu ve seni profesörlerden oluşan bir heyetle özel bir giriş sınavına almayı kabul etti."

Masadan Cal'a doğru uzanıp sıkıca sarıldım, "İşte bu!"

Seth, "Harika, baba," dedi. "Bunu nasıl becerdin? Stanford'un daha önce bu şekilde bir öğrenci aldığını hiç duymadım."

"Çünkü daha önce hiçbir Vesta başvurmamıştı. Artı, annenden sonra bir yurda isim verilmesi yardımcı oldu, Seth. Büyük bir başarı olmanın ödülleri vardır."

Cal'ın karısı, Sophia, Seth on yedi yaşındayken beyin kanserinden ölmeden önce Stanford Üniversitesi'nde antropoloji profesörüydü. Bu, bütün dünyanın cep telefonlarının kansere neden olduğunu farketmeden yıllar önceydi. Sophia, birçok kurbandan sadece biriydi. Ölmeden önce, iş hayatı Barbelo Nemo'yu ve oluşturduğu Vesta düzenini araştırmakla geçti.

Seth, "Annemin öğrencisi olman onu çok heyecanlandırırdı," dedi. "Muhtemelen seni takip eder ve güzel davranışlarını not alırdı."

Su bardağımı kaldırdım, "O zaman annene!" dedim.

Seth, "Anneme," diye cevapladı.

Cal, şarap bardağını kaldırdı. "Sophia'ya, üçlü bir şeref."

"Gülümseyin, McNeallar." Yağlı, siyah saçlı ve çirkin gülümsemeli adam telefonunu bize doğru tutuyordu. "Ne kadar da doku-naklı bir an." Flaş patladı.

Bardağımı bıraktım ve su masaya sıçradı.

"Veritas Rex ve Vesta sevgilisi. Sizi yakaladım!"

Başka bir aptal da sessizce yaklaştı. İkisinin de çılgına dönmüş bir şekilde yazı yazıyor olmaları ve bizi direkt internete yüklemele-ri, bana onların ünlü gazeteciler olduğunu düşündürdü.

Seth yüzlerine ekmek savurarak, "Derhal burayı terkedin," diye gürledi.

Boylu poslu ve kel bir adam aceleyle geldi. "Bir sorun mu var?" Gazetecilere döndü. "Ben bu işletmenin sahibiyim ve burayı acilen terk etmezseniz polisi arayacağım."

Seth hala ekmek fırlatıyordu. Yağlı saçlı olan bir parça yakaladı ve ağzına attı. "Teşekkürler, Rex," diye mırıldandı kırıltıların arasından, "görüşürüz."

Hemen birkaç garson geldi ve etrafı temizlemeye başladı. "İçtenlikle özür dilerim, Bayan Blanca. Bu Virüsler nasıl girdi bilmiyorum." Buranın sahibi, Müdür Russell'ın bana Tabula Rasa'da öğrettiği, ünlü bloggerlar için kullanılan aşağılayıcı terimi kullandı.

"Bu sizin suçunuz değil. Virüslerle uğraşmak zordur." Masanın altından ayağımı Seth'in bacağına doğru sürttüm.

"Beyaz kıyafetinizi görmüş olmalılar."

"Sorun değil." Kafamı salladım. "Alıştım." Yemeğin onlardan olması teklifini reddetsem de, ısrar etti.

Daha sonra, birkaç cheeseburger sonrasında, Cal tekrar gardırobumun konusunu açtı.

"Biliyorsun, Blanca. Eğer dikkati üstüne çekmekten hoşlanmıyorsan, artık beyaz giymek zorunda değilsin."

"Tabii ki dikkati üstüme çekmek istemiyorum!"

Cal, "Öyleyse neden bazı şeyleri değiştirmiyorsun?" dedi. "Yeni kıyafetler al."

Destek bekleyerek Seth'e baktım ama o da babasına katıldığını belirterek kafasını salladı.

Seth, "Fatima şu an renkli giyiniyor," dedi ve ekledi "ve hala bir Vesta."

En yakın arkadaşım Fatima'yı gözümün önüne getirdim. Onu en son gördüğümde, moda evinden yeşil ipek bir elbise giyiyordu

ve karpuz yutmuş bir yılan gibi görünüyordu. Altı aylık hamileydi ve görünüşü hala "Yakışıklı çocuk alarmı!" diyordu. Yarın akşam Beau ve Fatima'nın nişan partileri var.

Diğer yandan ben, dillere destan bir kızdım. Kahverengi saçlar, yeşil gözler ve temiz bir cilt. Tabula Rasa'dayken sabun sattırabilecek bir yüzüm olduğunu söylerlerdi.

"Vesta olmak istemiyorum. Ben artık bir McNeal'im. Ama renkli giyinmek yanlış geliyor."

"Sadece kıyafetler değil." Seth'in telefonu titredi ve gelen şeyleri göz ardı etti. "Evden sadece benimle ya da babamla çıkıyorsunuz."

"Bu doğru değil!" diye üsteledim. "Geçen hafta McNeal Güneş Sistemi reklamı için stüdyoya gittim."

Cal, "Doğru," diye onayladı. "Ama bu bir Vesta'nın yapacağı bir şey."

"Bu da ne demek oluyor? McNeal Güneş Sistemi'nin yüzü olmamı istemiyor musun?" Sanki çok fazla patates kızartması yemişim gibi karnım şişmişti.

"Tabii ki istiyorum, tatlım. Şirketim için yaptığın kampanyayı seviyorum." Cal uzandı ve elime dokundu. "Senin için endişeleniyoruz. Oradan çıkmanı ve yeni arkadaşlar edinmeni istiyoruz."

Döndüm ve Seth'e baktım. "Bu geçen geceyle ilgili, değil mi? Bana hala seninle gece kulübüne gelmediğim ve sende babanı yanına almak zorunda kaldığın için kızgınsın."

Seth dikkatlice bana baktı. "Sadece geçen gece değil. Her zaman böyle. Dünyanın bu kadar küçük olması sağlıklı değil."

Cal, "Üniversite büyük bir adım," dedi, "hem akademik açıdan, hem de insanların içine karışmayı öğrenip, yeni arkadaşlıklar kurmak açısından."

"Birçok insanla tanışıyorum! İnternette tonlarca arkadaş edindim. The Lighthouse'ta ne zaman yeni bir gönderi paylaşırsam, binlerce yorum alıyorum."

Seth, delici kahverengi gözleriyle bana baktı. "Blanca, bu işte yenisin, ama internette arkadaş edinmek, yüz yüze arkadaş edinmekten çok daha kolay. Bu başka bir iletişim şekli."

Tam o anda, bir flaş beni zıplattı. Ama bu sefer fotoğrafımı çeken bir Virüs değildi. Diğer köşede, çocuklarının fotoğrafını çeken bir aileydi. "Yüz yüze tanışmak, korkutucu olabilir," dedim.

Cal, "Bazen," diyerek kafasını salladı. "ama normalde değil."

"Bana göre normal farklı."

Seth, "Tam olarak bahsettiğimiz nokta," dedi.

Cal sandalyesine yaslandı. "Birisiyle, yaşadıklarını atlatabilmen için sohbet etmenin yardımcı olabileceğini düşünüyoruz."

"Yani, psikiyatrist gibi mi? Deli olduğumu mu düşünüyorsunuz?" Çipli saatimi, eskiden rozetimin olduğu yerde döndürüp durmaya başladım.

Seth bana yaklaştı ve sesini alçalttı. "Deli olduğunu düşünmüyoruz. Ama başına gerçekten saçma sapan şeyler geldi."

Cal, "Annemi kaybettin," dedi.

"Bayan Lydia benim annem değildi! Yani, beni doğurdu. Sadece bu kadar. Ona olan şeyi neden umursayayım ki?"

Cal, "Bir şey hissediyor olmalısın," dedi.

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

Seth, "Öyleyse neden bağırarak konuşuyorsun?" diye sordu.

Odaya baktım ve üzerimdeki bakışları gördüm.

Garsonumuz geldi. "Tatlı için hazır mısınız?" diye sordu.

Cal, "Evet," dedi. "Lütfen menüyü getir."

"Hayır, teşekkürler." Ellerimi birbirine kenetledim.

Garson gittiğinde, Seth dirseğime dokundu. "Sana bir randevu ayarladık."

"Ne?"

Cal, "Dr. Meredith'le," dedi. "Bir terapist."

"Özelimi tamamen yabancı birine mi anlatmamı istiyorsunuz?"
İçimdeki fırtına büyürken, sakinliğimi bozmamaya çalışıyordum.

"O yabancı değil, Blanca. Dr. Meredith'le sen kaçırıldığında görüşmeye başladık."

Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Ona benden mi bahsettiniz? Özel hayatımı bir başkasıyla mı paylaştınız?"

Seth, "Tabii ki hayır," dedi. "Babam ve benim çözmemiz gereken sorunlarımız vardı. Biliyorsun ki, beş yılını babamın annemi aldattığını düşünmeye verdim."

Cal geri çekildi. "Ve senin de sorunların var, Blanca."

Güçlkle yutkundum. Uzandım ve beyaz deri ceketimi aldım. Belki de kalkıp gitmeliyim. Motosikletimle McNeal Malikânesi'ne geri dönmeliyim. Ama bu da kendi başıma bir yere gitmek demekti. En son tek başıma çıktığımda, iyi arkadaşım Ethan öldürüldü ve Bayan Lydia beni kaçırdı.

Cal, "Bazen yetişkin olmak, yapmak istemediğin şeyleri yapmaktır," dedi.

Seth, "Eğer yardımcı olacaksa, gelecek hafta randevuna seni ben götürebilirim," dedi.

"Asla," dedim. "Bu şekilde bir ilgiye ihtiyacım yok."

Eğer yeterince denersem bunu yapabilirim.

Ayağa kalktım ve ceketimi aldım. "Yemek için teşekkürler," diye söylendim.

Gitmek için döndüğümde siyah takım elbiselere çarptım. Upuzun bir adam, her bir yanı saçları gibi keskindi. Kadın ise neredeyse benim boyumdaydı.

"Blanca Nemo?" Kadının sabit bir sesi vardı. İkisi de elektronik rozetlerini göstermek için avuçlarını kaldırmışlardı. FBI'dan Ajan Carter ve Ajan Marlow. Sizi sorgulamak için götürmek zorundayız."

Seth, "Bu da ne demek?" diye ayağa fırladı.

Cal, "Blanca?" diye sıçradı. "Bu neyle ilgili?"

Ajanların göremeyeceği şekilde ona korku dolu bir bakış attım. "Bilmiyorum."

"Avukatsız hiçbir şey söyleme. Tamam mı, tatlım?" Cal çıplı saatinde bir şeyler yazıyordu. "Nancy gelene kadar bekle."

"Hadi, Bayan Nemo." Erkek ajan kolumdan tuttu, "arabamız dışarıda."

"Ahh! Bu kadar sıkmanıza gerek yok!"

Seth, "Onun adı 'Nemo' değil," diye bağırırdı. "O Blanca McNeal."

Seth ve Cal, hemen arkamızdan restoranın dışında bekleyen siyah sedan arabaya doğru geldiler.

McNeallara bir kez daha bakmak için döndüm. İkisinin de yüzü endişeyle kaplıydı.

Ajanlar beni arka koltuğa oturttururken ruhsuz bir şekilde gülümsedim.

İroni öldürür. Onlar olmadan bir yere gidiyorum nihayetinde.

BÖLÜM 2

Ciğerlerime güçlükle tüm nefesimi doldurdum. Nevada'daki hapsimden sonra küçük yerler sinirlerimi bozar. İki büyük ayna odayı daha büyük gösteriyordu. Ama Cal'ın dedektif romanlarını yeterince okumuştum ve böylelikle onların tek taraflı pencereler olduğunu biliyordum.

Gösterilmek için iğneyle tutturulmuş bir kelebek gibi hissediyordum.

Ajan Marlow önümde devasa plastik bir sandalyede oturuyordu. Pazıları cevizi bile kırabilecek gibi gözükiyordu. Ajan Carter, onun tam tersine minyondu. Sol elinde eklemlerine kadar uzanan uğur böceği dövmesi vardı. Erkeksi saç stili onu genç gösteriyordu ama göz çevresinde kırışıklıklar vardı.

Ajan Carter, "Kayıt başlasın," dedi ve sorguyu kaydetmek için telefonuna tıkladı, "şahıs avukatı gelene kadar konuşmayı reddetti."

Ajan Marlow kibar bir ses tonuyla, "Biliyorsun," dedi. "Herhangi bir suçun yok. Sorularımızın birkaçını cevaplayabilirsin. Avukata gerek yok."

Bileğime doğru baktım ve tepki vermedim. Beni FBI binasına getirdiklerinde ilk yaptıkları şey 'himaye' için çipli saatimi almak oldu.

Çipli saatimi özel bir kutuya koyan ajan, "Hesaplarına giriş yapmayacağız," dedi. "Bu, federal bir binaya girerken, himaye edilmek için, standart bir protokoldür. Telefonlar başlarını belaya sokmasın diye çoğu insanın ellerine kurşun kaplı eldivenler giydirilir."

Bileğim anormal bir şekilde pürüzsüzdü. Önce rozetim, şimdi de saatim. Çıplak tenim benimle alay ediyordu.

Ajan Carter, "Seninle ilgili her şeyi biliyorum, Blanca," dedi. "Her bir detayı."

Ona doğru baktım. Ben de Margie Carter'ın her şeyini biliyordum. Vesta Düşmanları denen derste, ilk senemde onu işlemiştik. Ders kitabımdaki fotoğrafına göre çok fazla yaşlıydı.

Ajan Carter masaya doğru yaslandı. "On yedi yıldır Vestaları gözlemliyorum. Barbelo Nemo'yu ilk araştırmaya başladığımda sen bebek bezinin içindeydin."

Ellerimi büktüm. Sanki yukarıdan çekiliyormuşum gibi omurgamı düzelttim. Yukarıdan çekiliyordum. İfademi düzelttim ve böylelikle duygularımın bütün kanıtları yok olacaktı. Eğer Bayan Corina bana bir şey öğrettiyse, o da iletişimin yüzde altmışının sözsüz olduğudur. Bu yüzden dudaklarım kapalıyken vücudumun konuşmasının imkânı yok.

Ajan Carter, parmaklarını masanın üstünde oynatmaya ve bana bakmaya başladı. "Bir sürü sorum var, Blanca. Şimdi gerçekten kimin tarafında olduğunu kanıtlama vakti."

Bir kas bile oynatmadan cevap verdim. Sonsuza kadar böyle oturabilirdim. Müdür Russell, Bayan Corina ve Tabula Rasa'daki diğer öğretmenler benimle gurur duyardı. Eğer yaşıyor olsaydı, Barbelo da.

Saniyeler saatler gibi geçiyordu. Uzun bir zaman sonra, kapıda bir hışırtı duydum. McNeal ailesinin avukatı Nancy Robinson'ı görmek için döndüm.

Nancy odaya fırtına gibi girdi. "Artık buradayım, Blanca."

"Trafik berbattı." Ajanlarla el sıkışmak için elini uzattı. "Nancy Robinson. Tanıştığımıza sevindim. Hadi şu parodinin üstesinden gelelim." Yanımdaki sandalyeye oturdu ve telefonuna tıkladı. "Kendi kanıtımız için bunu kaydedeceğiz, tabii ki, Blanca'nın tamamen gönüllü olarak burada olmasına rağmen."

"Evet, hadi başlayalım." Ajan Carter yakın bir şekilde bana bakıyordu. "Blanca Nemo'yla Vesta düzeninin iç çalışmalarını görüşmek için buradayız."

"Benim adım Nemo değil."

Ajan Marlow, "Bay Calum McNeal tarafından evlatlık edinildiniz mi?" diye sordu. "Bunu bilmiyordum."

Nancy bana kafa salladı, bu yüzden cevap verdim. "Hayır," dedim. "Resmi olarak değil."

Eğer bunu resmi olarak yapsaydık---Cal'ın böyle istediğini zannederek---alengirli olurdu. Yasal olarak, Seth erkek kardeşim olurdu. Hipotetik enstest şu an kaldırılabileceğimden daha fazlası olurdu.

Nancy, "Blanca'nın seçtiği herhangi bir ismi kullanma hakkı var," dedi. "Lütfen buna saygı gösterin."

Ajan Marlow devam etti. "Barbelo Nemo ve Lydia Xavier senin biyolojik anne ve baban mı?"

Nancy beni durdurmaya kalkmadan önce, "Lydia Xavier mi?" dedim. "Bu ismi nereden duydun?" Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kendime sinirlendim. Gereksiz bir bilgiyi ortaya çıkarmaktan daha iyisini biliyorum. Ama Bayan Lydia'nın soyadını daha önce hiç duymadım.

Ajan Carter, "Kaynaklarımızı açığa çıkarmıyoruz," dedi. "Soruyu cevaplayın."

Nancy laf arasında, "Hayır, sanırım değil," dedi. "Eğer kaba olacaksanız, Blanca'yla birlikte çalışmaya gerek yok. Tutuklu değil. Lydia'nın soyadını bulabilmek için aylardır uğraşıyoruz. Vesayet ve Miras Mahkemesi için buna ihtiyacımız var. Blanca'nın, Lydia'nın yasal varisi olduğu varsayımı altında çalışıyoruz."

Ajan Marlow'un dudakları seğirdi. "Üzgünüm, ama kaynaklarımızı açığa çıkaramayız. Bu, Vesta düzeninin bir suç faaliyeti olduğu iddia edilen ve hala devam eden bir araştırmadır. Blanca'nın The Lighthouse'ta yaptığı paylaşımlardan yola çıkarak, onun da yanlış yapan herkesin adaletine kavuşmasına en az bizim kadar kendini adayacağını düşündük."

Ajan Carter dumanlı ve rahatsız edici sesiyle, "Sana söylemiştim, Marlow," dedi. "O da geri kalanı gibi ağzını kapalı tutacak. Beyaz giyen bir akıl hastasına asla güvenme."

"Ben bir akıl hastası değilim!"

"Bu yersizdi." Nancy'nin sesi tizdi.

"Kanıtla." Ajan Carter elini kaldırdı ve bana bir fotoğraf gösterdi. "Bu kişiyi tanıyor musun?" Tahminen yirmi üç, yani Seth'in yaşlarında olan uzun boylu Asyalı bir adam gösterdi. Beline kadar çıplaktı ve kum torbasına vuruyordu. Terler keskin hatlı kaslarından akıyordu.

Onu tanıyor muyum? Tabii ki evet. Bu benim arkadaşım Keung. Hatırladığımdan daha yaşlı gözüküyor ve her zamankinden çok daha yakışıklı.

"Hayır," dedim. "Bunun kim olduğunu bilmiyorum."

Ajan Carter bana sertçe baktı. Daha sonra avcunun içinden bir sürü fotoğraf gösterdi. "Bunu? Ya da bunu?"

Kafamı salladım, ama vücudumun geri kalanı hala sabitti. Onlara bir şey söylemenin faydası olacağını sanmıyorum.

"Peki ya bunu tanıyor musun?" Ajan Marlow bana başka bir fotoğraf gösterdi.

"Üzgünüm. Hiçbir fikrim yok."

"Kahretsin, Nemo!" Ajan Carter elini masaya vurdu. "Yalan söylediğini biliyorum!"

Eğitimime rağmen, ürküyordum. Öyle sarsıldım ki, muşambanın üstündeki sandalyem çatırdadı. Daha sonra derin bir nefes aldım ve nefes alışıma odaklandım.

Nancy çok sinirlendi. "Bu yersizdi. Her ne olursa olsun, onun doğruluğunu sorgulayacak bir sebebin yok. Blanca'nın çocukluğunu bir tecritte hapsolmuş, alıkonmuş ve saldırıya uğramış olarak geçirdiğini üstelik, yakın bir geçmişte neredeyse öldürülmek üzere olduğunu hatırlatayım."

Ajan Carter, "Blanca'nın böyle yapması, bilgiyle olayı ileriye taşımamızdansa, adli faaliyetlerin icrasına engel olacaktır," dedi.

Nancy, "Hayır," diye cevapladı. "Blanca'nın böyle yapması tedbirli olduğu için. Eğer size güvenliğinden endişe duyduğu için bir şey söylemiyorsa, bu adli faaliyetlerin icrasına engel olmak değildir. Ne yapacaksınız? Onu tanık korumaya mı koyacaksınız? Bütün hayatı boyunca saklı tutuldu."

"Bir dakika." Ajan Marlow sözlü saldırıyı durdurmak için elini kaldırdı. "Kimse Blanca'yı adli faaliyetlerin icrasına engel olmasıyla itham etmiyor."

Biraz bekleyelim ve sakinleşelim, daha sonra tekrar devam edelim."

"Bana başka bir şey sorun." Kelimelerim yumuşak ve hızlıydı. "Bana farklı bir soru sorun."

Nancy dövme kaşlarını bana doğru kaldırdı. Daha sonra Ajan Carter ve Marlow'a döndü. "Kızı duydunuz. Blanca'ya başka bir yolla bir şeyler sormayı deneyin."

Ajan Marlow, "Başka bir yolla mı?" diye tekrarladı. "Tamam, Blanca. Buna ne dersin? Bize gardiyanlarla ilgili ne söyleyebilirsiniz?"

İşte bunu yapabilirim. Ne diyeceğimi tam anlamıyla biliyorum çünkü ders kitabındaki cevap beynime yerleşmiş. "2028'de kuruldu," diye başladım. "Gardiyan düzeni, Pekin'de Vestalar'a rakip olmak için oluşturuldu. Bu sırada Tabula Rasa, on altı yaşındaydı ve ilk mezunlarını kutluyordu."

Ajan Carter laf arasında, "Annenin baban Barbelo Nemo tarafından satın alındığı zaman," dedi.

"Bu iki insanı ebeveynlerim olarak görmüyorum." Biraz daha dik oturdum ve başka hiçbir şey söylemedim.

Bir dakika boyunca, tamamen bir sessizlik oldu ve dördümüz de birbirimize baktık.

Ajan Marlow sessizliği bozarak, "Lütfen, Blanca," dedi. "Lütfen devam et. Ajan Carter bir daha bölmeyecek," diyerek ona baktı.

Nancy bana kafa salladı, ben diğer ezberlenmiş satıra geçtim. "Tabula Rasa, özel hayatın son kalesi olarak uluslararası bir ün kazanıyordu. Dünyanın, asıl ayak izinin eksikliğinin bir emtia olduğunu farketmesiyle, Wu Park adındaki Çinli bir işkadını başarıımızı kopyalamaya başladı.

Daha sonraki yıllarda, Barbelo Nemo'nun Tabula Rasa'da kurduğu Vesta sistemi o kadar ünlendi ki, diğer ülkelerde de kopyalanmaya başlandı.

Mesela Berlin'deki Keiner Okulu ve Meksika'daki Nadie Okulu. Ebeveynlerin, çocuklarının gizliliğindeki finansal değeri farketmeye başlamasıyla, daha fazla aile yer için yalvardı."

Ajan Carter, " 'Bizimki' dedin," dedi.

"Ne?"

" 'Bizim başarımız' dedin," dedi ve masaya ellerini koydu.

"Hayır, demedim."

Ya da dedim mi? Gerçekten hatırlayamıyorum.

Ajan Carter ifadesizce, "Bayan Nemo," dedi. "Hala kendinizi bir Vesta olarak görüyor musunuz?"

"Artık bir Vesta değilim ve adım Nemo değil. McNeal. Size söyledim."

Ajan Marlow, "Size inanmak istiyoruz," dedi. "Ama yapamayız."

Ajan Carter, "Bir yalancıya güvenmek oldukça zor," diye söylendi.

Nancy, "Yalancı mı?" diye bağırdı. "Blanca, hiçbir şart altında bir kelime daha etme. Bu insanlara mahkeme kararı olmadan yardım etmeyi bitirdin."

Ajan Marlow, "Ayarlanması kolay olabilir," dedi.

Ajan Carter parmaklarını şıklattı ve başka bir fotoğraf geldi. Pürüzlü ve anlaması zordu. Fotoğraf sanki siste çekilmiş gibiydi.

Ama beyaz pantolonumun fark edilmesi kolaydı.

Seth'i öpmek için parmak uçlarımda duruyordum. Apartmanı-
nın girişinde birbirimize sokulmuş bir haldeydik.

"Ee, yani? Birçok insan her gün fotoğrafımı çekiyor."

Ajan Carter, taze bir et yemek üzere olan bir panter gibi gülüm-
sedi.

"Köşeye bak."

Ben de baktım. Ve gördüğüm şey beni şok etti.

Keung da fotoğrafta, bizi izliyordu.

Nancy, "Blanca," dedi. "Sana şiddetle daha fazla soru cevapla-
mamamı tavsiye ederim."

Ona katıldığımı belirterek kafamı salladım ve boş bileğimi kav-
radım.

Eğer Keung'un ilham aldığı tek bir şey varsa, o da sessizliktir.

Tenimin gece havasına dokunmasıyla, tüylerim diken diken oldu. Ay yoktu ve yıldızlar da şehrin çirkin ışıklarının arkasına sak-
lanmıştı. Deri ceketim bana sarılıyor, ama üşümekten korumuyor-
du. Dışarıda Cal ve Seth'in beni beklediğini görünce, hemen onlara doğru koştum.

İlk önce Seth bana uzandı ve kollarının arasına aldı. Cal hızlıca Nancy'ye hoşçakal dedi ve bizi limuzine götürdü. Şoförümüz, Alan, otoparkın önünde bekliyor ve arka kapıyı açık tutuyordu.

"Motoruma ne oldu?" diye sordum.

Cal, "Endişelenme," dedi. "Evde tek parça halinde."

Limuzinin orta koltuğuna oturdum ve gözlerimi sıkıca kapattım. Malikâneye en son hızda gidene kadar da açmadım.

Cal ve Seth, ellerimi tutuyorlardı.

Cal, "Geçti," dedi. Elimi hafifçe sıktı ve bıraktı.

"Ne istediler?" dedi ve kafamı biraz daha omzuna bastırdı.

"Bana Gardiyanları sordular."

Seth, "Çinli Vestalar mı?" diye sordu.

"Onlar Vesta değiller." Kafamı kaldırdım ve pozisyon değiştirdim. "Gardiyanlar tamamen farklılar."

"Nasıl farklılar? Çocuklarını on sekiz yıl boyunca siber güvenli bir yere kapat ve daha sonra onları en yüksek teklif verene sat." Seth boynunun arkasını kaşıdı. "Bence tamamen aynılar."

Sinirden boğazım yanıyordu. Kin doluydum. "Aynı değiller. Vestalar senede on kişiyi mezun verirler ama Gardiyanlar yüzlerce üretim yaparlar. O kadar çok mezunları var ki, büyük anlaşmalar imzalayamıyorlar. Şanslı olan birkaçı, multi milyon dolarlık firmalarda sözcü olur. Geri kalanı ise küçük hükümet pozisyonlarında olurlar. Eski Confucian sınavının bükülmüş versiyonu gibi."

Seth, "Con-fu-fu ne?" diye sordu.

Dönüp ona baktım. "Konfiçyus'un kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Bilmeli miyim?"

Cal, "Eski Çinli bir filozof," dedi. "Han hanedanlığında başladı bu sınav."

“Hükümet bürokratı olmak isteyen adamlar, imparatorlukla ilgili, Konfüçyus klasiklerine dayanan bu sınavları geçmek zorundalardı.”

Onaylayarak kafamı salladım. “Bu, şu an Gardiyanların yaptıklarına benziyor. Programdan mezun ol ve bir iş bul.”

Seth, “Bu kesinlikle Vestalar gibi,” dedi.

“Vestalar hükümette çalışmazlar!” Bazen Seth beni dinlemiyormuş gibi hissediyorum.

Cal, “Yani FBI Gardiyanlarla mı ilgileniyor?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Şimdi her şeyi biliyorsun.”

Yani, neredeyse her şey. Onlara Keung’u söylemedim. Ya da beni takip etmesinin olası sebebini.

Odamın bu akşamki güvenliğinde, aklım bir türlü boş kalmıyordu. Yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Beyaz, yumuşak pijamalarımı giydim. Daha sonra kadife örtümün üstüne yüz üstü uzanarak yüzümü yastığa bastırdım. Ajan Plunkett, ünlü paparazzi, Cal ve Seth’in bana terapist konusundaki ihaneti... Hiçbirini düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi.

Ve Keung’un Seth ve beni öpüşürken izlediği fotoğraf. Keung bizi sadece o zaman mı takip etmişti?

Dirseklerimi yatağa bastırıp gerilerek Cobra pozisyonuna geçtim.

Yoga her zaman rahatlamama yardımcı olur. Daha sonra devam edip gerçek bir egzersiz yapmaya karar verdim. McNeal Malikânesi’nin iç avlusuna açılan pencereme gittim. Geçen sene sorunlar yaşarken kendimi bir aylığına odaya kilitlediğimde, Cal penceremin önüne bir merdiven yaptırmıştı. Daha sonra, Bayan Lydia ve Cal çıkmaya başladığında, Bayan Lydia panjur yaptırmıştı.

Böylelikle artık kimsenin beni görmesine gerek kalmadan bahçeye inebiliyorum.

Merdivenin metal basamakları çıplak ayağımı buz gibi soğuşuyla yakıyordu.

Avlu, yıldızların ışığına boğulmuştu. Köşedeki sekoya kutunun yanında yoga minderim duruyordu. Avlunun ortasına serdim ve üzerine adım attım.

Güneşi selamlamak yerine, karanlığı selamladım. Downward Dog pozisyonuna geçtiğimde, kan beynime doğru ilerliyordu.

Keung'a odaklandım. Keung'u en son gördüğümde on beş yaşındaydım ve on altıncı doğum gününden birkaç gün önceydi. Önemli olduğundan değil. Tabula Rasa'da doğum günleri kutlanmaz. Partilerin var olduğunu bilmezdik.

Keung on sekiz yaşında, uzun ve zayıftı. Spor salonunda ip atlıyordu. Gardiyan arkadaşları havayı yumruklayarak dövüş sanatları pratiği yapıyorlardı.

Fatima benimleydi. Pekinli çocuklar onu görür görmez, daha da hırslı bir şekilde sporlarını yapmaya başladılar. Fatima spor tişörtünü öyle bir dolduruyordu ki, herkesin gözü onun üstündeydi.

Ona örgümün son kısmıyla oynayarak, "Hadi, jimnastik dersine geç kalacağız," dedim ve arkamı döndüm. Ama Fatima, her zaman benden daha cesurdu. "Merhaba, çocuklar!" diyerek, parmak uçlarına kalktı ve el salladı. "Tabula Rasa'ya hoş geldiniz."

Beden eğitimi öğretmeni Bayan Lara, "Fatima," dedi. "Hemen buraya gel! Onlarla konuşmaman gerektiğini biliyorsun."

Fatima kıkırdadı ve sınıf arkadaşlarımıza katıldık hemen. Arkama baktığımda, Gardiyanlar bizi izliyordu.

BÖLÜM 3

En yakın arkadaşımın evi öfke doluydu. Beyaz peluş halı gü-rültüyü kapatamıyordu. Vesta annesi 1.80 boylarındaydı, keskin stilettolar giyiyordu. Pilar'ın siyah uzun saçları sırtından kuzgun bir nehir gibi akıyordu. Dar, saten beyaz elbisesinden göğüs uçları gözüktüyordu. Ama her şeyden önce, sesini duyuyordum çünkü avazı çıktığı kadar bağıyordu. Fatima'nın evine adımımı attığımdan beri, kulaklarım kanıyordu.

Pilar Fatima'ya, "Virüs mü?" diye çığlık attı. "Evimize bir Virüs'ü mü çağırmak istiyorsun?"

"Virüs değil, anneciğim. Seth McNeal." Fatima bana baktı ve annesinin davranışından ötürü özür dilercesine omuzlarını kaldırdı.

"Ama ya fotoğrafımızı çekerse? Ya bizi doğrudan internete koyarsa?"

"Yapmayacak, anneciğim. Ayrıca, nasıl yapabilir ki? Bütün da-
iremiz kurşunla kaplı. Biz bir manastırda yaşıyoruz, unuttun mu?
Seth'in telefonu çalışmayacak."

"Seth size asla ihanet etmez," diye ekledim. "O öyle biri değil."

Pilar, devasa piyanonun yanındaki banka oturdu. O, Fatima'nın
biyolojik annesi değil. Sadece bir yıldır, Tabula Rasa'daki seçimler-
den beri bir aileler. Ama son derece yakınlar. "Gülünç olma," dedi
Pilar. "Sen seçilmeden önce fotoğrafını çeken kişi Veritas Rex'ti,
Blanca. Özel hayatını çaldı ve bunu bütün dünyaya yayınladı!"

"Evet." Aşağılanma aklıma geldiğinde ürperdim. "Ama bu uzun
zaman önceydi. Seth değişti."

"Benim kurtulmama yardım etti. Unuttun mu, anneciğim? Bunu
planlayan Bay McNeal'dı ama beni sağ salım eve getiren Seth'ti."

"Evet." Pilar Fatima'nın koluna dokundu. "Ve sonsuza dek min-
nettar olacağım. Kim bilir benim küçük torunuma neler olurdu?
Çok dikkatli olmamız gerekiyor. Çocuğunun daha doğmadan bütün
dünyaya yayılmasını ister misin?"

Yüzümün ateş gibi yandığını hissediyordum. "Seth asla yap-
maz!"

Pilar kafasını salladı. "Blanca, endişeleniyorum. Yaşadığın ha-
yat, annenin senin için istediği hayat değil. Sana daha fazla gü-
venlik teklifi sunmadığım ya da konuşmadığım için Bayan Lydia'yı
hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum."

"Bayan Lydia benim annem değildi."

Fatima yumuşak bir ses tonuyla, "Blanca," dedi.

"Değildi." Doğruca Pilar'a baktım. "O, beni hiçbir zaman senin
Fatima'yı sevdiğin gibi sevmedi."

"Bunu bilmiyorsun. Bayan Lydia iyi bir kadındı. Gelmiş geçmiş en iyi Vesta. Kardeşliğe karşı bir Virüs'ü seçtiğini bilmek onu öldürdü."

Kuvvetlice başımı salladım. "Hayır. Her şeyi yanlış biliyorsunuz. Eğer Virüs olmasaydı Kardeşlik beni öldürürdü."

Fatima, "Yani, Seth gelebilir mi?" diye savundu.

Pilar cevap vermedi. Piyanoya döndü ve Chopin'i çalmaya başladı. Notaların kakafonisi etrafımızda dönüyor, konuşmanın hararetini alıyordu.

"Anneciğim!" Fatima yüksek topuklularıyla piyanoya doğru yürüdü.

Pilar tuşlara daha sert basıyor, Fatima'nın yanına oturmaya çalışmasını umursamıyordu. Kollarını annesine doladı ve burnunu Pilar'ın yanağına bastırdı.

"Lütfen?" diye diretti. "Beau'nun kardeşleri Seth'in gelmesini sorun etmiyor."

Döndüm ve süite baktım. Beau'nun fotoğrafları aklıma Ple-mora hapishanesini getirmişti. Gözlerimi sıkıca kapatıp Nevada'yı unutmaya çalıştım. Ama Beau'nun, Barbelo'nun kafasını uçurduğu resim asla zihnimden silinmeyecekti.

"Fatima benim kız kardeşim gibi." Müziğin sesini bastırabilmek için yüksek sesle konuşuyordum. "O benim en yakın arkadaşım. Ama daha fazla tartışmayacağım." Piyanoya doğru yürüdüm ve yumruğumu tuşlara çarparak korkunç bir ses çıkarttım.

"McNeallar benim ailem ve onların istenmediği hiçbir yere gitmeyeceğim. Seth olmasaydı, Beau ölürdü. Eğer torununun babasını umursuyorsan, bunu anlarsın."

Pilar bileğimi kavradı. Tırnakları derime batıyordu.

"Sakın aileme olan bağılılığımı sorgulayayım deme."

"Öyleyse bana güven." Pilar'ın bal rengi gözlerine derince baktım. "Seth senin düşmanın değil."

Pilar bileğimi bıraktı ve derin bir nefes aldı. Nihayet, Fatima'ya baktı ve gülümsedi. Parlak gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. "Bir anlaşılmaya ne dersin? Seth gelebilir ama ellerine kurşun kaplı eldiven takması şartıyla."

"Ama burası bir manastır."

Pilar, "Ve o bir Virüs," diye yanıtladı. "Uzman bir hacker."

Fatima, "Kurşun kaplı eldivenler nerede bulunur ki?" diye sordu. "Öyle bir şey olduğunu bile duymadım."

"Babanda var." Pilar banyoları işaret etti.

"Alberto'da, şu kutunun içinde bir çift var."

Fatima ağırlığını tek ayağına verdi. "Ne diyorsun, Blanca? Sorun olur mu?"

"Sanırım, hayır."

Gerçeğin bu olmasını umuyordum.

Seth eldivenleri ona gösterdiğimde haykırdı. "Kesinlikle hayır!" Fatima'nın apartmanının altındaki garajda, limuzinin arka koltuğunda oturuyorduk.

"Sadece bu akşam için. Birkaç saatliğine." Dudağımı ısırdım.

"Kurşun kaplı eldivenler?" Seth teklifime bakıyordu. "Bileğime kilitlenmiş bir şekilde?" Öfkeli bir şekilde babasına baktı. "Babam neden onları takmıyor? O bir Vesta değil."

Cal parmaklarını salladı. "Telefonum yok, unuttun mu? Blanca bize taşınmadan önce tamamen benden alındı."

"Yani sana yapman için yalvardığım şey," dedim Seth'e. "Eğer çipli saat kullansaydın, buna gerek kalmazdı."

"Eski bir şey takmayacağım." Seth bacaklarını doğrulttu ve yayılır vaziyette oturdu.

Seth'le bacaklarımızı birbirine kenetledim. "Sadece bir geceliğine."

Seth, "Manastırda yaşadıklarını sanıyordum," dedi. "Telefonum zaten orada çalışmıyor."

"Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorlar," dedim. "Vestalar'ın nasıl olduklarını bilirsin."

"Kesinlikle. Öyleyse, neden onlarla takılmak isteyeyim ki?"

"Bunu söylediğine inanamıyorum!" Geri çekildim.

Seth ellerime uzandı. "Blanca, beni yanlış anladın. Tabii ki sen ve arkadaşlarınla olmak istiyorum, ama benden nefret eden insanlarla iyi geçinmek istemiyorum." Eldivenleri çıkarttı ve salladı. "Düşman olduğumu sananlar için."

"İyi," dedim. "Öyle olsun."

Cal, "Seth, sadece birkaç saatliğine," dedi.

"Zahmet etme, Cal. Zaten gelmesini istemiyorum." Seth'in kucağından atlayarak olabildiğince hızlı bir şekilde arabadan indim.

"Blanca!" Seth çağırıyordu. "Geri gel."

Direkt olarak asansöre yürüdüm ve düğmeye bastım.

Beyaz eteğimin arkamdan dalgalandığını hissediyordum. Kapının açılmasıyla Cal karşıladı.

"Yukarı mı çıkıyorsun?" Yumuşakça gülümsedi.

Kapı kapanır kapanmaz, hıçkırıklara boğuldum.

Fatima ve Beau'nun şirketlerinin hepsi oradaydı. Dairenin girişinde, tam olarak Beau'nun son çekimlerindeki benzeyen dört tekerlekli kamyon oyuncağı vardı. İçi Fatima'nın moda evinin kıyafetleriyle doluydu.

"Gülümseyin," dedi bir fotoğrafçı asansörden dışarı adımımızı atmamızla.

"Ah," dedim. "Merhaba." Fotoğrafçı, McNeal Güneş Sistemi reklamları çekimindeki yönetmendi. Jeremy, gerçek hayatta tanıdığım ilk Vesta kaçağıydı. Jeremy'nin diğer kaçaklardan farkı, mezun olmadan birkaç ay önce kendi isteğiyle Tabula Rasa'dan ayrılmasıydı.

"Nasıl gidiyor, Blanca?" Jeremy'nin üç tane burun piercingi ve anlaşılmayan boyun dövmeleleri vardı.

Güzelce taranmış kahverengi saçlarıyla kahverengi tişörtü uyum içindeydi.

"Güzel." Saçımı düzelttim. "Bu akşamın fotoğrafçısı sen misin?"

"Evet. Ben ve birkaç kişi daha."

Vesta fotoğraf çekimleri her zaman kaçaklarla dolu olurdu. Bayan Lydia, Tabula Rasa'nın bir parçası olamamalarına rağmen, Tabula Rasa'ya aşına oldukları için onların en iyi seçim olduğunu düşünürdü.

"Poz verebilir misin?" Jeremy kamerasını kaldırdı. "Beau ve Fatima'nın şirketleri, bunları diğer reklam çekimlerinde kullanacaklar."

Cal kaşlarını kaldırdı ve ilerledi. Kollundan tuttum ve kareye geri çektim. "Şimdi kim fotoğraflarının çekilmesinden korkuyor?"

Jeremy, "Teşekkürler," dedi. Birkaç poz çekti. "Görüşürüz."

Hızlıca el salladım ve Cal'la hediyelerle dolu olan lobiye yöneldik.

Cal, "Bunun bir nişan kutlaması olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı. Seçtiğim hediyeyi, üstünde hayvan desenleri olan vazo, diğer hediyelerin arasına koydu.

"Sanırım insanlar bebek hediyeleri de getiriyor," dedim. "Farketmedim. Bu hepimiz için çok yeni."

Yeniydi çünkü Vestalar bebek sahibi olmaz. Tabula Rasa'da, ben dahil olmak üzere, tüm kızlar on dört yaşında kısırlaştırılırdı. Barbelo'nun sapık kararlamelerinden biriydi.

Bayan Lydia bana hamile kaldıktan sonra, hiçbir Vesta'nın bir daha anne olmaması gerektiğine karar verdi. Çocuksuz köleleri kontrol etmek onun için daha kolay oldu. Geçen seneye kadar bunun ne kadar adice bir fikir olduğunu anlamamıştım. Vestalığa o kadar bağlıydım ki, her şeyden, hatta gelecekteki çocuğumdan bile vazgeçmiştim. Şimdi ise, bunu düşünmemeye çalışıyorum. Fatima şanslıydı ki, operasyonu işe yaramadı.

Asansörün kapıları tekrar açıldığında, Cal ve ben partiye gitmek üzereydik. Seth içeri kurşun kaplı eldivenlerle girdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Jeremy, "Gülümseyin!" dedi ve Seth'in ona hamle yapmasıyla yere çömeldi.

Seth, "Sakin," diye bağırdı. Daha sonra ellerini cebine koydu. "Eldivenlerin anahtarlarını isteyeceğini düşünüyorum, Blanca."

"Gerek yok." Göz kırptım. "Sana güveniyorum."

"Ama ben güvenmiyorum." Cal sırtı ve elini kaldırdı. "Neden bana vermiyorsun?"

"Komik, yaşlı adam." Seth elini cebinden çıkarttı ve anahtarı sertçe Cal'ın avcuna koydu. "Beni her zaman kilitlemek istedin, biliyorum."

"Belki bir ya da iki kez." Cal göz kırptı. "Hazır mısınız?"

Seth dirseğini bana doğru kaldırdı. "Tabii ki."

İkisinin de koluna girerek partiye giriş yaptık.

Fatima'nın dairesi göz kamaştırıcı bir gece kulübüne dönmüştü. Her pencerenin etrafında binlerce beyaz ışık vardı.

Çoğu mobilya gitmiş, geçici parkenin üstünde Vesta dansları yapılıyordu. Elektronik house müziği ritmik bir şekilde çalıyordu, ben de ayaklarımla ritim tutuyordum.

Ne yazık ki, karşılaştığımız ilk kişiler eski erkek arkadaşım Trevor ve kız arkadaşı Sarah oldu.

Onun Sarah olduğunu biliyordum. Cal ve Seth onun Sarah olduğunu biliyorlardı, çünkü onlara söylemiştim. Ama dünyanın geri kalanı onu Trevor'ın annesi, Lilith olarak biliyordu.

İşin trajik kısmı ise, Lilith'in teyzem, hayatta kalan tek akrabam olması. Ama çok seneler önce, Barbelo Lilith'i yok edip, onu Sarah'la değiştirdi. Gerçek Lilith şu an bir çukurda gömülü olmalı. Muhtemelen Bayan Lydia'yı çılgına çeviren şey, kardeşine ne olduğunu bilmemektir.

Sarah'ın saçları dokuzuncu sınıftan beri beyazlıyor. Şimdi ise, dünyadaki bütün kadınlara, Lilith olduğunu ve reklamını yaptığı kırıklık kreminin onun kadar genç göstereceğine inandırıyor. Sarah fotoğraflarda aynı Lilith gibi çıkıyor, ama pürüzsüz bir tenle.

Eğer geçen sene Bayan Lydia, Trevor'ı erkek arkadaşım yapmasaydı, Trevor ve Sarah'nın Vesta yalanları umrumda olmazdı. Trevor, şu ana kadar tanıştığım kişiler içinden, cildi benim kadar güzel olan tek kişiydi. Bayan Lydia'nın bizi neden eşleştirdiğine şüphe yok.

Mükemmel bir randevu gerçekleştirdik. Bir sonraki randevumuz ise, tüm dünyanın izlemesi için kayda alınmıştı. Problem şuydu ki, Trevor iğrenç öpüşüyordu ve onunla birlikteyken, Seth'i düşünüyordum.

"Merhaba, Blanca." Sarah, onu bir milyon yaşında gösteren beyaz vatkalı bir tulum giyiyordu. "Davet edileceğini bilmiyordum."

"Neden davet edilmesin?" Seth'in sesi müziği inanılmaz bir şekilde bastırmıştı. "O, Fatima'nın en yakın arkadaşı."

Sarah, Seth'e şampanya kadehinden göz ucuyla bakarak, "Virüslerle konuşmuyorum."

"Ben konuşuyorum." Trevor Seth'e kafa salladı. "Nasıl gidiyor?"

Seth, Trevor'ı baştan ayağa süzüyordu. Seth, Trevor'ı reklam panolarında dilini ağzına sokarken yüzlerce kez görmüş olmasına rağmen, gerçek hayatta ilk kez tanışıyorlardı.

Seth, "İyi," diye homurdandı.

Cal Sarah'ya, "Şey... İııı... Lilith," dedi, "sen ve oğlun Trevor'ı tekrar görmek ne kadar güzel. Şuradaki, kocan Richard mı?"

Sarah, oyun pistinin diğer tarafında, Fatima'nın Vesta babası Alberto'yla konuşan sahte kocasına doğru kafa salladı.

Cal, "Harika," dedi. "Gidip bir merhaba diyeceğim."

Cal ayrılır ayrılmaz, Trevor, "Blanca. Olanlar için ne kadar üzgün olduğumu tekrar belirtmek istiyorum," dedi.

"Sorun yok," dedim. "Ben onu aştım."

Seth, "İlişkinizin gizli kalması çok kötü," dedi.

Sarah döndü. "Hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye karşı çıktım.

"Seth bunu aylardır biliyor ve sırrınızı açığa çıkarmadı. Kaba olmak yerine ona teşekkür ediyor olmanız gerekiyor."

Sarah bardağına baktı. "Her neyse."

Trevor, "Zor oldu," dedi. "İnsanlar annemi öptüğümü öğrenirse çığına dönerler." Kolunu Sarah'ya attı. "Öyle değil mi, anneciğim?"

"Aahh!" Sarah Trevor'ın kolunu omzundan çekti. "Sana, 'bana böyle söylemeyi kes' demiştim."

Seth sırttı.

Sarah'ya, "Gerçek Lilith'e ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Teyzem? Bayan Lydia'nın kız kardeşi?"

"Üzgünüm." Sarah başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Trevor parmağıyla Seth ve beni işaret etti. "Aile demişken, eğer soyadın artık McNeal ise, ikiniz kardeş sayılmıyor musunuz?"

Yaramazca sırttım. "Bunun üstünde çok düşünme."

Daha sonra parmak ucuma kalktım ve Seth'i dudağından öptüm.

"Blanca." Birinin bağıırışını duydum. "Buradasın!"

Döndüm ve ufak adımlarla bana doğru koşan Fatima'yı gördüm. Kırmızı elbisesi o kadar dardı ki, zor adım atıyordu. Beyaz takımıyla, Beau da arkasındaydı. Diğer Vestalar gibi, bileklerinde altın rozetleri takılıydı. Bayan Lydia ve ben, bildiğim tek platin rozet takan kişilerdik. Biz en çok istenilendik.

Fatima makyajlarımız bozulmasın diye öpücük attı. Daha sonra Beau ayı sarılması için beni kucakladı. Birbirimizin yardımı olmadan, Nevada'dan asla kaçamazdık.

Seth, "Tebrik ederim," dedi.

"Hey, adamım. Gelebilmene çok sevindik." Beau Seth'in elini sıkmak için uzandı.

Seth, kurşun kaplı eldivenlerini göstermek için ellerini cebinden çıkarttı ve sonra geri soktu.

"Dostum!" Beau haykırdı. "Sana bunları kim giydirdi?"

Seth bana bakış attı.

"Benim suçum değildi!" Odanın diğer köşesindeki Pilar'a baktım. Üstüne yapışan straplez bir elbise ve tam yanında duran Cal'dan çok daha uzun gözükmelerini sağlayan uzun topuklular giymişti.

Bana mı öyle geliyordu yoksa flörtleşiyorlar mıydı? Cal, Pilar'ın söylediği her şeye gülüyordu. Daha sonra Pilar'ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Tam o anda, Jeremy onlara doğru yürüdü ve kamerasını kaldırdı. Pilar, Cal sanki bir zehirmiş gibi hemen kaçtı.

Fatima, "Duydun mu?" diye sordu.

"Neyi?" Kafamı Fatima'ya çevirdim.

Fatima beni kenara çekti ve alçak sesle konuşmaya başladı.

Onu gürültülü müzik sesinden çok az duyabiliyordum. "Seçim olmayabilir. Russell hapishanede ve Bayan Corina ne yaptığını bilmiyor."

"Müdür Corina," her ne kadar öyle düşünmüyorsa da, o şekilde düzelttim. "Belki böylesi en iyisidir. Belki de Tabula Rasa'nın bu seneki mezunları seçilmek yerine kendi hayatlarını yaşarlar."

Fatima mükemmel kaşlarını kaldırdı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Beyazlar içindeki Vestalarla dolu olan daireyi gösterdi. "Yeni kan olmadan, bütün her şey biter."

"Vampir gibi konuşuyorsun."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet ama bu iyi bir şey olduğu anlamına gelmiyor."

Beau, "Bunların hiçbiri iyi değil," dedi.

Fatima, "Tatlım," dedi.

"Bunun 'bizim' partimiz olması gerektiğini sanıyordum. Bizim özel kutlamamız."

Fatima, "Zaten öyle!" diye karşı çıktı.

Beau, "Öyleyse neden fotoğrafçılar burada?" diye sordu. "Jeremy ve diğer kaçaklar?"

"Ne demek istiyorsun? Sadece üç ya da dört tane var." Fatima, dans pistinde Alberto ve Pilar'la poz veren Trevor'a baktı. "Bu herkes için iyi bir reklam."

"Ama ben daha fazla reklam istemiyorum!" Beau'nun yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Seth bana doğru yaklaştı. Elleri hala cebindeydi.

"Nevada'dan sonra bunu geride bıraktığımızı sanmıştım." Beau bana döndü. "Blanca'nın yaptığı gibi."

"Bunu yapamazdık, biliyorsun." Fatima kimsenin bizi dinlemediğine emin olmak için etrafı kolaçan etti. "Nasıl iş bulabilirdik? Ne yapardık? Kendi başımıza bebeğimize nasıl bakabilirdik?"

Beau, "Bir yolunu bulurduk," diye ısrar etti.

"Ben size yardım ederdim," dedim hemen. "Cal ve benimle birlikte malikânede yaşayabilirdiniz. Eminim ki o da kabul ederdi." Omuz silken Seth'e döndüm.

Fatima, "Ama bu çok daha kolay," dedi. "Sadece birkaç fotoğraf. Biz bu hayat için yetiştirildik."

"Ne pahasına?" Beau elini Fatima'nın göbeğine koydu. "Ailemiz mi?"

"Mutlu çift!" Bir fotoğrafçı bize dâhil oldu. "Hadi sizi Blanca'yla çekeyim." Kaçak, Seth'i gördüğünde iki kere deklanşöre bastı. "Ve Veritas Rex, ne fırsat ama!"

Seth, "Boşver," diye homurdandı. "Gidip babamı bulacağım."

Fotoğraf için poz verdim ve hemen Seth'i takip ettim.

McNeallar'a, odanın diğer köşesinde Trevor'ın babası Richard ve Beau'nun kardeşleri Ryan ve Zach'le sohbet ederken rastladım.

Onları kamyon reklamından tanıyordum ama hiç tanışmamıştım. Birlikte Tabula Rasa'dayken, onlar benden yaşça büyüklerdi.

Parti davetlilerinin arasından süzülerek, yanlarına gitmeye çalıştım. Bazı Vestalar merhaba diyor, bazıları ise şüpheli bir şekilde beni süzüyordu. Seth'e, ışıklar titrediğinde ve bütün oda sessizliğe boğulduğunda ulaşabildim. Arkamı döndüğümde, kapının girişinde FBI rozetlerini gösteren Ajan Plunkett ve Marlow'u gördüm.

Ajan Marlow güçlü sesiyle, "Beyler, bayanlar," dedi. "Müdür Russell hapishaneden kaçtı. Umuyoruz ki, burada birisi nerede olduğunu biliyordur."

Kalabalık, Alberto yürümeye başlayınca bölündü. "Bu da ne demek oluyor? Kızımın nişanını bölüyorsunuz." Alberto hemen ajanların yanına gitti ve rozetlerini kontrol etti.

Ajan Plunkett, "Üzgünüm, efendim," dedi. "İşbirliğiniz kayıt altına alınacak, şirketleriniz sorularımızı yanıtlamanızı istedi."

Devamındaki delilikle, cebime giren eli hissetmedim. Vesta Kod Etikleri'nden yırtılan bir sayfayı sıkıştıran, bilinmeyen habercinin kim olduğunu da görmedim.

Eve döndüğümüzde yatak odamda, beyaz elbisemi çıkarttım. Kadife örtümün üzerine serdim ve cebimdeki kırışmış kâğıdı gördüm. Daha sonra, o gizemli notu buldum.

'Kendini özel tut, böylelikle her şey güzel olacak.'

Kelimelerin altı kırmızıyla çizilmişti.

BÖLÜM 4

Dantel sütyenim kaşındırıyordu. Deri botlarımı bileklerime kadar indirdim ve sandalyenin altına uzattım. Omuzlarımı rahatlattım ve bana ne hissettiğimi söyleyebilecek olan tüm ifadeleri kafamdan sildim. Fatima ve Beau'nun nişanının üzerinden neredeyse bir hafta geçti ama Müdür Russell hala bulunamadı. Ama asla korkmuyordum. Dr. Meredith'in ofisi soğuktu, ben de ısınabilmek adına ellerimi kollarımın arasına koydum. Cebimdeki kağıt parçası bana dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyordu.

'Kendini özel tut, böylelikle her şey güzel olacak.'

Dr. Meredith kahve masasından bana bakıyordu. "Üşüyor musun, Blanca?" Arkadan tokayla tutturulmuş kırmızı kıvrıcık saçları vardı.

"Termostatı ayarlamamı ister misin?"

Mülayim bir şekilde gülümsüyordu. Dr. Meredith'in beni gözlemlediği kadar ben de onu gözlemliyordum. Sürekli boynundaki inci kolyeyle oynuyordu.

Bayan Corina'nın bana Tabula Rasa'da öğrettiği gibi, ellerimi kavuşturup doğruldum. "İyiyim."

Dr. Meredith'in ofisi duvardan duvara kitap raflarıyla çevrelenmişti. Nadir görülen birçok ev bitkisi vardı. Kamerayı saklamak için sayabildiğimden çok daha fazla yer vardı. Dr. Meredith bir şeyler saklıyor olabilirdi.

Dr. Meredith, "Bir bardak su ya da çay ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Bana iyilik sunarak gardımı düşürmeye ve ona karşı borçlu olmamı sağlamaya çalışıyordu ama ben bundan daha akıllıydım.

"Burada olduğun için çok mutluyum, Blanca. Uzun zamandır seninle tanışmayı bekliyordum. Buranın güvenli bir yer olduğunu bilmeni isterim."

Bir saniyeliğine buna inanmadım. Bu kadının işi, insanların sırlarını gözetlemektir. Cal ve Seth büyülenmiş olabilirdi ama ben kandırılmam. Dr. Meredith aldattıcıydı. Biliyordum çünkü sürekli olarak adımı söylüyordu. Bu, Akıl Kontrolü 101.

'Tek yapman gereken, birisini önemli hissettirmek,' diye yazmıştı Barbelo Nemo. 'Ufak bir minnettarlık, çok yol alır. İnsanlar kendileri hakkında konuşmayı severler. İsimlerini yumuşakça, ezgisel bir şekilde söyleyin. Mümkün olan her an söyleyin.'

"Oldukça rahatım." Gözlerimi Dr. Meredith'ten almadan, arkasındaki pencereye bakıyordum. Ben kamerayı işte buraya sakladım.

"Blanca," diye devam etti. "Bu odayı barınağın gibi görmeni istiyorum. Bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Söylediklerin tamamen güvende tutulacak."

Amma da yalancı. Sadece Vestalar güveni anlarlar. Muhtemelen Dr. Meredith, ben ayrılır ayrılmaz bütün notlarını yükleyecekti.

Bu ofisten sağ salım çıkmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Dr. Meredith'in tam olarak duymak istediği şeyleri söyleyecektim.

"Görünüşe göre iyi bir dinleyicisiniz, Dr. Meredith."

Kiminle uğraştığını bilmiyor.

"Senden bunu duymak bana şeref verir." Dr. Meredith gülümsemi. "A... Arkadaşların, Cal ve Seth, seni bana yönlendirdiler. Çünkü güven probleminin olduğunu düşünüyorlar. Peki, bu konu hakkında sen ne düşünüyorsun?"

Kesinlikle katılıyorum anlamında kafamı salladım. "Evet. Haklısınız. Cal ve Seth güven problemimin olduğunu düşünüyorlar."

"Bu konuyla ilgili daha fazla konuşmak ister misin?"

"Evet, mutlu olurum."

Dr. Meredith bana bakıyordu. Nihayet, uzun bir sessizlikten sonra, konuştu. "Ne söylemek istersin?"

"Cal ve Seth'in güven problemimin olduğunu düşünmesiyle ilgili mi?" 'Soruları açığa kavuşturmak, dostlarımdır.'

"Hayır, yani..." Dr. Meredith sandalyesini daha da yakına çekti. "Güven probleminin olduğunu düşünüyor musun?"

"Dr. Meredith, ben mükemmel bir insan sarrafıyım. Bu yüzden programınıza beni de dahil ettiğiniz için minnettarım. Ne kadar yoğun olduğunuzu tahmin edebiliyorum." 'Ufak bir minnettarlık çok yol alır.'

"Hastalarım için her zaman bir boşluğum vardır." Dr. Meredith arkasına yaslandı ve beni daha da yakından izlemeye başladı. "Hadi annen hakkında konuşalım."

"Ne kadar da beklendik bir konu." Ben de arkama yaslandım.

Dr. Meredith yüzünü ekşitti. "Haberlerden gördüğüm kadarıyla, babanın Nevada'da anneni öldürmesine tanıklık ettin."

Kendime rağmen, Bayan Lydia'nın kafasının patlayışı milyonlarca kez gözümün önüne geliyordu.

"Evet?" Dr. Meredith irdeliyordu.

"Haberler doğrudur." Doğrulup dik oturdum.

"Peki, bunun üstesinden nasıl geliyorsun?"

'Vesta eğitimlerinin izinden git. Kendini özel tut, böylelikle her şey güzel olacak.'

"Çok zor bir yolum var, Dr. Meredith. Birçok yönden, kendim olmam zor. Ama bunu yapabileceğimi biliyorum. Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahibim."

Dr. Meredith gülümsedi. "Paylaştığın için teşekkür ederim, Blanca. Bugün harika gidiyorsun."

Ben de gülümsedim. Vesta duaları her zaman işe yarar.

'İnsanlara duymak istediklerini söyle.'

Vücudum akşam güneşinde parlıyor; beyaz spandeks tulumla iyice geriliyordu. Kahverengi saçlarımin bir kısmı önüme düşüp göğüslerimi kapatıyordu.

Yeşil gözlerimle kameraya baktım ve kendimden emin bir gülüş attım. Arkamda, dönen ve yanan bir küre vardı. Başlıkta ise, 'MCNEAL GÜNEŞ SİSTEMLERİ YAKIP KAVURUYOR' yazıyordu.

Kendimi reklam panolarında ne kadar sıklıkla görürsem göreyim, yine de heyecanlanıyordum. Dr. Meredith'in ofisinden eve dönerken, camdan dışarı bakıp her birini yakalamaya çalışıyordum. Ama daha çok, diğer Vestalarinkini yakalamaya çalışıyordum. Çünkü arkadaşlarımı görmek beni rahatlatıyordu. Fatima en

son çıkan cüzdanın modelliğini yapıyordu. Trevor vücut spreyi, babası ise jiletleri tanıtıyordu.

Daha sonra karnıma ağırların girmesine sebep olan bir tanesini gördüm. 'RUSSELL'I HER YERDE ARAYIN' diyordu. 'SUÇLU KAÇTI'

Russell'la ilgili yeni bir bilgi yayınlandı mı diye bakmak için çipli saatime baktım. Limuzin manastırlaştırıldığı için, internete erişim sağlayamıyordum.

Araçta ki özel cam bölmeyi kaydırarak, "Alan," dedim, "mesajlarıma bakmam için bir yerde durabilir miyiz?"

Alan küçük bir zarf uzattı ve, "Tabii ki, Bayan Blanca. Ah, bu arada neredeyse unutuyordum. Siz yokken biri bunu size yolladı." dedi.

USPS'nin kırmızı ve mavi işaretlerini görünce titremeye başladım. Devlet ve VIP insanlar dışında, artık kimse postayı kullanmıyor. Bu, Vestalar'ın önemli bilgileri iletmek için kullandığı başlıca bir yol.

"Teşekkür ederim, Alan." Mührü yavaşça yırttım. İçinde kalın bir kağıt vardı. Kağıdın ortasında, güzel bir el yazısıyla yazılmış, Vesta Kod Etikleri'nin bir başka yönergesi vardı.

Bunu görür görmez, yüzüm buz kesildi.

'Vestalar hataların intikamını alır, özellikle onurları söz konusu iken.'

Limuzin durmak için yavaşladı.

"Sorun nedir?" Sesim titriyordu.

Alan bana baktı. "Arabayı durdurmamı siz istediniz. İyi misiniz?"

"Ne? E, evet. İyiyim." Alan park ederken düşüncelerimi temizlemeye çalıştım.

Kapımı açtığında, kaldırıma çıkıp yoğun kavşağa doğru baktım. "Hemen geleceğim."

Alan şoför koltuğuna geri döndü. "Nasıl isterseniz, Bayan Blanca."

Kapı kapanır kapanmaz, çipli saatimi açtım. "Seth'i ara." Net bir şekilde konuştum ama Seth açmadı. "Veritas Rex!" Tekrar dedim. Aslan başlı kobra gümüş rengine belirdi. Büyük kalın başlıkta, 'KAÇABİLİRSİN RUSSEL, AMA ASLA SAKLANAMAZSIN' yazıyordu.

Seth kendini neyin içine attı? Kiminle uğraştığını nasıl anlamaz?

Endişelerim, Cal'dan gelen aramayla bölündü. "Blanca," dedi, "Dr. Meredith'in yanından şu ana kadar dönmüşsündür diye düşündüm. Neredesin?"

"Hiçbir yer. Alan mesajlarıma bakmam için arabayı durdurdu."

Cal, "Ah," dedi. "Müdür Russell firar etmişken dışarıda güvenli olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır!" İçimden çığlık atıyordum. "Evet," dedim. "Bir problem olmayacak."

"Tamam, tatlım. Nasıl istersen. Güzel kararlar verdiğini biliyorum. Ama özel öğretmenin her an gelebilir."

"Yoldayım."

Çipli saatimi kapattım. Eve ne kadar erken gidersem, o kadar iyiydi.

Cal, Irene Page ile birlikte kütüphanede bekliyordu. Bana haftada birkaç kez ders veren, McNeal Güneş Sistemleri'ndeki bir stajyerdi. Yüksek matematik, fizik ve kimya; Stanford yeterlilik sınavından önce öğrenmem gereken çok şey vardı.

Cal, "Dr. Meredith'le nasıl gitti?" diye sordu.

Ona baktım. Irene'nin bir terapistle görüştüğümü bilmesine imkân yoktu.

"Üzgünüm." Cal geri çekildi. "Sonra konuşuruz."

Ya da bu konuyla ilgili endişelendiğim sürece, asla. Irene'ye baktım ve ne düşündüğünü bulmaya çalıştım. Siyah kısa saçlı bir Asya-Amerikan. Irene, genelde makyaj yapmaz ama bugün dudaklarına parlaticı sürmüştü.

Birkaç adım yaklaştım, Irene geri çekildi.

"Evet, Cal. Daha sonra konuşuruz," dedim. "Irene ve ben başlasak iyi olacak."

Irene zorla gülümsedi. "Blanca'yla üstünden geçmemiz gereken pek çok şey var."

"Harika." Cal yanağıma bir öpücük kondurdu. "Öyleyse, yarın görüşürüz. Bu akşam yemeğe Seth'e gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Lazanya yapıyor."

Irene'nin yüzü, Seth'in adını duyunca değişti. Normalde, titizlik isteyen bir öğretmen ama ne zaman Seth'in adı geçse ya da gelse, resmen bir pudinge dönüşüyor.

"Tek kalman sorun olmaz, değil mi?"

Cal, "Tabii ki olmaz," dedi sakince. "Aslında, bir randevum var." Cal ikimize de gülümsedi ve arkamızdan kapıyı kapattı.

"Randevu mu?" Irene'ye sordum. "Kiminle?"

"Bay McNeal'ın özel hayatı beni ilgilendirmez." Irene tabletleri çıkarttı ve ekranlarını açtı. "Ama Stanford görüşmelerinin iki ay içinde olması beni ilgilendirir."

"Hazır olacağımı düşünüyor musun?"

"Belki." Irene saçının bir kısmını kulağının arkasına koydu. "Ama belki de hedeflerini düşük tutmalısın."

Nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum.

“Senin için daha iyi olacak bir sürü üniversite var.”

Botlarımın içinde ayak parmaklarımı sıktım. “Evet. Muhtemelen haklısın.”

Egolarım bunları duyduktan sonra yapabileceğimi düşünmüyordu.

“Bir şeyleri olduğundan daha süslü hale getirmeye inanmıyorum. Anlamı yok.” Irene tablette yüksek matematik dersini açtı. “Hadi, başlayalım.”

Saatler su gibi geçiyordu. Kütüphanenin pencereleri özel avluya bakıyordu ama güneş ışığı içeri girmiyordu. Sadece Irene, iç mekân aydınlatması ve ben vardık.

Sayılar beynimde flaş gibi çıkıp kelimelere yer kalmamışken, Seth geldi. Kot pantolon ve siyah tişört giymişti. Şampuan kokuyordu. Genelde çok dağınık olan siyah saçları, geriye doğru güzelce taranmıştı.

“Bugünlük okul bu kadar, bayanlar.” Seth kendini yeşil deri koltuğun üstüne attı ve koltuğun kollarına ayaklarını uzattı. Irene’ye gülümsedi. “En sevdiğin öğrencin nasıl gidiyor?”

“Muhteşem. Yani — — güzel. Blanca harika gidiyor.”

“Tabii ki öyle.” Seth eğildi ve Irene’ye baktı.

“Sen onun öğretmeniyken, Blanca nasıl muhteşemden daha az bir şey olabilir ki?”

Seth’e baktım, gülümsedi.

“Biraz sevgi dolu ol, Blanca.” Seth elini uzattı. “Koltuktan kalkmama yardım et ve beni eve götür.”

Bunca ay geçmesine rağmen, Seth’in evindeki teknoloji beni hala korkutuyordu. En azından artık kokmuyordu. Çıkmaya başla-

diğımızdan beri, kendisine düzenli bir hizmetçi tuttu ve kirli çoraplar artık yerleri pisletmiyordu.

Bizi eşikten geçmeden parmaklarını salladı ve ekranları kapattı, ama hala orada olduklarını biliyordum. Seth dışlerini fırçalarken ondan fazla şeyi aynı anda izleyebilirdi. Ait olmadığı yerlere erişebilmek için özel sunucuları vardı.

Kulağa her ne kadar saçma gelse de, Seth'in dairesi oldukça özeldi. McNeal Malikânesi'nde yaşamayı sevmediğimden değil ama Cal etraftayken, PDA'li Seth biraz tuhaftı.

Kapı kapanır kapanmaz, Seth'in kucağına atladım ve bacaklarını beline doladım. Elleriyle popomu sıkıyor ve beni daha da yakınına çekiyordu. Birbirimizin öpücüklerinde ve birimizin nerede bitip diğerimizin nerede başladığını bilmemenin hissiyatının lezzetinde boğuluyorduk. İki kolumla Seth'in boynundan kollarına doğru inerken kalbim hızla atmaya başladı. Seth geri çekildi ve ikimiz de koltuğa düştük.

"Blanca," diye mırıldandı. Kazağımdan içeri giren elleri ateşli hissettiriyordu.

"Evet." Nefes nefeseydim. Sırt üstü yattım ve Seth'in vücudunun verdiği baskıyı hissettim.

Resmi olarak tam üç aydır birlikteydik.

On dokuz yaşındayım.

Belki de zamanı gelmiştir.

Seth'i boynundan öptüm ve tişörtünü çıkartmasına yardım ettim. Dövmeleri çok hoşuma gidiyordu. 'Tiffany' dövmesini gördüğümde, parçalayıp atmak istemiştim.

"Blanca. Bekle. Yapmam gereken——"

Tam o anda, gürültülü elektronik bir bip sesi duydum. Beni gerçek hayata geri döndürmüştü.

"Bu da ne şimdi?" Onu geri ittim ve koltuktan fırladım. "Her şeyi kapattığını sanıyordum!"

Ellerini bana uzatarak, "Kapattım," dedi. Ellerini geri ittim. "Fırının alarmı bu. Lazanya hazır."

"Ben de sandım ki——" Ama cümlemi bitiremeden, o ses tekrar geldi.

Seth somurttu. "Çok içten umuyorum ki, Dr. Meredith güven problemini çözmede yardımcı olur." Tişörtünü geri giydi ve mutfağa gitti.

Peşinden giderken, "Güven problemim yok," dedim. Odanın köşesindeki masanın yanına oturdum. Mutfağın camları uzundu ve Silikon Vadisine bakıyordu. Camdan bakarken, göğsüm ağrıyordu. Arkadaşım Ethan'ın modelliğini yaptığı teknoloji reklamını gördüm. Ethan'ı en son görüşümde, bana interneti tanıtıyordu. Kayıp olan Bayan Lydia'yı bulmama yardım edebileceğini sanmıştım.

Bunun yerine; Bayan Lydia, kendisini teknolojiyle mahvettiğini düşündüğü için, onu öldürdü.

"Güven probleminin olmadığını söylemen bunun doğru olduğu anlamına gelmiyor." Seth fırını açtı ve elini içine uzattı. "Kahretsin! Çok sıcak."

"İyi misin?" Seth'in parmağını emdiğine bakmak için eğildim.

"İyiyim. Sadece daha önce hiç lazanya yapmadım. Pek de aşçı sayılmam."

Ben de yemek yapmam, ama en azından sıcak bir şeyin içine elimi çıplak bir şekilde sokmamam gerektiğini biliyorum.

Tezgâha uzandım ve fırın eldivenlerini aldım. "Al. Bunlar yardımcı olur."

"Teşekkürler. Yemek birkaç dakikaya hazır olur."

Pencerenin yanındaki yerime geri döndüm. Camdan dışarı gözlerimi kısarak kaldırıma baktım. Keung'un bizi gözetlediğini düşünmüyordum ama emin de olamazdım.

Birkaç dakika sonra Seth, elinde iki tabak kırmızı lazanya ve yanlarında Sezar salatayla geldi.

Daha önce sadece bir kere lazanya yedim. O da geçen ay on dokuzuncu yaşıma girdiğimdeydi. McNeallar beni İtalyan restoranına götürmüştü.

"Vay canına, Seth. Çok lezzetli görünüyor."

Gülümsedi. "Bu çabaya değersin." Çatalımı uzattı ve sessizlik içinde birkaç lokma yedik. Ot ve peynir tatları adeta ağzımda patlıyordu.

Seth, "Haberleri duydun mu?" diye sordu.

"Müdür Russell'la ilgili mi? Onu buldular mı?"

"Hayır. Kaçanlar'la ilgili. Kendilerini düzenliyorlar."

"Neyden bahsediyorsun? Kaçanlar da kim?"

Seth ağzını bir peçeteyle sildi. "Bildiğini sanıyordum. Fatima'nın partisindeki şu çocuk. Jeremy miydi? Fotoğrafları çeken hani."

"Kaçaklar mı demek istiyorsun?"

"Kaçaklar! Kim onlara böyle diyor? Vestalar mı?"

Zoraki bir şekilde kafamı salladım.

"Ama onlar kendilerine böyle demiyorlar." Seth telefonunu çıkarttı ve bir şeyler yazmaya başladı. Avcunun içinde bir fotoğraf açıldı. "Şuna bak."

Ekrana bakabilmek için Seth'in elini tuttum.

'KAÇANLAR SEÇİMİN DURMASINI İSTİYOR' yazıyordu. Seth daha fazlasını görebilmem için aşağıya doğru kaydıldı.

'İNSAN HAKLARI İHLALİ! VESTA KURALLARI YASAKLANMALI'

Seth bir süre sonra, "Evet?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Muhtemelen söyledikleri çoğu şey doğru." Bunu kabullenmek benim için çok zor. Hayatım boyunca Kaçaklar'ın aşağılanması ve değersiz olmaları üzerine eğitim aldım. Ama artık bir Vesta değilim ve bir şeyleri kendi kendime analiz etmem gerekiyor. Ellerimi cebime soktum ve aldığım iki mesajı hissettim. Üstlerinde Vesta Kodlarının Etikleri'nin yazdığı. İlkinden birkaç gündür Seth'e bahsetmeyi düşünüyordum.

Tam söyleyecekken, Seth çatalını lazanyaya batırdı ve yanlışlıkla domates sosunu her yere sıçrattı. Tabagından dışarı ve beyaz kazağıma sıçradı.

"Kahretsin. Şunu kurumadan temizlesem iyi olacak." Soslu yemekler yemek beyaz gardırobumun en zor kısımlarından biri.

"Neden kazak giyiyorsun ki? Giyinmek çok abartılıyor." Seth kaşlarını kaldırdı. "Özellikle sende."

Ve bunu düşündüm. Kazağımı çıkartıp dantel sütyenimi sergileyebilirdim. Pantolonumu çıkartıp sadece iç çamaşırlarım ve botlarımla kalmak. Akşam yemeğini ve bugün yaşanan şeyleri unut. Seth'i yatak odasına götür.

Hamile kalamazdım. Tabula Rasa beş yıl önce bunun çaresine baktı. Benim mükemmel cildimin ve Seth'in dağınık saçlarının olduğu küçük bir bebek asla olmayacak. Seth asla Beau'nun Fatima'ya yaptığı gibi yanımda durmayacak ve ailesine bağlı kalmayacak. Bunu ailemin geleceğimden çaldığı şeyler listesine ekleyelim.

Ama beni yaşamaktan alıkoyamazlar.

Seth ve ben üç aydır birlikteyiz. Neyi bekliyorum?

Bilmiyorum. Belki bir işaret? İyi bir karar verme konusunda daha yeniyim.

"Blanca. Heey? Boşlukta kaybolmuş gibisin." Seth bana bir peçete uzattı.

"Ah, üzgünüm. Şunu suyla çıkartsam iyi olacak."

Banyoya gittiğimde, aynada kendime baktım. Bakireliğimin beyaz yansıması tüm odayı sarmıştı.

Ve benimle alay ediyordu.

BÖLÜM 5

Nevada'da tutsak edilmişken, kahvaltı bir başka testti. Biyolojik babamın güvenine değer miydim? Teklif ettiği her şeyi yapacak kadar kör müydüm? Hayatta kalmak, onu tamamıyla beynimin yıkanmış olmasına ikna etmek demekti. Avludaki masada birlikte haşlanmış tatlı su çipurası ve taze incir yedik. Bazen Bayan Lydia bize katılırdı. Ama bir kez bile tek lokmasından zevk almadım.

Cal'la kahvaltı farklıydı. McNeal Malikânesi'ndeki yemek odası, duvar kağıdı kaplaması ve sırmalı ipek kumaşla kaplanmış uzun sandalyeleriyle oldukça resmiydi. Ama Cal'ın varlığından dolayı ortam samimiydi. Çipli saatlerimizden gelen güncel haberleri, omletin üzerinden arkadaşça okuyorduk.

Cal, tereyağlı tost uzattı. "Biraz daha ye."

"Omletimde üç yumurta beyazı vardı. Doydum."

Cal tostı boş tabağıma koydu. "Bu protein, nişasta değil."

"Dün akşam lazanya yedim."

Cal iç çekti. "Blanca, artık istediğini yiyebilirsin. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Öyleyse neden birkaç lokma daha yemiyorsun?"

"Çünkü aç değilim."

Yeme bozukluğum olduğundan değil. Kilom mükemmel. Ama bunca yıl bir Vesta olduktan ve benim için seçilen yemeğin her lokmasını yedikten sonra, buna kendim karar veriyor olmam biraz zor.

"Belki de karbonhidrata olan korkunu Dr. Meredith'le çözmelisin."

"Hayır, teşekkür ederim." Tostu aldım ve ağzıma tıktım. Kuru parçalar beni öksürttü.

"İyi misin? Biraz meyve suyu iç. İyi gelir." Cal çipli saatine tıkladı ve haberleri açtı. "Görünüşe göre Russell hala aranıyor."

Peçetemle oynadım. "Evet. Bulunana kadar evden çok uzaklaşmayacağım."

"Korku içinde yaşamayı istemiyorum, Blanca."

"Biliyorum."

"Alan'la olduğun sürece bir problem olmayacak."

"Evet, Cal."

Cal bana dik dik baktı. "Söylediğim her şeyi tekrarlama. Bunu da aştık."

"Ev—" diye başladım ama sonra kendimi durdurdum.

Cal, kolçağa yaslandı ve kafasını eline yasladı. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Korku bıçağı kalbime saplandı. Cal, hayal kırıklığına uğratmak istediğim son insandı.

"Daha iyi olmaya çalışacağım." Gerçek hislerime ihanet olsada, azimli görünmeye çalıştım.

"Kendin dışında hiçbir şey olmak zorunda değilsin."

"Ben buyum." Ellerimi kaldırdım. "İçimde, muhtemelen sonsuza dek kalacak çöpler var."

"Belki de Dr. Meredith'le haftada iki kez görüşmelisin. Belki de haftada bir yeterli değildir."

"Hayır! Onunla görüşmek istemiyorum."

"Ama Blanca——"

Tam o sırada, elinde gümüş tepsiyle bir hizmetçi geldi. Böldüğü için özür diledi ve masaya bir zarf bıraktı.

Hemen USPS'nin kırmızı ve mavi işaretlerini farkettilim.

"Sana gelmiş." Cal kaşlarını kaldırdı ve mektubu uzattı. "Bir şey bekliyor muydun?"

"Hayır." Aslında beklemiyordum. Diğer iki mesaj beyaz pantolonumun cebindeydi.

Mektubu bıçakla keserken Cal, beni izliyordu. İçinde, Tabula Rasa'nın antetli ve ekru kağıtlarından vardı.

'Sevgili Blanca,

Gittiğin yolu anlamayı asla umamayacağım. Tabula Rasa'nın gözde öğrencisiyken, sonrasında gizliliğini umarsızca fırlatman beni rahatsız ediyor.

Plethora'da ne gördün ya da duydun, o Virüs beynini ne tür mantıksız şeylerle doldurdu bilmiyorum ama umuyorum ki içinde hala özüne sadık kalma hissi vardır.

Şu an bizim için karanlık bir dönem, Blanca. Seçim üç hafta sonra ve yeterli teklifçiye sahip değiliz. Bu tür şeyleri Müdür Russell ve Bayan

Lydia ayardı. Bu benim uzmanlık alanım değil! Ayrıca, sebep olduğun kötü basından dolayı, bazı aileler çocuklarını okuldan aldı. Sadece beş yüz öğrencimiz kaldı! Gerçek bir Vesta olmak isteyen bu genç insanlar için ne kadar travmatik bir durum olduğunu tahmin bile edemezsin.

Seni, bu yanlış düzeltmek için çağırıyorum. Bir blog yazısı paylaş ya da siz Virüsler ne yapıyorsanız onu yap. Ama dünyaya Kardeşliğin değerini aşıla. Teklifçileri geri getir!

Bir yemin ettin, Blanca. Bizim gayemize en yüksek benliğini vereceğine söz verdin.

Hala oynaman gereken önemli bir role sahipsin. Lütfen bir kez de olsa Tabula Rasa'ya gel.

Müdür Corina'

Mektubu, Cal'a uzattım. Okur okumaz buruşturdu. "Çöplük. Tamamen bir çöp. Bunların hiçbirisi doğru değil."

Tostuma baktım. "Bana Virüs dedi."

"Sen Virüs değilsin. Bunu biliyorsun. Bunun yanında, eğer olseydin bile, Virüslerin hepsi kötü değildir. Seth'e bak. Önemli bir iş yapıyor, onunla gurur duyuyorum."

"Bayan Corina haklı. Bir yemin ettim. Vesta dostlarımı koruyacağım söz verdim."

Cal iki elini de kaldırdı. "Onlara bir daha yardım etmek zorunda değilsin. Seni neredeyse mahvedecek olan insanlardan bahsediyoruz."

"Ama yapmadılar. Buradayım! Ve onu yapanlar mezunlar değildi. Müdür Russell. Ve... Barbello Nemo ve Bayan Lydia idi. Bu öğrencilerin suçu değil. Yıllardır bildiğim tek topluma sırtımı dönemem."

"Bırak da onlara aileleri yardım etsin."

"Etmeyecekler. Aileleri onları verdi."

"Ya bu işin arkasında Russell varsa? Bunu hiç düşündün mü? Bu mektup bir tuzak olabilir."

"Bu çok aşikâr olmaz mıydı?" Zarfı uzattım. "Eğer FBI beni aramaya gelirse, bu da kanıtın olur."

"O zamana kadar çok geç olabilir. Tabula Rasa güvenli bir yer değil. Corina'nın gerçekten ne istediğini bilmiyorsun."

"Yardımlımı istiyor. Burada öyle söylüyor."

"Ve Vestalar ne zamandan beri güvenilir?"

'Vestalar her zaman güvenilirdir,' içimden bir ses fısıldıyordu.

'Vestalar güvenilebileceğin tek insanlardır.' Ama artık bunun doğru olmadığını biliyordum. Muhtemelen bu başlamak için de asla doğru değildi.

"Yani gidemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Cal yüzünü ekşitti. "Hayır. Söylemiyorum. Ebeveyn olmanın en zor yanı, çocuğunun büyümesine ve kararlarını kendisinin vermesine izin vermektir. Ben sadece tavsiye veriyorum. Tabula Rasa'ya tekrar adım atmaman gerektiğini düşünüyorum."

Cal'ın gözlerinin içine baktım. "On Tabula Rasa mezununun yardıma ihtiyacı var."

Cal da bana dikkatlice baktı. "Yardıma ihtiyaçları var, ama bu yardım senden gelmek zorunda mı?"

"Başka kimden olacak?" Peçetemi yere attım ve ayağa kalktım.

"Blanca!"

"Cal, bana güveniyor musun?"

Cal'ın yüzü kasılmıştı.

"Evet, tatlım. Sana güveniyorum."

“Güzel,” dedim. “Bu akşam görüşürüz.”

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Her bir zerrem bunun yanlış olduğunu söylüyordu. Motosikletimin üzerinde Silikon Vadisinin trafiğinde süzülürken, güneş beyaz deri ceketimin içine girerek beni yakıyordu. Umarım Seth mesajımı almıştır.

Anlaması için dua ediyordum.

Her bir kavşakta camlar aşağı iniyor, flaşlar yüzüme çakılıyor. “Hey! Blanca,” diye bağıırıyordu hayranlarım. “Seni seviyoruz!” Taranmamak için bir süreliğine çıpli saatimi kapattım. Ama pek de bir işe yaramadı. Halk beni yine de tanıyordu. Bütün dünya beni yaşayan, rozetini atan tek Vesta Blanca olarak tanıyordu. Motosiklet süren tek kişi.

Umarım nereye gittiğim hakkında bir fikirleri yoktur ve oranın dünyada gitmek isteyeceğim son yer olduğunu biliyorlardır. En azından oraya gittiğimde beni bekleyen bir arkadaşım olacak.

BÖLÜM 6

Nancy'nin parmakları kısa ve kalındı ama o kadar hızlı yazıyordu ki parmaklarını göremiyordum bile. Ayaklarım aşağı yukarı sallanıyordu. Biraz sonra ifade vereceğim FBI binasına girecektik. Bekledikçe kalbim daha da hızlı atıyordu. Bunun en iyi karar olup olmadığından hala emin değildim.

Vesta mezunlarına yardım etmek istiyor ve ediyordum. Ama önce, kendime yardım etmeliydim. Avukatımın aylardır yapmam için başımın etini yediği şeyi yapmam gerekiyordu.

"Neredeyse bitti, Blanca. Bunu yapmana çok sevindim. Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Hayatımın kontrolünü kendi elime almak istiyorum."

Eskiden rozetimin olduğu yere, bileğime baktım. "Manipüle edilmekten yorulдум."

Nancy telefonundaki son işlemleri yapıyordu. "İşte. Bu işe yarayabilir ama denemeye değer. Eğer arazide, yasal olmayan

herhangi bir hareket tespit edilirse, şansın sıfır olur." Etrafımda dönüyordu. "Hazır mısın?"

"Evet." Saçlarımı kabartmak için ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Böylesine kısa bir bildiride benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki," dedi. "Avantajı onların almasına izin vermeyeceğim."

Ajan Marlow gelip bize güvenliğe kadar eşlik etmeden önce lobide sadece birkaç dakika bekledik. "Bu bir sürpriz," dedi. Bizi hole götürdü.

Girdiğimiz oda çok soğuk ve davetsiz hissettiriyordu. Bayat donut kokusu alıyordum. Geçen haftaki sorgu odasıydı. Ajan Plunkett uğur böceği dövmeleriyle bizi bekliyordu.

"Blanca Nemo." Parmaklarıyla masayı tıkırdatıyordu. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum."

Ona en parlak gülüşümü sundum. İşe yaraması için, bütün Vesta kabiliyetlerine sahiptim. Elimi uzattım. "Ajan Plunkett, benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Ne kadar yoğun olduğunuzu tahmin bile edemiyorum."

El sıkışması oldukça sertti ve direkt olarak gözlerime bakıyordu. "Neden oturmuyoruz?" Ajan Plunkett, masanın kenarındaki plastik sandalyeleri işaret etti.

Köşeye oturdum.

Hiçbir şey saklamadığımı görebilmeleri için de, ellerimi masanın üstüne koydum.

Şimdi tek yapmam gereken, ajanları dürüstlüğüme ikna edebilmektir.

Nancy bana kafa salladı. "Tamam, Blanca. Başla."

Olabilirdiğince ağır başlı bir şekilde, "Ajan Plunkett ve Ajan Marlow," diye başladım. "Geçen gün yeteri kadar açık sözlü olamamıştım. İlginiz beni şaşırttı."

Ajan Plukett dik oturdu. "İlginiz." Sesi soğuktu. "Olması gereken buydu."

Sanki bir sır veriyormuş gibi, öne doğru eğildim. "Bahse varım ki, Barbelo Nemo'da sizin büyük bir dosyanız olduğu kadar, sizde de onun büyük bir dosyası vardır."

Ajan Marlow haykırdı. "Nemo'nun dosyaları hakkında tam olarak ne biliyorsun?"

"Çok şey." Ajan Plunkett'e kafa salladım. "Margie Plunkett, elli iki yaşında ve boşanmış. Yeğeniniz yedi yaşındayken Tabula Rasa tarafından reddedildiğinde, yani tam on yedi yıldır, Vestaları araştırıyorsunuz. Vestalar'a olan ilginiz Barbelo'nun dikkatini çekti.

"İki kızınız var, birisi onuncu sınıfta ve diğeri üniversitede. Çaylakken, bir Noel partisinde birlik komutanınızın kocasını öperek, neredeyse rütbenizi kaybediyordunuz. Kocanız ise, diğer odada yemek servislerine yardım ediyordu. Patronunuz sizi yakaladı ve görevinizden uzaklaştırdı. Şanslısınız ki rütbenizi kaybetmediniz."

Ajan Plunkett omuz silkti. "Ofis dedikodusu. Herkes bir şeyler uydurabilir."

Ama henüz bitirmemiştim.

Yüz ifademi kontrol ediyordum. Doğruca Ajan Plunkett'e baktım.

"O zamandan beri uzun süreli üç tane ilişkiniz var. Biri, spor salonunda tanıştığınız adam, bir diğeri kızınızın softbol takımından bir baba ve üçüncüsü ise; üç yıllık ilişkiniz olan önceki ortağınız."

Ajan Marlow kaşlarını kaldırdı. "Bu bir iftira," dedi.

Ses tonumu tarafsız tutarak, "Eğer doğruysa, değil," dedim.

Ajan Marlow, "Şu an yargılanan kişi Plunkett değil," dedi.

Nancy, "Blanca da değil," dedi. "Buraya gönüllü olarak geldi."

"Öyleyse neden buradasın? Saçma sapan konuşabilme yeteneğini göstermek için mi?" Ajan Plunkett parmaklarını çıtlattı.

Ajan Marlow, "Plunkett," dedi, "iyi davran." Ama vücut dili Ajan Plunkett'le aynı fikirde olduğunu açıkça belli ediyordu. İyi polisi oynuyordu.

Ajan Marlow'a döndüm. "Üzgünüm, ama sizinle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Barbelo'nun radarında olup olmadığınızdan emin değilim. Umarım üzerinize alınmamışsınızdır."

"Tabii ki alınmadım." Ajan Marlow kollarını birbirine doladı. "Neden alınayım ki?"

Omuz silktim. "Sadece önemli insanlar Vesta dosyalarına girebilir."

Ajan Marlow dudaklarını sıkıca kapattı.

Ajan Plunkett'e tekrar baktım. "Bildiğim şeye ilginiz olduğunu sanıyordum. İşbirliği yapmak için buradayım."

"Ve size bunu göstermek için." Nancy telefonunu açtı ve avcunu kaldırdı. "Blanca'nın adına, ailesinin tüm mülkünün derhal geri verilmesi için bir önerge hazırladım."

Ajan Marlow çenesini kaşıdı. "Ne?"

Ajan Plunkett, "Bilgi için pazarlık yapmayız," dedi.

Nancy'nin sesi kendisinden emindi. "Pazarlık yapmak için burada değiliz."

"Barbelo Nemo'nun bilinen tek çocuğu olarak, bir vasiyet kanıtı olmadığından, Blanca tüm mülkiyetin tek mirasçısı. Nevada'daki Plemora yerleşkesi, içindeki her şeyle birlikte—dosyaları da dahil

olmak üzere—yerli ve yabancı tüm varlıklar, ve oldukça muhtemelen Tabula Rasa'nın kendisi. İnsanlar hala bunu bekliyor."

"Ve Bayan Lydia'nın eşyaları da." Sandalyemden kaymamaya çalıştım.

Nancy, "Evet," diye devam etti. "Blanca aynı zamanda Lydia Xavier'ın da mirasçısı. Vasiyetnameyi onaylatmamız için gerekli olan zorla alıkonulmuş bilgiye sahipsiniz, Lydia'nın ilk adı gibi. Ya da belki de bir vasiyete rastlamışsınızdır?"

İşte o an, bu andı. Bu yüzden buraya gelmiştim. Ama eğer çok istekli davranırsam, her şeyi mahvedebilirdim.

Ajan Plunkett, ruhumun her bir yerini tarıyormuşçasına bana bakıyordu. Daha sonra kafasını salladı.

"Bayan Lydia'nın soyadını Barbelo Nemo'nun özel dosyalarından buldunuz," dedim. "Onları Plemora'daki ofisinde, tutsak edildiğim yerde saklıyordu. Bir gün, ofisini temizlemem gerekirken, oturdum ve hepsini okudum. Yani, hepsini değil. Sadece A'dan P'ye kadar. Lydia Xavier'ın dosyasını görmedim."

Bir anlığına sessizlik oldu.

"Evet?" İki ajana da baktım. "Bu dosya sizde, değil mi?"

Ajan Marlow, Ajan Plunkett'e baktı ve birkaç saniye sonra kafasını salladı. "Evet," diye cevap verdi Ajan Marlow. "Bizde."

Tatlı bir şekilde, "Dosyayı geri almak istiyorum," dedim. "O bana ait."

Ajan Plunkett kolçağına yaslandı. "Bu belgeler devam eden suç araştırmasının bir parçası. İstedikğin kadar önerge sunabilirsin ama onları asla geri alamazsın."

Nancy, "Vasiyetnameyi onaylatmak için en azından kopyalarına ihtiyacımız var," dedi.

Ajan Plunkett, "Bunun olabileceğinden emin değilim," dedi.

"Bu çok kötü," dedim. "Daha büyük düşünen tarzda biri olduğunuzu düşünmüştüm." Ajan Marlow'a döndüm. "Unutmayın ki, ben buraya işbirliği yapmaya geldim. Çünkü Gardiyanlar'da dosya bulamadığınızı biliyorum."

Ajan Plunkett doğruldu.

"Evet?" Ona bakarken tekrar sordum.

Ceketini düzeltti. "Gardiyanlara ilişkin bilgi, istediğimiz kadar çok değildi."

"Demek istiyorsun ki, yoktu. Tıpkı Ajan Plunkett adına gerçek bir dosya olmadığı gibi, değil mi?"

Ajan Marlow, "Evet," dedi. "Bu doğru." Ajan Plunkett ona bakıyordu.

"İkinizin de bildiğine eminim," dedim, "bu ezber, Tabula Rasa'nın kuruluşunun ta kendisi. 'Vestalar toplu bir güçtür. Biz, gizlilik ve kanunla birleşiriz,'" diye alıntı yaptım. "Gardiyanlarla ilgili söyleyebileceğim birçok şey var. Ama sadece arkadaşlarıma."

Ajan Plunkett, "Seni mahkemeye çağırabiliriz," dedi. "Mahkemede tanıklık edebiliriz."

"Yapabilirsiniz." Sandalyeme yaslandım. "Ve belki de hafızamın zayıfladığını farkedersiniz."

Nancy, "Bize dosyayı verin," dedi. "Ve Blanca da konuşsun."

İki ajan da birbirine baktı, telepatik sinyallerle anlaşır gibi.

Sonunda Ajan Marlow konuştu. "Bunu amirlerimizle netleştirmeliyiz. Ama ne yapabileceğimize bakarız."

Güneş beni kör ediyordu. Sabah soğuşunun yerini, Silikon Vadi'si'nin ateşi almıştı. Dışarıdaki sıcağa rağmen, titriyordum. Deri ceketimin fermuarını çektim ve çipli saatime tıkladım.

Nancy otoparka doğru yürürken, "Harika bir iş çıkardın," dedi. "Orada inanılmazdın."

"Öyleyse neden titriyorum?"

"Çünkü bir insansın. Marlow kötü değil, ama özel hayatı hakkında konuşurken Plunkett'in damarlarından biri patlayacak sandım."

"Sırlarını Ajan Marlow'un önünde paylaşmak kötü hissettirdi."

Nancy, "Neden?" diye sordu. "Yuva yıkıcı bunu hakediyordu. Biraz utanç ona iyi gelecektir."

"Ama bu onun özel bilgisi," dedim. "Ve ona karşı kazanmam gerekiyordu."

"Bazen insanların iyiliğini kazanmak için, onlara ciddi olduğunu göstermen gerekir."

"Muhtemelen haklısın," dedim. "Ama çok adi hissettim."

Nancy'nin içi kırmızı, gümüş çatal arabasının önündeydik. "Bazen sonlar, anlamları doğrular," dedi Nancy anahtarını ararken.

"Kimsin sen? Machiavelli mi?"

Nancy, "O da kim?" diye sordu.

"Boşver." Bazen insanların benim kadar tarih çalışmadığını unutuyorum. "Tabula Rasa'ya sahip olmak derken neyi kastediyordun, söylesene?"

Nancy kapısının kilidini açtı. "Bu belirli bir olasılık. Mahkemede arkadaşlarım var."

"Ama Tabula Rasa'yı istemiyorum."

Nancy, "Hayır," diye katıldı. "Senin olmayacak. Bu yasal problemlere yol açar. Kızgın erkek mezunlarla uğraşmak için bir avukat ordunun olması gerekirdi."

Nancy arkamızda kalan FBI binasına baktı. "Ama daha sonra konuşmalıyız. Bu duvarların gözleri olabilir."

“Şimdi en az benim kadar paranoyaksın.”

Nancy gülümsedi ve arabasına bindi. “Bazen küçük bir parano-ya iyidir. Kendi güvenliğini önemseydiğini gösterir.”

Geri adım attım ve uzaklaşmasını izledim. Tabula Rasa’ya sahip olmak mı? Eğer gerçekten Tabula Rasa benim olsaydı, içten dışa temizlerdim.

Motosikletime doğru giderken adaleti düşündüm. Sonunda güneş beni ısıtıyordu. Ama motosikletime geldiğimde, ürperti tekrar başlamıştı.

Koltuğuma yapıştırılmış, başka bir kâğıt parçası.

‘En kutsal gece yaklaşıyor. Biz sönmeyecek kutsal birer ateşiz. Yalnızca birlikte dururuz.’

Kağıdı iki elimle buruşturdum. Bu sözleri en son, seçimimden birkaç gün sonra duymuştum. Bileğimi platinle kapatmadan önce, bunları bana Bayan Lydia söylemişti.

Bayan Lydia öldü. Gözümün önünde kafasının uçuşunu milyonlarca kez canlandırmıştım. Bu işin arkasındaki kesinlikle o olamazdı. Peki ya Bayan Corina?

Hayır, artık Bayan Corina değil; Müdür. Tabula Rasa’dan tamamen o sorumlu. Belki de bildiğimden daha kurnazdır ve bu da seçim mezuniyetine yardım ettiğim için gözümü korkutmanın yaratıcı bir yoludur.

Ama artık kimse gözümü korkutamaz. Artık göz yummadığım bir sisteme destek olmamı sağlayamaz.

Seçim mezuniyetinin yöntemini son defa değiştirmenin vakti geldi.

Motosikletime biner binmez, motoru ateşledim.

BÖLÜM 7

Seth'in beklediğini görünce, saçma sapan bir hale büründüm. Motosikletin kenarına oturmuş, benim için yolu tarıyordu. Ceketi yere değıyor, beyaz temiz tişörtünden kasları ve dövmleri belli oluyordu. Beni farkedince, kocaman gülümsedi.

"Nasıl gitti?"

Kaskımı çıkarttım ve saçlarımı düzelttim. Kendimi Seth'in kol-larına atana kadar titrediğımi farketmemiştim.

"Bu kadar iyi, he?" Seth sıkıca sarıldı.

"İyiydi," dedim. "Nancy ve ben amacımızı belli ettik."

"Bu büyük bir adımdı." Seth saçımı okşadı. "Günü bitirip eve gi-debiliriz. Yapmak istemediğın sürece bunu yapmak zorunda değıl-sin. Babam bunu öğrendiğinde ülseri tutacak."

Eğer dikkatli olmazsam, burnum Seth'in tişörtüne akacaktı. Geri çekildim ve peçete almak için ceketimin cebine uzandım. Yu-karıdan bir kıpırtı duydum.

Birisi izliyordu.

Dönüp bakmadan sordum. "Ne zamandır oradalar?"

Seth, "En başından beri," dedi. "Geldiğimden beri. Öğretmen mi yoksa öğrenci mi olduklarını anlamadım."

"Öğretmenler," diye cevapladım hemen. "Öğrenciler pencere-
lere yaklaşamazlar."

Tabula Rasa'nın karşısındaki sokağa motosikletlerimizi park ettik. Binanın nasıl gözüktüğüne bakmak için dönmeme gerek yoktu. Ön cephesi yirmi metre uzunluğunda ve taşlandı. Mezun olduğum okul resmen yarı hapishane, yarı kaleydi. Küçükken tarih dersinde Londra Kulesi'ni ilk defa gördüğümde, benzerliği hemen farketmiştim. Yerleşkenin dışına hiç çıkmamıştım ama Tabula Ra-
sa'nın görünümünü okul mühründe görmüştüm.

'Lux in tenbris lucet.' Karanlıkta parlayan ışık. Okul sloganımız buydu.

Hayatımın ilk on sekiz yılı boyunca, Vestaların cevap olduğunu düşündüm. Önemli olanın unutulduğu bir karanlık dünyada fener ışığı olduğumuzu zannederdim. İnsanlar bana baktığında, sadece beyaz giyen bir kız değil, insanların teknolojiden daha önemli olduğunu hatırlatan birini gördüklerine inanırdım.

Hayatımı kutsal bir amaca adanmışımı zannederdim.

Şimdi farkediyorum ki, beyni yıkanmış sözleşmeli köleden baş-
ka hiçbir şey değildim.

Başka bir sınıf mezunun da bunları yaşamasına izin veremez-
dim.

Seth'e, "Kamerayı getirdin mi?" diye sordum. "Telefonun değil de, sahip olduğun en iyi ekipmanı? Bunun açıkça belli olmasını istiyorum."

Seth çantasına uzandı. "Endişelenme. Mesajını aldım." Kocaman lensler çıkarttı. "Planın tam olarak ne?"

Ceketimin fermuarını açtım ve motosikletimin üstüne fırlattım. İçimde kolsuz yarım bir bluz vardı. "Planım yok. Doğaçlama gideceğim."

Kahretsin. Makyaj malzemesi getirmeliydim. Dudaklarımı daha koyu göstermek için ısırdım ve yanaklarımı sıktım.

Seth, "Hey," diye karşı çıktı. "Kendine zarar verme."

"İyiyim."

"Bunun fotoğrafını çekebilir miyim?" Seth elini cebime doğru soktu.

"Komik değil." Ama ayağa kalkıp ona doğru döndüm. Daha sonra dudaklarımı birbirine kenetledim. Elimi Seth'in boynuna doğru kaydırdım ve diliyle oynayıp, ikimiz de nefessiz kalana kadar öpüştük.

"Hazır mısın?" diyerek geri çekildim.

"Ne?" Seth homurdandı. "Ah, evet."

"Bunu direkt olarak Veritas Rex'e ve The Lighthouse'a yüklemeni istiyorum."

Seth sırttı. "Bana şifreni vermen gerekecek."

"Sadece birkaç saatliğine. Çok heyecanlanma." Bir adım daha yaklaştım ve kulağına fısıldadım. "Demiurge32."

Seth kaşlarını kaldırdı. "Yani, mitolojideki aslan başlı kobra gibi mi?"

Gülümsedim. Seth'in bakışı değişti. "Blanca," dedi. "Bir ziyaretçimiz var."

"Ne?" Döndüm ve bize doğru yürüyen Bayan Corina'yı gördüm. Ekru, flanel bir pantolon, ipek bir bluz ve altın Vesta rozeti.

"Blanca!" dedi tatlı sesiyle. "Gelmene çok sevindim. Mesajımı almadın diye endişeleniyordum." Seth'in varlığını bilmek istemiyormuşçasına, ona yan yan bakıyordu. "Bu Virüs'ün burada ne işi var?"

Derin bir nefes aldım. "Üzgünüm, Müdürüm. Size yardım etmek için burada değilim. Ya da aslında, öyle, ama siz o şekilde görmeyeceksiniz. Eğer içeri geri giderseniz daha mutlu olacaksınız."

"Size yardım etmeyeceğim de ne demek? Blanca, mezunların sana ihtiyacı var. Müdür Russell yokken her şey bölük pörçük. Ben—" Bayan Corina kelimeleri arıyormuş gibi ellerini salladı. "Mesajımı almadın mı?"

"Evet," dedim. "Hepsini aldım."

"Hepsi derken? Neden bahsediyorsun?" Seth'le birlikte aynı anda bu soruyu sordular.

"Şu an bunu konuşacak vaktimiz yok." En net şekilde, "Seth, lütfen kameranı aç," dedim.

"Hayır, bekle!" Bayan Corina elleriyle yüzünü kapatmaya çalışıyordu.

"Sen açılmamak üzere mühürlüsün. Başkasının sana ne dediği umrumda değil. Bir Virüs'e güvenemeyeceğini biliyorsun. Sen bizden birisin, Blanca. Sonsuza dek."

Bayan Corina'dan, Seth'e baktım ve kameranın yanan kırmızı ışığını gördüm.

Bayan Corina, "Seni ben büyüttüm," dedi. "Her dakika gözüm üzerindeydi."

"Gözetleyerek idare ettiniz!" diye bağırdım. "Beni gözetleyerek idare ettiniz. Büyütmediniz. Arada fark var!" Cal ve Sophia'nın, Seth büyürken ona yağdırdıkları ilgiyi düşündüm.

"Dişlerini fırçaladığından emin olurdum. Geceleri üstünü örterdim."

"Üstümü örtmedin. Sadece örtüyü düzeltiyordun. Bu aynı şey değil."

"Elimden gelenin en iyisini yaptım. Sana göz kulak oldum. Annenin yapmamı istediği gibi, seni güvende tuttum!"

Bayan Corina ellerini aşağıya indirdi ve gözyaşları meydana çıktı.

"Sana bakacağım diye bana güvendi." Bayan Corina sulu gözlerle bana baktı. "Bayan Lydia gittiğinde, seni benim kucağıma bıraktı. Elimden gelen yeterli olmadığı için üzgünüm, ama lütfen bana yardım et. Sana bütün bunların kötü bir fikir olduğunu söyleyen biri yüzünden bütün mezunların sürünmesine izin verme." Gözyaşlarını sildi.

İşte o zaman hatırladım. 'Ağlıyormuş gibi yap. Ağlamayı bırak. Gözyaşları yardımcıdır.'

"Seçimin kötü bir fikir olduğunu söyleyen benim," dedim. "Beni kimse buna ikna etmedi." Seth'e döndüm. "Videoya alıyor musun? Canlı mı?"

Kamerayı oynatmadan kafasını salladı.

"Güzel." Merceğe doğru döndüm. "Ben, Tabula Rasa'nın önünde duran Blanca McNeal. İzleyen herkese önemli bir mesajım var. Lütfen bunu bütün sosyal medyaya yayın."

Bayan Corina delicesine ağlıyordu. "Blanca, hayır!"

Ama onu görmezden geldim. Tabula Rasa seçimleri istikrarsız bir durumdadır. Milletimiz, Vestaların en yüksek teklif verene satılmasının yanlış olduğunun artık farkında. Genç bir insana yirmi

beş yıllık bir kontratın dayatılması, manevi açıdan tiksindirici ve ülkemizin kurucu ilkelerine karşıdır.”

Kameranin arkasında, Seth’i gülerken görebiliyordum.

“Giydiğim renklerin bir önemi yok. Rozetimin ya da çıplı saati-min olmasının bir önemi yok.” Bileğimi kameraya doğru kaldırdım. “Vesta Kardeşliğimi her zaman sevecek ve destekleyeceğim. Bu yüzden onların iyi olmalarını desteklemek zorundayım.

Seçimin hala devam etmesi, fakat farklı bir formatta yapılması gerektiğine inanıyorum. Açık artırma yerine, Vesta mezunlarının da nereye gidecekleri hakkında bir söz sahibi olmalarını istediğim bir seçim olmasını teklif ediyorum.”

Bir sonraki bölümü, direkt kalbimden gelerek söyledim.

“Tabula Rasa’nın hala teklif edilebilecek değerli katkıları var. Onlar, ülkemizin bildiği, özel yaşamın son örnekleri. Ama kendi kararlarını vermeyi hakediyorlar. Eğer kendilerini büyük şirketlere sunmak istiyorlarsa tamam. Ama bir Vesta mezunu bağımsız olmak istiyorsa, Tabula Rasa’nın onlara kendi hayatlarını kurabilmeleri için bir tazminat paketi vermesi gerekiyor.”

Direkt olarak kameraya, Seth’e baktım. “Üvey babam, Cal Mc-Neal, özgürlüğüm için otuz iki milyon dolar ödedi. Her mezuna yardım etmek, istedikleri hayatı yaşayabilmeleri için belli bir miktar para olması gerekiyor.”

“‘Lux in tenbris lucet.’ Vestalar karanlıkta parlayan ışıklardır. Lütfen bütün dünyanın görmesi için, alevlerinin sönmemesine yardım edin.”

Seth kafasını sallayarak yayını kestiğini belirtti.

Bayan Corina beni boğmaya çalıştı.

Hemen yüzümü korudum, ama saçlarımı korumaya zaman kalmamıştı ki, çıplak elleriyle yılmaya yeltendi.

Bayan Lydia'yla yaptığım yüzlerce Kenpo, beni sınıfta bırakmıştı. Bayan Corina'yı hakettiği gibi dizlerinden vuramamıştım.

Bayan Corina çığlık atıyordu. "Bunu nasıl yapabildin?"

Seth onu üzerimden çekti ve, "Motosikletine bin, Blanca," diye bağırdı.

Kaskımı taktım ve Tabula Rasa'nın güvenliğinden aceleyle çıktım. Bayan Corina da yanda, kendi motosikletine biniyordu. Oradan ayrılırken duyduğum son şey Bayan Corina'nın hıçkırıkları olmuştu.

McNeal Malikânesi'nin görkemli kapıları etkileyici görünmesi için tasarlanmıştı ama bana daha önce hiç bu kadar albenili gelmemişti. Kapıya gelir gelmez, içimde bir parça huzur hissetmiştim. Seth kolun belime sardı ve avludan büyük salona girdik.

"Artık evdesin, Blanca. Ve bütün bu Tabula Rasa saçmalığı sana dokunamaz." Seth öpmek için eğildi.

"Biri Tabula Rasa mı dedi?" Köşeden ipeksi bir ses geldi.

Kendimi Seth'ten geri çektim ve kadife koltuğun olduğu yere baktım.

"Fatima!" dedim. "Ve Beau!" Seth'in elini tuttum ve karşılarındaki koltuğa oturduk. "Geleceğinizden haberim yoktu."

"Bizim de." Fatima öne doğru eğildi, avuçları devasa göbeğinde, "biraz daha yavaş, Beau" dedi.

"Burası mı?" Beau nazik bir şekilde sırtını ovuyor ve Fatima da acıyla mırıldanıyordu.

"Evet. Orası." Fatima gözlerini kısarak bana baktı. "Blanca, sakın hamile kalma. Sefaletten başka bir şey değil."

Sessizce konuşuyordum. "Sorun olmaz." Bu bana, uzun zamandır merak ettiğim bir soruyu hatırlattı. "Doğum uzmanının nasıl hamile kalabildiğini buldu mu?"

"Yani, bilmiyor musun?"

Beau, Seth ve benim aramda parmağını salladı. "Ben sanmıştım ki..."

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

"Hayır. Yani, tabii ki 'nasıl' olduğunu biliyorum," dedim. "Demek istediğim şey, on dört yaşındayken yapılan operasyon Fatima'yı neden etkilemedi?"

"Ona tüplerin bağlanması deniliyor." Fatima geriye yaslandı. "Yüzde ikisi başarısızlığa uğruyor."

"Ve bu tam tersi de olabiliyor." Seth bana daha da yaklaştı, nefesini boynumda hissediyordum.

Seth bunu araştırmış mıydı? Sterilize edilmem onun için bir sorun teşkil ediyor muydu? Seth'in bir gün baba olmak isteyeceği düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Bu benimle paylaşabileceği bir gelecek değildi.

"Neyse, neden buradasınız?" Öyle demek istemesem de, sorum kulağa oldukça kaba gelmişti.

"Son dakika akşam yemeği daveti." Fatima yemekten bahsedince gülümsedi. "Sanırım aslında bir bahaneyiz."

Seth kolunu omzuma koydu. "Ne için bir bahane?"

"Pilar'ın Cal'ı ziyaret etmesi için," dedi Beau. "Görünüşe göre dün akşamki randevuları güzel geçmiş."

Seth'in kolunun titrediğini hissettim. "Ne?"

Fatima omuz silkti. "Şu an nerede oldukları hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Annem evi gezmek istedi, ama daha fazla ayaklarımın üzerinde duramazdım."

Beau asılı olan boyanmış oduna baktı. "Burası devasa."

Seth telefonuna tıkladı, "Babamın konumunu bul," dedi. Hepimiz durduk ve birkaç saniye bekledik, ama gümüş ekran boştu. "Komik. Çipli saati kapalı ya da---"

"Kurşun kaplı bir odada," diye bitirdi Beau.

"Ah! Umarım senin odanda değildir, Blanca."

"Hayır, tabii ki değil. Bayan Lydia Cal'ın odasını manastıra çevirmişti şey yaptığında."

Ama cümlemi tamamlayamamıştım. Ne yaptığında? Bana yakın olmak için Cal'ı baştan çıkarttığında mı? Cal onu Vesta sırasıyla ilgili bilgi almak için baştan çıkarttığında mı? Çok fazla anı var ve hepsi canımı acıtıyor.

Seth, "Pilar ne zamandan beri babamdan hoşlanıyor?" diye sordu.

"Nişanımızdan beri. Alberto buna çok sevindi."

"Ne?" Seth yukarı baktı.

Fatima kıvranıyordu. "Babam yıllardır annemin gerçek aşkını bulmaya çalışıyor."

"Ya da şehvetini," Beau sırıttı.

Fatima yavaşça Beau'nun omzuna vurdu.

"Yani aslında annenle baban...?"

Fatima, "Arkadaşlar," dedi. "Hiçbir anlamı olmayan anlaşmalı bir eşleşme."

"Cal mükemmel bir eş." Beau kaşlarını oynattı. "O farklı, Vestalarla ilgili her şeyi biliyor ve telefonu yok."

"Babam hakkında erkek bir fahişeymiş gibi konuştuğuna inanmıyorum." Seth sinirli bir şekilde telefonunu kapattı.

Beau kıkırdadı. "Dostum, hepimiz çok şanslı olmalıyız."

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Akşam yemeğini mi bekliyoruz?"

Fatima ve Beau omuz silkti.

"Randevularını bölmek istemiyorum."

Seth, "Babamın aşk hayatını konuşmayı bırakabilir miyiz?" dedi. "Neden dışarı çıkmıyoruz?"

"Halkın içine mi?" Fatima yutkundu. "Delirdin mi?"

Ama Beau yumruğunu havaya kaldırdı. "Harika olur! Kılık değiştirebiliriz."

"Asla." Fatima kafasını öyle şiddetli salladı ki, bir şey olacak diye korktum. "Şirketimin buraya gelmem bile izin verdiğine şükrediyorum. McNeal Malikânesinin güvenli olduğunu düşünüyorlar."

"Neden hala şirketinin ne düşündüğünü umursuyorsun?" diye sordum. "Renkli giyinen isyankâr sensin sanıyordum."

"Moda evi renkli giyinmemin mükemmel bir fikir olduğunu düşünüyor. Pilar'a bir daha beyaz giymemesi için yalvardılar."

"Pilar alıcısının yapmasını söylediği her şeyi yapmıyor mu?" diye sordum.

Fatima güldü. "Saf olma. Anneme kimse ne yapması gerektiğini söyleyemez, özellikle kontratının dolmasına bu kadar az kalmışken."

Beau, "Neden bana gitmiyoruz?" diye öneride bulundu. "Ryan ve Zach balık tako yapıyorlar."

"Ama o zaman Seth gelemez," dedim. "Vestaların bölgesine gelme izni yok."

Fatima, "E kurşun kaplı eldivenler?" diye sordu.

"Hayır!" Seth karşı çıktı. "Bir daha asla."

"Yüzebiliriz," diye teklif sundum.

Fatima göbeğini ovuyordu. "Havuzunuz mu var?"

Beau, "Evi gezmemiz gerektiğini biliyordum," diye homurdandı.

"Kapalı mı?"

Seth, "Evet," dedi. "Orada güvenlik kameralarının olup olmadığından emin değilim."

"Servis dışı edildiler," dedim. "Yani en azından baban bana öyle söyledi."

Fatima, "Yüzmek iyi olurdu," dedi. "Doktorum diyor ki—"

"Blanca!" Cal büyük salona geldi. "Ve Seth. Evde olduğunuzu bilmiyordum."

Pilar ondan birkaç adım gerideydi. Topuklu olmadan bile Cal'dan birkaç santimetre uzundu. "Baban bana kütüphanedeki eski kitap koleksiyonunu gösterdi," dedi. "Büyüleyici."

Cal'a yakından baktım ve iliklenmemiş düşmanın boşluğunu gördüm.

Cal, yüzü kızarık bir şekilde, "Neredeydiniz?" diye sordu.

"Doğaçlama bir basın açıklaması yaptım," dedim.

"Ne?" Fatima tiz bir ses çıkarttı.

"Tabula Rasa'nın önünde," diye itiraf ettim. Seth ve ben ne olduğunu açıkladık. "Ama hala anlamadığım şey, Bayan Corina'nın bütün bu notları bana nasıl bıraktığı."

"Neden bahsediyorsun? Ne notu?" Cal endişe doluydu.

Motosiklet ceketimin cebinden katlanmış kâğıdı çıkarttım. "Bu, bugün motosikletimin üstündeydi," dedim. "FBI'nın dışarısında."

Onlara, nişanda cebime konulan ve Alan'la iletilen kâğıtlardan da bahsettim.

Cal, "Bunu bana neden söylemedin?" diye sordu.

Seth, "Ya da bana?" dedi.

Ellerime baktım ve omuz silktim. "Bilmiyorum."

Ama gerçek şu ki, belki de biliyorum. Ufak bir yanımda memnundu. Vestaların dikkatinde olduğumu bilmek güzeldi. Bu beni kontrol etmek için bile olsa.

Pilar, "Ya Müdür Russell'sa?" dedi. "O bir canavar!" Gözleri ateş gibi parlıyordu.

Fatima suçlayıcı bir şekilde Seth'e baktı. "Ve sen de dışarı çıkmamızı istedin."

Seth, "Sonsuza dek korku içinde yaşayamazsın," dedi.

Ama Seth kimden bahsettiğini bilmiyordu.

BÖLÜM 8

Yine ve yine kendi noktasını çiziyordu. Boyun eğmemi istiyordu. Kıvrık kızıl topuzuyla ve kadife eteğiyle, masum gözükmeye çalışıyordu. Ama ben daha iyi biliyordum. Bu kadına güvenilmezdi. Eğer Seth ve Alan beni dışarıda limuzinin içinde bekliyor olmasalardı, Dr. Meredith'in ofisinden kaçır ve bir daha geri gelmezdim.

"Müdür Russell'ın kaçışı sana nasıl hissettiriyor, Blanca?" Telefonuna benimle ilgili notlar alıyordu. 'Sorular' adı verilen Vesta stratejisini kullanmaya karar verdim. Beni sorgulamayı bırakana kadar ona sorularla cevap verecektim.

"Sence nasıl hissediyorum?" diye sordum.

Bana meraklı gözlerle baktı. "Korkmuş, endişelenmiş ve hatta belki sinirli. Bu yüzden mi Seth ve Cal'a notlardan bahsetmedin?"

"Notlardan haberin var mı?"

"Evet." Hala telefonunu tutuyordu. "Var."

"Bir terapistin ofisinin güvenilir olduğu söylenmemiş miydi?" diye sordum. Tabii ki değil. Ben salak değilim.

Dr. Meredith kızardı. "Bazen ailevi durumlar istisna olabiliyor."

"Ve sence bu doğru mu?" diye sordum. "Diğerine yardım etmek için bir diğerinin güvenine ihanet etmek?"

"Eğer hasta bana paylaşma izni veriyorsa, tamamen kabul edilebilir."

"Ama hastalar bu dört duvarın içinde anlatılan hikayelerin paylaşılmayacağından nasıl emin olabilir?"

"Blanca, buna doktor-hasta güveni deniliyor. Ve bu da demek oluyor ki, bana güvenebilirsin."

Hissettiklerime ihanet etmemek için yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalıştım. "Buna gerçekten inanmamı istiyorsun, değil mi?"

"Evet, istiyorum." Dr. Meredith telefonunu kapattı. "Hadi daha çok Russell'a odaklanalım."

"Onun Müdür Russell olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Ben de öyle söyledim."

"Russell onun ikinci adı, ilk değil." Kahretsin. Soru sorma olayını bozdum.

"Ona nasıl hitap ettiğim senin için önemli mi?"

"Peki senin için önemli mi?" diye sordum.

"Çocukken seni pataklayan adam o, kavga etmek için çok küçükken seni hırpalayan adam da o. Bana Disiplin Saatleri'nden bahseder misin?"

"Disiplin Saatleri mi?"

'Sen zayıfsın Blanca, kefarete ihtiyacın var.'

"Evet. Disiplin Saatleri. Bunu bana tanımla."

"Nereden başlamalıyım?"

"Nereden başlamak istersin?"

Hiçbir yerden. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bana küçükken olan şeyler bu kadını ilgilendirmiyor. Eskiden rozetimin olduğu yere, bileğime baktım. "Vesta eğitiminin zorluğundan başlamamı ister misin?"

"Güzel bir başlangıç. Başka ne var?"

"McNeallar'la gerçek dünyada yaşıyor olmam ve her şeyin güzel olması yeterli değil mi?"

"Eğer her şey güzelse neden sürekli saatini sol bileğinin etrafında çeviriyorsun?"

Aniden iki elimi de durdurdum.

Gözlerini kıstı ve bana daha yakından baktı. "Hadi on dört yaşındayken sana ne olduğunu konuşalım. Seni bir operasyona sokarak sterilize edilmeni."

"Seth tam tersi olabileceğini de söyledi."

Unut bunu. Bu randevu ne kadar çabuk biterse o kadar iyi.

"Yani sen ve o bir gün çocuk sahibi olabilme ihtimalini konuştunuz mu?"

"Bunun hakkında konuşmalı mıyız?" diye sordum.

"Annelik bürünmek istediğin bir rol mü?"

"Şuan üniversiteye odaklanmam gerektiğini düşünmüyor musun?"

Daha on dokuz yaşındayım ve bütün hayatımı on dokuz yaşında planlamamın yolu yok. Bunu ancak bir Vesta yapabilir. Dr. Meredith çıldırmış olmalı.

Dr. Meredith, "Ama sizin ciddi bir ilişkiniz var," dedi. "Eminim ki planlanmamış bir hamilelik konusu aranızda geçmiştir."

"Neden geçsin ki? Unuttun mu ben sterilize edildim. Ve neden bizim yatak odasında ne yaptığımızı bu kadar merak ediyorsun? Cal sana bunun için para mı ödedi?"

"Tabii ki hayır. Onun adını daha şimdi söylemen ilginç geldi. Hayatına karışmasını bekliyor musun?"

"Hayır," dedim.

Tehlikede olduğumu düşünmediği sürece. O zaman burnunu sokardı.

Seth burada olmalı. Anlaşma, bana Dr. Meredith'in ofisine kadar ve dönüşünde eşlik etmesiydi. Bu sabah randevuyu duyup çıldırdığımda beni bekleyeceğine söz verdi. Ama dışarı çıktığımda orada yoktu ve tek gördüğüm Alan'dı.

"Seth nerede?"

Alan şapkasını çıkarıp önüne doğru koydu. "Bir şey oldu," dedi. "Seth'in Veritas Rex'te takip etmesi gereken bir şey. Ama endişelenmeyin, Bayan Blanca. Ben sizi eve bırakabilirim."

Sinirimi Seth'ten daha sonra çıkaracağım. "Tamam," dedim. "Yirmi dakika içinde Irene'yle dersim var."

"Tam zamanında orada olacağız, Bayan Blanca." Alan, benim için kapıyı açtı.

Araba gitmeye başladığında camdan dışarı bakıp hala reklam panolarını görmeye çalışıyordum. Kaç kere Vesta reklamı görürsem görevim, yine de gülümsüyordum. Reklamlara öyle dalmışım ki, Alan'ın yanlış yöne gittiğini fark etmem birkaç dakikamı aldı.

Aradaki cama tıkladım, "Alan," dedim. "Malikaneye gidiyoruz, unuttun mu?"

Geri dönmek yerine güneye doğru devam etti.

"Alan?" Beni duyamaz diye camı araladım.

Önümdekini görür görmez çığlık attım.

Müdür Russell, "Alan artık burada değil," dedi. İğrenç gülüşü kanımı dondurmuştu.

BÖLÜM 9

Dr. Meredith'in ofisi sanki milyonlarca yıl öncede kalmıştı. Onun soruları, ne kadar derin olursa olsun beni incitmeyecekti. Ama şoför koltuğunda oturan bu adam gerçektir. Ve çok korkutucuydu.

Müdür Russell, "Çılgılık atmana gerek yok, Blanca," dedi. "Dramatik olmak senlik değil."

"Evet Müdür Russell, yani hayır, Müdür Russell, değil."

"Beni görmeyi beklemiyor muydun?"

"Hayır, efendim. Beklemiyordum."

"Ama eminim ki geleceğimi biliyordun."

"Evet, Müdür Russell, tabii ki Müdür Russell. Beni nereye götürüyorsunuz efendim?" Sesimden korkuyu uzaklaştırmak çok zordu.

"Sadece seni değil, pisliğini de." Sol elini direksiyonda tutuyordu, yolcu koltuğuna uzandı ve yorganı fırlattı.

Yorganın altında Seth vardı, bağı ve ağzı tıkalıydı. Elleri kurşun kaplı eldivenlerle kilitlenmişti. Bilekleri ise boru bombasıyla bağlanmıştı.

Müdür Russell yorganı geri koymadan önce, Seth ses çıkarmıştı. "Mmmhfff!"

"Ne yapıyorsunuz? Nereye gidiyoruz?" Ses tonumun kontrolünü kaybetmiştim.

"Yakında göreceksin. Ama önce erkek arkadaşınla bir anlaşma yapmamız gerekiyor."

"Hayır. Bırak onu gitsin. Seth'i buna dâhil etme!"

"Ah, Blanca." Müdür Russell'in sesi yumuşaktı. "Buna izin veremeyeceğimi biliyorsun. Virüsler hakkında ne deriz? Hatırladığını biliyorum."

"'Bir Virüs'e asla güvenemezsin.' Ama Seth bir Virüs'ten daha fazlası. Aynı zamanda benim arkadaşım."

Müdür Russell güldü. "Arkadaşın mı? Onun adına üzuldüm. Son arkadaşın başaramamıştı."

Kelimeler batıyordu. Ve aynı zamanda kafamı karıştırıyorlardı. Ethan'dan mı bahsediyordu? Ya da Fatima mı? Ya da...

"Seth bir tehdit değil," dedim. "Vestalara bir şey yapmak istemiyor. Güç umrunda değil. O senin otoriteni sorgulamayacak."

"Çok geç!" Müdür Russell bağırıyordu. "O yapmacık gerizekalı Corina, müdür!"

"Hiçbir şeyi beceremiyor," dedim. "Tabula Rasa yerle bir oluyor." 'Eğer kontrol edilmek yerine kontrol etmek istiyorsan, duy-mak istediklerini söyle.'

Müdür Russell, "Şaşırmadım," diye kükredi. "Corina'nın iyi olduğu tek şey süslü çekicilik dersleri."

"Çok doğru, Müdür Russell." Gözümün ucuyla baktığımda, Seth'in battaniyesinin yerinin değiştiğini gördüm. "Görevinize geri dönmeniz herkes için çok daha iyi olur." Bir el. Seth'in elini görüyordum! Bantın ince bir parçası. "Belki de bunu yapmanın bir yolunu bulabilirim."

Müdür Russell, "Sen!" diyerek alaycı bir şekilde güldü. "Bunları nasıl düzeltebilirsin? Bütün bunların sorumlusu sensin. Bugün eski hesapları kapatıyorum."

Birden bire, battaniye hareket etti ve Seth direksiyona uzandı.

Araba, karşıdan gelen arabaların yönüne döndü. Müdür Russell direksiyonu hemen kırdı ve Seth yere düştü. Müdür Russell kontrolü geri aldı ve Seth'e sprey sıktı. Yolcu koltuğunu duman kaplamıştı.

Seth çığlık atıyordu.

Müdür Russell, "Biber gazı," dedi. "Her zaman işe yarar."

Burnum yanmaya başlamıştı. "Ne istiyorsun?"

"Eski hataları düzeltmek."

"Bunu ben de istiyorum," dedim.

"Ne istersen yapacağım. Ama lütfen Seth'e zarar verme."

Müdür Russell, "Virüs," diye düzeltti. "O bir Virüs, kişi değil. Ve Vestalar'ın pisliklerle işi olmaz."

"Evet, Müdür Russell. Tabii ki, Müdür Russell."

Gözüm kristal sürahideki suya ilişti. Gizlice ona doğru uzanıp aldım. Kafamda bir plan oluşmuştu.

Bir kavşak bekleyecektim. Arabanın durması için. Daha sonra onu öldüresiye dövecektim.

Rotayı görmek için camdan dışarı baktım. Eski bir tabelanın önünden geçiyorduk. GILROY. DÜNYANIN SARIMSAK BAŞKENTİ

"Gilroy'da ne var?" diye sordum.

"Göreceksin." Etrafımızda terkedilmiş çiftlik alanları vardı. Çok pisti.

İşte tam şu anda şansım olabilirdi. Eğer yoldan çıkarsak, çalılara çarpardık. Kristali iyice kavradım.

Ama hemen yanımızda içinde anne ve çocuğun olduğu bir kamyonet belirdi. Onlara çarpma riskini göze alamazdım.

"Sen her zaman iyi bir öğretmendin," dedim. 'Onları önemli hissettir.' "Dün FBI beni sorguya çekti ve çok korktum. Ama senin sayende, ne demem gerektiğini biliyordum."

"Ve neydi o?" Müdür Russell orta aynadan bana baktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Gardiyanlar hakkında sorular sordular. Ben de ders kitabımdaki tanımı yaptım."

Müdür Russell bağırdı. "Bu salakça!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlara her şeyi anlatmalıydın. Gardiyanlar, Vestalar için bilinen en büyük tehdit."

"Gerçekten mi? Neden?"

Müdür Russell, "Bu kadar soru yeter!" dedi ve aradaki camı kapattı.

Kusacak gibi hissediyordum. Şansımı kaçırmış mıydım?

Dışarıya, terk edilmiş sarımsak tarlalarına bakıyordum. Yolumuzun üstünde, bir grup eski gri evler vardı.

Müdür Russell, "Neredeyse geldik," dedi. Ara camı tekrar açtı ve orta aynadan bana bakıp güldü. "Virüs'üne ne planladığımı görene kadar bekle."

İşte şimdi benim zamanım! Daha fazla bekleyemezdim. Kristal sürahiyi aldım ve ön koltuğa açılan kısma vurdum. Ama o aceleyle, Müdür Russell'ı iskalayıp ön camı kırdım.

Müdür Russell her yerine cam parçaları fırlarken, "Ne oluyor?" diye bağıırıyordu. Kırıklar bana geri sıçıırıyordu ve sıırıslıklam olmuştum. Arabanın aniden durmasıyla yere düştüm. Tekerlek sesini duyuyordum. Müdür Russell'ın yaralanmış ve kan içindeki yüzünü ve bana biber gazıyla saldırmaya çalıştığını görünce yerden kalkmaya çalıştım.

"Hayır!" Yüzümü ellerimle bir kalkan gibi kapattım.

Ama beklenen saldırı gelmedi.

Onun yerine, biri kapıyı açtı ve beni güçlü kollarıyla dışarı çıkarttı.

Yukarı baktığımda, Keung'u gördüm.

Gülümsüyordu.

Keung benim neredeyse üç katımdı. Onu en son gördüğümde ben on altı, o ise on sekiz yaşındaydı.

Gardiyanlar etrafımızı sarmıştı. Siyah arabalar arkamıza park etmiş, yolu kapatmışlardı. Müdür Russell'ın çığlıklarını duyuyordum.

Keung beni kaldırıma oturttu. "İyi misin?"

Kafamı salladım. "Sensin!" Bir aptal gibi söyledim. Daha sonra limuzine geri baktım. "Seth! Bir bombaya bağlıydı."

Keung, Seth'i kurtardığını belirtircesine yüzünde atkı olan, ince uzun birini işaret etti.

Keung'un beni kurtarmak için burada olduğunu biliyordum. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Ama sevgili-

mi ihmal edecek kadar pozitif değildim. "Lütfen çok geç olmadan Seth'e yardım et," dedim.

Keung, "Endişelenme," dedi. "Seth'e çok iyi bakacağız."

BÖLÜM 10

Keung'a yaslanmıştım. İnsanlarla ilgilenmede her zaman çok iyiydi. Arkadaşlarına göz kulak olur ve düşmanlarını yok ederdi. Sanırım Fatima bu yüzden onu bu kadar beğeniyordu. Keung'la ilk tanıştığımızda, Fatima ve Beau ilişkilerine ara vermişlerdi. Ayrıca, Tabula Rasa öğretmenleri, Gardiyanlardan uzak durmamız gerektiğini söylemişti. Ama Fatima'yı hiçbir şey durduramıyordu. Fatima yeni Çinli değişim öğrencilerine kafayı takmıştı, özellikle Keung'a. Keung sadece en yakışıklıları değil, onların lideriydi de aynı zamanda.

Bazı şeyler asla değişmez.

Bütün hayatım boyunca Tabula Rasa'da yaşadım, Gardiyanların gidip geldiklerini görmeye alışkındım. Birçok yönden, biz Vestalar'a benziyorlardı.

Toplumdan soyutlanmış, gizli ve özeldiler.

Bizim gibi, onların da aileleri daha iyi bir hayatları olma ümidiyle onlardan vazgeçmişti.

Tek fark sayıydı. Vestalar her sene on mezun verirken, Gardiyanlar yüzlerce mezun veriyordu. Müdür Russell, onları spor salonunda çok fazla çalıştırıyordu.

Birden bire Fatima'nın beden eğitimi dersine ilgisi başlamıştı.

Ama Fatima şu an burada değil, buranın neresi olduğundan emin değilim ve ne kadar zaman geçerse geçsin asla iyileşmeyecek olan yaralar var.

Seth'i tutan Gardiyan devasa bıçağı ustalıkla kullanıyordu.

Yukarı doğru, Keung'a yalvarır gözlerle baktım. "Lütfen Seth'e bir şey olmasına izin vermeyin."

İnce çocuk bıçağının ağzını yukarı kaldırdı. Bir diğeri ise birkaç santim ilerisindeydi.

"Lütfen!" Tekrar ağladım.

"Rahatla, 'tianshi'" diye mırıldanıyordu Keung. "Artık güvendesin."

Birkaç sağlam testereyle, Gardiyanlar Seth'in bağlandığı ipleri ve ağzındaki bantı kesti. Arkadaşı ise boru bombasını sanki yeni doğmuş bir bebek gibi avcunun içine aldı.

"Blanca?" Seth gözlerini kurşun kaplı eldivenlerle ovuşturuyordu. "Orada mısın? Tek gördüğüm şey kırmızılık."

Hemen arabanın etrafından uçup kollarına atladım. Kötü ter kokusu karşılamıştı beni, ama Seth hiç bu kadar güzel kokmamıştı.

Geri dönüp Keung'a baktım. "Teşekkür ederim," dedim sadece.

Keung kaşlarını kaldırdı ve hapishane dövüşleri için Müdür Russell'i hedef olarak kullanan arkadaşlarına döndü, "Cho," dedi otoriter bir ses tonuyla, "Seth'i arabaya götürün. Bu gizli bir olay."

Seth kollarını bir mengene gibi dolamıştı bana. "Gizli derken? Neler oluyor? Sen kimsin? Biber gazından hiçbir halt göremiyo-

rum." Seth eldivenlerden birini kaldırdı. "Ve anahtar! Şu şeylerin anahtarları nerede?"

"Sorular için vaktim yok, Rex." Keung arkasına döndü.

"Her şey düzelecek," diye fısıldadım. "Söyledikleri şeyleri yapacağına söz ver."

Seth yüksek bir sesle, "Kimin söylediğini yapacağım?" diye sordu.

Açıklama fırsatı bulamamıştım.

Atkılı zayıf Gardiyan, Seth'i çekti. "Bu taraftan, Veritas Rex. Benimle geliyorsun."

Ellerim bomboş kalmıştı. Keung'a bakmak için arkamı döndüm. Yüzündeki o azmi görünce, anında ne olacağını anladım.

Çünkü olmak zorundaydı.

Çünkü bu an yıllardır yaklaşıyordu.

"Ona ne yapacaksın?" diye sordum.

Keung, kanlar içinde yerde yatan Müdür Russell'a birkaç adım daha yaklaştı.

Keung, patlayıcıyı tutan adama döndü. "Bombarın patlamasına ne kadar kaldı?"

Gardiyan omuz silkti. "Zamanlayıcı beş dakika diyor ama belki daha fazla, belki de daha az."

"Mükemmel olacak." Keung döndü ve bana baktı. "Belki de sen ve erkek arkadaşın arabada bekleseniz daha iyi olacak."

"Hayır!" Sesim o kadar güçlü çıktı ki ben bile şaşırdım. "Neden rozetini ve onu polise teslim etmiyoruz?" Müdürden nefret ediyorum ama onu öldürmek yanlış olurdu.

Keung kafasını salladı. "Üzgünüm ama biliyorsun ki yapamam."

"Ama bunun için birçok yol v—"

Keung, "Hayır," diye böldü. "Sadece tek bir yolu var ve o da benim yerimde olsaydı bunu yapardı."

Gardiyanlardan iki tanesi Müdür Russell'ı ayağa kaldırdı. Burnu yamulmuş, gözlerinin etrafı kan içindeydi.

Beyaz tişörtüme sıçrayan aynı kandı.

"Müdür Russell," diye fısıldadım.

" 'Tianshi' arabada beklemen gerekiyor."

İlk başta karşı çıktım ama daha sonra kafamı salladım. Çünkü biliyorum ki, Keung doğru söylüyor. Şimdi olacak şeyi midem kaldırmayacaktı.

Keung'un adamları, beni siyah bir arabaya doğru götürdüler.

Seth arka koltuğa oturmamla, "Neler oluyor?" dedi.

Emniyet kemerini bağlamak için eğilirken, "Bir sorun olmayacak," diye fısıldadım.

Arka camdan Keung ve diğerlerinin, aracın terk edilmiş bir çiftlik alanına yuvarlanmasını izlediklerini görüyordum.

Birkaç dakika sonra bir patlama duydum.

Seth, "Ne oldu?" dedi kafasını bir anda sese doğru kaldırarak.

Kurşun kaplı ellerine uzandım. "Hiçbir şey," dedim.

Her şey.

BÖLÜM 11

Seth'le parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, nabızlarımız bir atıyordu. Keung hayatımı kurtarmıştı.

Seth, "Ne oldu?" diye sordu tekrar. "O ses neydi?" "Hiçbir şeydi," dedim gözümü kırpmadan. "Nasıl kaçırıldın?"

"Veritas Rex'te en çok sevilenleri kontrol ediyordum," diye mırıldandı. "Geldiğini görmedim."

Seth'i hayal edebiliyordum. Telefonuna o kadar dalmıştı ki, saldırıganın geldiğini görmesi için çok geçti.

'Önemli olan önündeki insanlar, avcunun içindeki değil.'

Müdür Russell böyle söylerdi. Seth'in teknoloji bağımlılığını kendi yararına çevirdi.

"Her şey düzelecek, Seth. Şu an güvendeyiz."

Pencerenin dışında bir hareketlilik gördüm ve birden bire arabanın kapısı açıldı.

Keung karalı bir şekilde çenesini eğdi, "Ön koltuğa geç," dedi. "Ben senin şoförün değilim."

Döndüm ve Seth'e baktım. Gözleri hala suluydu ama kırmızılık geçiyordu. Tişörtümün koluyla gözyaşlarını sildim.

Seth kolumu tuttu. "Blanca."

"Bir şey olmayacak."

Keung binmem için kapıyı tutuyordu ve yardımcı olmak için eli dirseğimdeydi. Kapıyı çok sert bir şekilde kapattı ve birkaç saniye sonra yanıma oturdu. Emniyet kemerlerinizi aynı anda taktık ve ellerimiz birbirine değdi. Bana baktığında gözleri oldukça kibardı, tam da hatırladığım gibi.

"Ön koltuğa en son oturduğumda Bayan Lydia beni Nevada'ya kaçıırıyordu," dedim.

"Endişelenme, Nevada'ya gitmiyoruz," dedi ve gülümsedi. Mandarince, "Demek bu çocuk senin erkek arkadaşın," dedi.

Çok iyi konuşamadığım bir dille cevap vermek için zorlanıyordum. "Evet, erkek arkadaşım."

Seth arka koltuktan, "Ne?" dedi. "Çince mi konuşuyorsun?"

Keung İngilizce, "Hayır," diye yanıtladı. Yandan bana bakıp sıırttı, "Dili katlediyor," dedi.

"Çünkü çok kötü bir öğretmenim vardı." Sinirlerimin bozuk olmasına rağmen kıkırdadım.

Keung, "Ben sana birkaç numara öğretirim," dedi Mandarince. Yanaklarım al al olmuştu.

Seth, "Bizi nereye götürüyorsun?" dedi.

Aklım karışmıştı. "Ne olacak? Ne olduğunu görd—" Ama cümlemi bitirmedi. Keung Mandarince, "Hiçbir şey görmedin," diye cevap verdi. "Arabaydın, unuttun mu? Ve Rex de arkada bütün bir zaman boyunca gözlerini siliyordu."

"Hiçbir şeye tanık olmadım," diye fısıldadım. "Beni korudun."
Bu dili çok bilmiyordum ama yılların bilgisi bir anda geldi.

Keung, "Her zaman," diye cevap verdi.

Seth de anlasın diye İngilizce, "Yani nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Güvende olacağınız bir yere. Ajan Plunkett ve Ajan Marlow'la yeni bir konuşma gerçekleştirmenin vakti geldi."

"FBI'la!" diye bağırđım. "Ama—"

"Onlara gerçeği söyle," dedi. "Tam olarak ne gördüğünü."

"Ama hiçbir şey görmedim."

"Aynen öyle," diye cevap verdi.

Seth, "Hey millet," dedi. "Sanırım gözlerim temizleniyor." Arka koltuktan öne doğru uzandı ve Keung'a baktı.

"Aman tanrım! Bu sensin!"

"Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki tanıyorum. O, Timothy Wu. Silikon Vadisi'nin Teknoloji Konseyi'nin Çin temsilcisi."

"Gördün mü, Blanca?" Keung gülümsedi. "FBI'daki arkadaşlarına benim hakkımda istediğini söyleyebilirsin."

Seth, "Onun diplomatik dokunulmazlığı var," dedi.

"O ne demek oluyor?"

Keung, "Yani demek oluyor ki, istediğim her şeyi yapabilirim," diye cevap verdi.

Seth arka koltuktan, "Neredeyse," diye homurdandı.

FBI binası önümde boylu boyunca uzanıyordu. Ağaçların yaprakları rüzgârdan sallanıyor ve kuşların müzikal notaları inanılmaz geliyordu kulağa. Ama doğanın huzur verici etkisinden çok da etkilenememiştim. Çünkü gözlerim, arabasıyla benden uzaklaşan

Keung'a takılı kalmıştı. Sinir kalbimi acıtıyordu. Beni korkutan şey, ne yapmam gerektiği ya da ne söylemem gerektiği değil, onu bir daha görüp göremeyecek olmamdı. Bir kere onu görmeyecek olmam düşüncesiyle yüzleşmiştim ve çok kötüydü.

"Blanca." Seth'in sesi beni gerçek hayata döndürmüştü. "Bunları çıkartabilir misin?" Kapalı ellerini kaldırdı ve kurşun kaplı eldivenler hala kilitliydi.

"Anahtar bende değil," dedim.

"Babamı aramamız gerekiyor. Çipli saatin çalışıyor mu?"

"Evet. Çalışıyor olmalı." Saati tıkladım. "Nancy'yi de aramamız gerekiyor. Oraya avukatsız girmeyeceğim." "Kesinlikle. Benim de Veritas için bir avukatım var ve ayrıca Alan'a ne olduğunu bulmamız ve güvende olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Sinirli bir şekilde yardım çağırdım. Tabii ki ajanlar burada olduğumuzu biliyordu. Muhtemelen yukarıdaki filmli camlardan bizi gözetliyorlardı. İşim bittiğinde saatimi Seth'e verdim; o da böylelikle bahsettiği avukatı arayabilirdi.

Seth, "Ah, Blanca! Ne kadar da çılgınca bir saçmalık. Çok üzgünüm," diye mırıldandı.

"Senin suçun değildi," diye fısıldadım. "Artık bitti."

"Hayır, bitmedi," diye kafasını salladı.

"Timothy Wu'yu nereden tanıyorsun? Teknoloji haberlerini takip ettiğini bilmiyordum."

"Kim?" diye sorduktan sonra Keung'dan bahsettiğini hatırladım.

"Ve ne zamandan beri Çince konuşuyorsun?"

"Mandarince," diye düzelttim. "Ve çok da iyi konuşmıyorum." Kısaca Keung'la nasıl tanıştığımızın hikayesini anlattım.

"Gardiyan mı?" diye sordu.

"Sana gardiyanların devlette çalıştıklarını söylemiştim. Neden bu kadar şaşırdın?"

"Hayır. Yani, bilmiyorum." Devam etmeden önce biraz duraksadı. "Yani bu bir değişim programıysa Vestalar da Pekin'e gidiyor muydu?"

"Tam emin değilim. Eğer gidiyorlarsa da geri gelmiyorlardı. Vestaların her zaman bu tür sırları vardır. Bu yüzden gerçekten bilmiyorum. Bana öyle söylenmişti. Gardiyanlar ingilizcelerini geliştirmek ve bize Mandarince'de yardımcı olmak için oradalardı."

"Ne kadar süre ders aldın?" diye sordu. "Başka bir dil konuşabildiğini bilmiyordum."

"Beş dil," diye düzelttim.

"Beş mi?" Gözleri faltaşı gibi açılmıştı şaşkınlıktan.

"İngilizce, Almanca, İspanyolca, Arapça ve Mandarince. Bunu sana geçen sene söylemiştim."

"Hayır, söylemedin!"

Kafamı salladım. "Evet, söyledim! Orada bilimle ya da teknolojiyle ilgili hiçbir şey öğrenmediğimizi söyledim. Sadece sosyal bilimlere odaklıydık."

"Evet, yani edebiyat ve şiir gibi şeyler."

"Hayır, yani gramer, müzik, edebiyat, tarih ve diller." Sabırlı olmak zordu.

"Vay canına, tamam. Yani Timothy senin öğretmenin miydi?"

"Evet," diye cevap verdim ve öylece bıraktım.

BÖLÜM 12

Bir avukat için, Seth'in avukatı çok abartılı bir eyeliner çekmişti. Koyu, dumanlı çizgiler büyük gözlerini kedigözü gibi yapıyordu ve bu da ona çok uyuyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Seksi ve aynı zamanda salaştı.

Ajan Marlow bile onun büyüüne kapılmıştı. Seth'in ellerindeki eldivenleri iki dakika içerisinde çıkarttırmıştı.

Seksi avukat benlik değildi ama bana yardımcı olabilecek bir kadındı. Ve şu an üstüm müdürün kanlarıyla kaplı iken bunu düşünemezdim. Buraya kendi isteğimle iş birliği yapmaya geldim. Bütün bunlar işe yaraması için gerekli araçlardı. Sandalyenin kenarına oturdum masaya yaslandım.

"Ajan Marlow ve Ajan Plunkett. Bizimle bu kadar kısa bir sürede görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler. Seth ve ben size neler olup bittiğini anlatmak için buraya olabildiğince hızlı geldik."

Nancy'ye doğru baktım ve beni teşvik edici bir şekilde kafasını salladı.

"Eski bir Vesta olarak, toplumumuz için yapmaya çalıştığınız şeye saygı duyduğumu belirtmek istiyorum.

Doğruluğunu tespit ediyor ve bize karşı olan bütün yanlışları düzeltmek için teklifte bulunuyorsunuz."

'İnsanları kontrol etmek düşündüğünden daha kolay.' Özellikle mahcup bir şekilde gülümsedim. "Bu yüzden, bugün Müdür Russell'la olan karşılaşmamızı anlatmak için buradayız."

Ajan Plunkett, "Ne?" diye şaşırdı. "Müdür Russell'ı mı gördünüz?" Gözlerim ıslaktı. Cesurca tişörtümün koluyla gözlerimi sil dim. 'Ağlıyormuş gibi yap, ağlamayı bırak. Gözyaşları araçlardır.'

"Sorun yok, Blanca. Ben başlayabilirim." Seth kibarca yanaklarımdaki gözyaşlarımı sildi. Ama avukatı ondan önce hemen atladi.

"Müvekkilim kendi isteğiyle geldi." Aynı kedi gibi konuşuyordu. "Araştırmamıza tamamiyle yardımcı olmak için burada."

Umarım Seth ne demesi gerektiğini hatırlıyordu.

Seth, dışarıda limuzinin önünde web sitesini kontrol ederken Müdür Russell tarafından alıkonulduğunu anlattı. Nasıl bağlandığını anlattığında çok kötü hissettim. Alan'ın nasıl rol yaptığını artık merak bile etmiyorum. Tek bir yanlış harekette Seth öldürülebilirdi. Ama daha sonra bizi, Keung'un kurtardığını anlattı ki, o kısım bana aitti.

"Bir Virüs'e asla güvenemezsin." Müdür Russell her zaman bunu söylerdi. Seth başımızı belaya sokmadan önce konuşmasını böldüm.

"Bizi arabasına götürdü," dedim. "Ama sonra bizi buraya getirdi."

Ajanlar birbirlerine baktılar. Ajan Plunkett baş parmağını oynattı, daha sonra Ajan Marlow bir anlığına odadan çıkıp hemen geri geldi.

Ajan Plunkett, "Şu an o nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Ajan Marlow kısık bir sesle, "Daha önemlisi," dedi. "Russell nerede?"

İşte bu en can alıcı kısımdı. Müdür Russell'ı son gördüğüm anı düşündüm ve aynı insan kum torbasına benziyordu.

"Ona ne olduğunu görmedim. Ben arabadaydım."

Ajan Marlow, "Sence ona ne oldu?" diye sordu.

Nancy, "Müvekkilimin bu konu hakkında daha fazla konuşmasına gerek yok," diye atladı. "Size ne bildiğini anlattı."

"Ve sen?" Ajan Plunkett'in sesi derin ve Seth'i sorgulayıcıydı. "Veritas Rex'ti, değil mi? Bunların hiçbirini internette yayınlayabileceğini düşünmedin mi?"

"Kurşun kaplı eldivenler hala ellerimdeydi. Buraya gelene kadar onlar çıkarılmadı."

Ajan Marlow, "Yani ikiniz de Müdür Russell'a ne olduğunu bilmiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, bilmiyoruz," dedim. "Bu yüzden yardım için size geldik."

Seth, "Gözlerim mahvolmuştu," dedi. "Hiçbir şey göremedim."

Avukatı, "Seth, seni doktora götürmenin vakti geldi. Burada işimiz bitti," dedi ve direkt ayağa kalktı. Ajan Marlow, "Ama—" diye karşı çıktı.

Nancy de ayağa kalkıp, "meslektaşına katılıyorum. Müvekkilerimiz ifadelerini verdi. Eminim ki araştırmayla çok meşgul olacaksınız."

Ajan Marlow, "Bize Russell'ın sizi nereye götürdüğünü söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Söyleyebilir miydim? Keung'un bu kısım için ne söylemem gerektiğini söylediğini hatırlamaya çalıştım. Bundan bahsetti mi onu da bilmiyorum. Ama şu an önemli olan, kimsenin mahvolmuş limuzini görmemesi gerektiği.

"Gilroy," dedim. "Gilroy yazan bir tabela gördüm."

Ajan Marlow, "Hiçbir sokak adı gördün mü?" diye sordu. Kafamı salladım. Ajan Plunkett, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Bize söyleyebileceğin tek şey Gilroy mu yani?" Ajan Marlow baskı yapıyordu.

"Evler, tabelalar, hiçbir şey yok mu?" Gri evleri düşündüm.

"Üzgünüm," dedim. "Hatırlamıyorum."

Ajan Plunkett daha yakına geldi ve yüzüme iyice yaklaştı.

"Eğer bundan daha fazla yardımcı olmayacaksan, annenin dosyasını almayı unutabilirsin."

Bana söyleyebileceği en kötü şey buydu. Çünkü bu sadece kararımı zorlaştırıyordu. Ne olursa olsun, Bayan Lydia'yla ilgili her şeyi öğrenecektim. Ajan Plunkett beni durduramayacaktı. Limuzini takip etmese iyi olacaktı.

Cal, avluda bir ileri bir geri yürüyordu. Dışarı çıkar çıkmaz bize doğru uçu ve ikimizi de kucakladı. Hava soğuktu ama sert ve kalın kolları beni soğuktan koruyordu.

"Blanca, Seth. Tanrıya şükürler olsun ki ikiniz de iyisiniz."

Seth, "Sanırım bizi eziyorsun," dedi.

"Ah, üzgünüm." Birkaç saniyeliğine bıraktı ve tekrar sarıldı.

"Benim güzel kızım. Keşke seni güvende tutmak daha kolay olabilseydi."

Nancy, "Ben de tam olarak onu düşünüyordum," dedi. "Kızının dava paraları neredeyse bir dahaki yaz tatilinde tutacağım evin parasını ödeyecek."

Cal, "Umarım küçüktür," dedi. "Artık onun tehlikeli durumlarla işi bitti." Bana sıcak kahverengi gözleriyle baktı. "Değil mi, tatlım?"

"Evet," dedim ve kafamı salladım.

"Tiffany?" Cal, Seth'in yanında duran uzun, güzel kadına bakıyordu. "Benim için bir sürpriz oldu. Bu akşam burada görmeyi beklediğim en son kişisin."

Tiffany mi? Tıpkı Seth'in karnında dövmesi olan isim gibi...

Sanki boğazımda bir şey ölmüş ve beni boğuyor gibiydi. Erkek arkadaşımın ilk yattığı kadınla ne kadar da eğlenceli bir şekilde tanışmıştım.

"Bay McNeal, şu an Veritas Rex'in kurum içi hukuk müşavirliğini üstlenmekteyim." Elini kaldırdığında bluzunun kolu sıyrıldı ve bileğinin ortasındaki ufak dövme gözükte. O kadar küçüktü ki, incelemem gerekti.

Ama işte oradaydı... Yeşil ve siyah renkteki, aslan başlı kobra.

Seth bana bakarak, "Tiffany, Boalt Hall'daki okuldan hukuk bölümü mezunu," diye mırıldandı. "Sınıfının en iyisi."

Cal, "Beni şaşırtmadı," dedi. "Sen her zaman çok zekiydın ama oğlum ve senin hala..." Kaşlarını yukarı kaldırarak kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Profesyonel bir ilişkiniz olduğunu bilmiyordum."

Seth'e baktım, korkudan sinmişti.

Cal ikimize de bakıyordu. "Öyleyse Seth ve Blanca, eve dönelim mi?"

Tiffany, "Bekle," dedi. "Seth, eğer seni doğru dürüst bir şekilde temsil edeceksem neler olup bittiğini bilmem gerekiyor."

Tırnaklarımı elime öyle bir batırmıştım ki, neredeyse elimi de-
lecektim.

Tiffany, "Doktora, gözlerini kontrol ettirmeye giderken bana olup biteni anlatırsın," dedi.

Cal, "Gözlerin mi? Gözlerine ne oldu?" diye atladı.

Seth, "Biber gazı," dedi.

Ki bu da şu anki durum için çok adil görünüyordu.

BÖLÜM 13

Kan resmen beynime sıçramıştı. Bahçemde koşmak beni çok daha fazla yorgunluğa itiyordu. Terler sırtımdan sütyenime doğru akıyordu, ay ışığında temiz cildim parlıyordu.

Acaba tam şu an Seth ve Tiffany ne yapıyor? Doktordalar mı? Avukat ve müvekkil konuşması ne kadar sürer?

Bunların hiçbirini düşünmemem gerekiyor. Şimdi terleme vakti.

Bayan Lydia, "Her şey için hazır olmalısın," derdi. "Bir sonraki fotoğraf çekimi her an olabilir."

Bir sonraki fotoğraf çekimim yarındı. Hem de çok büyük bir çekim. McNeal Güneş Sistemleri, Vesta kurumsal yemeğine sponsor olduğundan beri, diğer şirketler, reklamlarımıza ekstra bir güç eklemek adına biz Vestalar'a ödünç para veriyordu. Haftalardır bunun gelmesini bekliyordum ama şu an tek düşünebildiğim şey Seth, Tiffany ve Gilroy'du.

Yavaş yürümeye başladığımda nefesim normale dönmüştü. Yoga halımı serdim. Ayakkabılarımı çözdüm ve çıplak ayakla bir adım attım.

Eğer Bayan Lydia şu an burada olsaydı ne derdi? Bana anne tavsiyesinde bulunur muydu?

‘Bir virüse asla güvenmezsin.’ Müdür Russell böyle derdi. ‘Ve son arkadaşın başaramamıştı.’

Gözlerimi sıkıca kapattım ve Müdür Russell’ın gözümün önünden gitmesini sağlamaya çalıştım. Onun yerine arkadaşlarımı hayal ediyordum. Geçmişte boğuluyordum.

“Beyinleriniz tıpkı bir elmas gibi derdi bize Müdür Russell. Biz, Tabula Rasa öğrencilerini mükemmellik üzerine eğitiriz ama sadece en yüksek kalite mezun olmaya erişir.”

Evden gönderilmiş olma düşüncesi beni on yedi yıldır korkuturdu. Çoğu Tabula Rasa öğrencisi gibi ailemin kim olduğunu bilmiyordum. Ve kesinlikle beni yollayan insanlara geri dönmek istemedim.

Hangi konu olursa olsun—Vesta tarihi, diller ya da cazibe—dikkatimi verirdim. Güzel notlarım vardı ama gösteriş yapmıyordum.

Keung ve Gardiyanlar’ın geri kalanı karate’de siyah kuşaktı.

Fatima, çoğunlukla Beau’yu kıskandırmak için, her gün onların antrenmanlarını izlerdi.

Müdür Russell, Keung’u dil eşim olarak seçtiğinde sinirlenmişti. Keung’un bana Mandarince’de, benim de ona İngilizce aksanını mükemmelleştirmesinde yardım etmem gerekiyordu.

Dil laboratuvarı kabinlerle doluydu. Ses çok çıktığı için sessizce konuşmamız gerekiyordu. Bayan Alan, kabinlerin arasında dolaşıp

bizleri gözetliyordu. Ama ilk başlarda, Keung'la yaptığımız tek şey konuşmak oluyordu.

Bana ilk derste, "Kaç yaşındasın?" diye sormuştu.

"Birkaç gün önce on altı yaşıma girdim," demek istemiştım ama kelimeleri toparlayamayıp on altı demiştım.

Keung, "Ve çok tatlı," demişti. "Geldiğim ilk gün seni farkettim." İltifatı karşısında kızarmıştım.

Bozuk bir Mandarinceyle, "Çoğu kişi, arkadaşım Fatima'ya bakar," dedim.

"Çoğu insan belirgin olana bakar. Ama ben her zaman melek-
lere bakarım."

Keung elimi aldı ve avcumu açtı. Parmaklarıyla elime "melek" yazdı.

'Tianshi.'

Gece, yoga halımın üzerinde, bu an hala beni ferah hissettiriyordu.

Haftalar geçmişti ve Fatima'ya anlatmamak günden güne daha da zorlaşıyordu. Sessiz dokunuşlar... Birbirine sürtünen ayaklar... Bayan Alma'nın bakmadığı zaman Keung'un dizime elini koyduğundaki his. Keung'u gördüğümde, vücudum parçalarına ayrılıyordu.

Keung'la geçirdiğim her günün saatinin mükemmel olmasını istiyordum. Ama basit tabirlerde hala zorlanıyordum.

Keung, "Jestlerde daha iyisin," derdi. Daha sonra öğretmenlere bakar ve ortalık temizse, elimi tutardı.

Beni ilk öptüğünde, yakalanmaktan korkmuştım. Ama Keung'un yumuşak dudakları ve dillerimizin ıslak hissi beni heyecanlandırıyordu.

Kuralları ilk o zaman ihlal etmiştim ve o an yaşadığımı anlamıştım.

Birkaç hafta sonra, ufak öpücükler artık yetmiyordu. Bütün vücudum hayata dönmüştü ve daha fazlasını istiyordu.

Ben de tavsiye için Fatima'ya gittim. O zaman Fatima, Keung ve diğer Gardiyanlarla flört etmekten vazgeçmiş, Beau'yla barışmış ve on altı yaşında arındırılmış bir şekilde hayattan zevk alıyordu.

Keung'un bana ilgisi olduğunu söylediğimde Fatima şoka girmişti.

"Sen?" diye sordu inanmayarak. "Ve Keung?"

Aşağılanmamaya çalıştım.

Biraz sonra, Fatima çenesine parmaklarını dokundurarak, "aslında bunu görebiliyorum," diye itiraf etti.

"Çok fazla da hayal etme," dedim. "Sana bunu söylememin tek sebebi Keung'la baş başa olabileceğim bir yer istemem."

Fatima kaşlarını kaldırdı. "Ah, evet tabii ki Blanca. En iyi yeri biliyorum."

Asla Fatima'nın yardımını istememeliydim.

Soğuk hava içime nüfuz ediyordu. Koşumdan kalan ter buz gibi geliyordu. Kan akışımı normale sokmak için yoga minderimin üzerinde ayağa kalkıp Warrior pozisyonuna geçtim. Daha sonra Warrior Two'ya geçip yıldızlara baktım.

Malzeme dolabında yakalanmadan sadece on beş dakikamız oluyordu. Tek kelime bile etmiyorduk. Sadece ateş gibi yanan vücudumda gezinen elleri...

Keung'u sevmiyordum. Erkek arkadaşım değildi. Ama o benim özgürlüğüm, kaçışımdı. Hayatımda ilk defa kurallara uymuyordum.

Ve bu da yaşanan şeyi zor kılmıştı işte. Plank pozisyonuna geçip hatırlamaya devam ettim.

Keung'la malzeme dolabında üçüncü kez buluştuğumuzda, yakalanmıştı. İlk ben çıktım. Farklı zamanlarda çıkarsak, daha az şüphe uyandırırız diye düşünmüştük. Ama nasıl olduysa, Müdür Russell bunu öğrenmiş, sadece Keung'un kiminle görüştüğünü bilmiyordu.

Birkaç saat sonra, akşam yemeği saatinde balık ve kuşkonmaz yerine, Müdür Russell hepimizi kafeteryada topladı.

Disiplin Saatleri'nde kullandığı kamçısıyla bir ileri bir geri yürüyordu. Keung hepimizin önünde, başı eğik bir şekilde duruyordu.

"Birisi, kurallara kesinlikle aykırı olan bir davranış için Gardiyan arkadaşımızla buluşuyor. Kim o?" Müdür Russell kırbacını kaldırdı ve küçük bir kız ağlamaya başladı. "Sen miydin?"

Müdür Russell acımasızdı. İkinci sınıf öğrencisinin yanına geldi ve gözlerinin içine baktı.

"Hayır, efendim," diye mırıldandı. Sarı saçları ince ve parlak gözüküyordu.

"Emin misin?" Müdür Russell kırbacı yere vurdu ve kızın bazı sınıf arkadaşları ağlamaya başladı.

"Lütfen, efendim," dedi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bayan Corina aceleyle geldi ve Müdür Russell'ın kulağına fısıldadı.

Müdür Russell kafasını salladı.

Daha sonra şiddeti daha da arttı, bu Keung'a idi.

Müdür Russell Keung'un sırtına vurarak, "Kim olduğunu söyle," dedi.

Keung'un tişörtü kan içindeydi. "Asla."

Müdür Russell kırbaçla daha da fazla vurmaya başladı. "Kim-di?"

Keung, "Tianshi," diye sızlandı "bir kelime dahi etme. Buna senin için dayanıyorum."

Tianshi? Müdür Russell bozuk Mandarincesiyle bağırırdı. "Kim o?"

Konuşma, diye ağlıyordu Keung. Sana sessiz olman için yalvarıyorum.

Kelimeler içimde bir volkan gibi kaynıyordu. Kararlılıkla gözyaşlarımı durdurdum.

Ağlıyormuş gibi yap. Ağlamayı bırak. Gözyaşları silahtır. Keung'a ihanet etmeyi göze alamazdım.

Daha da vahşileşiyordu.

Genellikle, Müdür Russell biz Tabula Rasa öğrencilerinde iz bırakmamaya dikkat ederdi.

Ama gücünü, sonuna kadar Keung'un üzerinde kullandı. Müdür Russell, istediği her sebeple Keung'u Pekin'e geri gönderebilirdi.

"Senin için, tianshi. Senin için." Keung'tan, yere yığılmadan önce duyduğum son sözlerdi.

Yoga minderimin üzerindeyim ve kaslarım beni daha fazla taşıyamıyordu. Yere düştüm ve yüzümü kollarımın içine gömdüm.

Suçum beni boğuyordu. Kuvvetiyle beni minderin üzerine bastırıyordu. Keung'un kırbaçlanması suçtu. Seth'den, Keung hakkında bilgi saklamanın suçtu. Bayan Lydia'yı annem olarak düşünmemenin suçtu.

Müdür Russell'a sarımsak tarlasında ne olduğunun suçtu.

Bu yoga minderinde sonsuza dek yatabilirdim.

Cal'ın bana öğrettiği mantra ruhumu kucaklıyordu. 'Ben bir savaşçıyım, iyi kabiliyetlerim var ve kendim için düşünebilirim.'

Ama gerçek şu ki, çok fazla alçakça şey yaptım.

Ve hayatta kalmak, yaşamakla aynı şey değil.

Nihayet ayağa kalktığımda, bütün enerjimi yitirmiştim. Yoga minderimi katlayıp kırmızı kutuya geri koydum.

Odama gitmek için merdivene doğru giderken, ayağım yoldaki bir taşla takıldı. Taş sadece çıkıntılık yapmıyordu, aynı zamanda diğerlerinden farklı bir renkteydi.

Bozukluğu incelemek için eğildim. Soğuk ellerle, taşı kaldırdım. Belki de bu kadar çabaya rağmen, bir solucan kolonisi bulacaktım.

Ama onun yerine, üstünde altın iplikle LX yazılmış beyaz bir çanta, adeta bir hazine, bulmuştum.

Çantanın içine elimi uzattım.

Ve gümüş bir anahtar buldum.

Düşün çıplaklığında, beyaz sabun köpükleri aşağı kayarak beni temizlerken, ödülümü düşünüyordum. Elimde, anahtarın keskinliğini hissediyordum. Aynı zamanda küçük ve kırılğandı. Ne zamandır bahçedeydi? Bayan Lydia onu bulmamı istemiş miydi? Kaybetmesi çok kolay olabilirdi.

Saklaması çok kolaydı.

Bayan Lydia'nın sırları olduğunu biliyordum. Ama onları benim bulmamı mı istedi, bilmiyorum.

Biri, birden bire kapımı tıklattı. Seth, "Blanca?" diye seslendi. "Girebilir miyim?"

"Bir dakika!" Suyu kapattım ve havluya uzandım. Hızlı bir şekilde kurulanıp, bornozumu giyip anahtarı cebime koydum. Kapıyı açtığımda, hala sarhoş gibiydim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Seth, "O da ne demek oluyor?" diye sordu. "Tabii ki burada olacaktım."

"Tiffany'yle işin tamamen bitti öyleyse?" Giyinme odama gitmek için banyodan çıktım.

"Blanca."

Dolabımın orta çekmecesini açıp pijamalarımı bulmak için karıştırdım.

"Buraya gel." Seth omzuma uzandı. "Sana bir sarılayım. Korkunç bir gündü."

Kollarını bana sarmasına izin verdim. Benim aksime, Seth hala duş almamıştı.

Onu geri ittim ve dolabıma geri döndüm. "Gözlerin iyi mi?"

"Evet. Daha iyi olacağım."

"Şanslısın ki, Tiffany buradaydı ve seni doktora götürdü. Cal ya da ben bunu yapabilir miydik bilmiyorum." Geceliğimi giydim ve çekmeceyi kapattım.

Seth, "Bak," dedi. "Tiffany'yle bu şekilde tanışman gerektiği için üzgünüm. O sadece benim avukatım! Yıllardır arkadaşız. İnternet korsan yasalarında çok iyi. Ve Veritas Rex'le, başka birisi yargılanmadan alabileceğim bütün yardımlara ihtiyacım var." Seth çok hızlı konuştuğu için kekelemeye başlamıştı.

"Sorun yok. Özel işini bana açıklamak zorunda değilsin."

"Ama bu özel değil ki. Senden sır saklamak istemiyorum."

Cebimdeki, Bayan Lydia'nın anahtarını hissettim. Seth'e inanabilir miydim bilmiyorum. Herkesin sırları vardır.

Seth, "Şimdi senin sıran," dedi.

"Ne?" Elimi anahtardan çektim.

"Keung'u nereden tanıyorsun?"

"Söyledim ya. Dil laboratuvarı partnerimdi."

Seth birkaç adım yaklaştı ve dirseğini dolaba yasladı. Aramızda sadece birkaç santim vardı. "Sana neden meleştim diyor?"

Omuzlarım titredi. "Neden bahsediyorsun?"

"Onun 'tianshi'si. Araştırdım."

"Ah, uzun bir gündü. Bunu yarın konuşsak iyi olacak."

"Senin için bir adamı öldürmesini izledim. FBI'a yalan söyledim!"

"Bu doğru değil! Sen ve ben, hiçbir şey görmedik. Neredeyse zamanımızın hepsini arabanın arka koltuğunda geçirdik. Ajan Marlow ve Ajan Plunkett'e doğru olmayan hiçbir şey söylemedin."

Seth uzanıp omzuma dokundu. "Ama onlara her şeyi anlatmadık, değil mi? Onlara, ne olduğunu düşündüğümüzü anlatmadık. Ya da patlamayı."

"Ne olursa olsun, o bomba patlayacaktı. Kime ya da neye zarar verdiğini bilmiyoruz." Hızlıca odama gittim.

Kapının girişinde duruyor ve beni izliyordu. "Ona neden güvendin? Neden FBI'a adını verip adaletin yerini bulmasını sağlamadın?"

"Çünkü," diye başladım. Söyleme taraftarı değildim, ama zamanı gelmişti.

Yavaşça döndüm ve ona doğru yürüdüm. Elimi göğsünde gezdirmeye başladım. Sol yanına geldiğimde, durdum. Tişörtünün altından bile dövmelelerini görebiliyordum.

Elimle bir kelimeyi izliyordum. 'Tiffany'

Seth bileğimi demir gibi sıkıca tuttu. Daha sonra bıraktı ve döndü. "Ah," dedi yine.

“Seth——”

“Hayır, ben——” Ama cümlesini bitirmedi. Odanın içinde yürümeye başladı.

“Sana hiç bakire olduğumu söylemedim.” Sesim güçsüzdü.

Seth parmaklarını saçlarının arasında gezdirdiyordu.

“Hayır. Problem değil. Sadece... Beklememizin sebebini... şey zannediyordum... Kahretsin, Blanca. Çok geç oldu.” Kolunu kaldırdı ve koltuk altını kokladı. “Resmen kokuyorum. Eve gidip temizlensem iyi olacak.”

“Seth, bekle.” Arkasından gittim.

Eğildi ve yanağımdan öptü. “Yarın görüşürüz, tamam mı? Seni fotoğraf çekiminden alırım.”

Kafamı salladım ve girişe doğru yaslandım. Aşağı inişini izliyor ve peşinden gitmeyi düşünüyordum ama yorgunluğum daha ağır basmıştı.

Yatağa atladım ve ipeksi pamuk örtüleri bacaklarıma sardım. Ama yastığımın üstünde yanağımı kaşındıran bir şey vardı. Kafamı kaldırdım ve ekru bir parşömenin üzerine yazılmış bir not buldum.

‘İnsanoğlu iki şey ister: İlişki ve önemlilik hissi. Vestalar her ikisini de hakeder.’

BÖLÜM 14

Müziğin derin bası sanki içimde atıyordu. Partiye gelenler büyük merdivenden inip çıkıyorlardı. Göz alıcı beyaz elbiseleri ışıkta yansıyor. Tüylerle kaplanmış devasa maskelerden kimsenin yüzü gözükmüyordu. Vestaların maskeli balosunda, anlaşılması kolay tek kadın Fatima'ydı. 4 santimlik topukluları üzerinde, hamilelik silüeti vardı. Fatima'nın ailesi, Pilar ve Alberto onun yanında, dirseklerinden destek veriyorlardı.

Birden bire müzik kesildi.

Pilar maskesini çıkarttı ve üstünde moda evinin amblemi olan altın küpelerini gösterdi. Fatima da maskesini çıkartarak dumanlı gözleriyle herkesi şaşırttı.

Vestalar her yerde kıpır kıpırdı, taa ki sahneyi seksi bir ses doldurana kadar.

Bu ses için günlerdir çalışıyordum.

"Bu önemli gecede," diyorum, "yarışmacılarımızın sizi bekletmesine izin vermeyin."

Herkes beni görmek için merdivenlerin başına bakıyor. Saten pantolon, boyundan askılı dantel bir bluz ve stiletto giyiyorum. Kaymamak için dua ederek, kasıla kasıla beyazlar içindeki yakışıklıya doğru iniyorum. Trevor'a.

Kolumu ipek gömleğine sürüyorum. "McNeal Güneş Sistemleri'ne, ortamı alevlendireceğine dair güveniyorum," diyorum. Daha sonra direkt olarak kameraya dönüyorum. "Siz güvenmiyor musunuz?" Müzik başlıyor.

Bu sahneyi kahvaltıdan beri tam yirmi kez çektik. Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için, son kez çektik.

Neden bilmiyorum ama son çekimde, Trevor salakça bir şey yaptı.

Beni bileğimden tutup boynuna doğru çekti.

"Kestik!" Jeremy bağırdı. "Bu da neydi böyle?"

Trevor omuz silkti. "Doğaçlama. Güzelleştireceğini düşündüm."

Jeremy, "Yaratıcı, parlak zekâna ihtiyacımız yok," diye söylendi. "Bunu sabun işine sakla. Plana sadık kal."

Trevor, "Ama plan berbat!" diye karşı çıktı. "Bütün dünya Blanca'nın beni Virus için terkettiğini zannediyor."

"Onun adı Seth. Ve şanslısın ki Seth seni ve—" Ama kendimi zamanında durdurdum.

Jeremy, "Neyi?" diye sordu.

Trevor ve ben aynı anda, "Hiçbir şey," dedik.

Fatima ve Pilar ufak adımlarla merdivenlerden iniyorlardı. Alberto da arkalarındaydı. Fatima, "Neler oluyor?" diye sordu. "Bu elbisenin içinde nefes alamıyorum."

"İyi olacaksın, 'mijiha'. Ben şu mankafayla uğraşırken sen otur." Pilar Jeremy'ye baktı. "Yönetmen olduğunu sanıyordum!"

Alberto, "Bayan Lydia olmadığı için, bütün kontrolü kaybettin," diye ekledi. Bana baktı. "Annen birkaç işi aynı anda kimsenin yapamayacağı kadar güzel yapardı."

Jeremy, "Ekibim ilgileniyor," dedi. "Harika olacak."

Ekibine, "bu sahneyi en baştan alıyoruz. On dakika mola, millet!"

Ayakkabılarımı çıkartıp çıplak ayakla yürüdüm ama onlar çıkartmadı. Çünkü onlar topuklu ayakkabılara alışkındı. Odaya girer girmez Fatima deri koltuğa uzandı ve ayaklarını uzattı.

"Saçını bozma sakın." Pilar Fatima'nın saçlarını kaldırdı ve düzgünce koltuğa yerleştirdi.

"Biliyorum, anneciğim." Fatima bayılacakmış gibi gözlerini kapattı. Belki de sırası şimdi gelmişti.

"Pilar? Az önce Alberto'nun Bayan Lydia'yla ilgili söyledikleri çok hoştu."

Pilar bana patronumsu bir tavırla gülümsedi. "Annen mükemmel bir liderdi." Kapıdan sahneye kadar olan kısmı işaret etti. "Burası, o olmadan adeta bir sirk."

"Bayan Lydia'nın çalışmayı bıraktıktan sonra nereye gittiğini biliyor musun? Yani belki bir ihtimal de olsa biliyorsundur."

Pilar gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi anahtarın olduğu küçük cebime soktum. Ama çıkartmadım. "Bayan Lydia nerede yaşıyordu?"

"Bunun neden bileyim ki?"

"Ona hiç sormadın mı?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi. "Vestalar birbirlerinin özel işlerine karışmaz."

Dile getirmemiş olsa da, ses tonundan anlaşılıyordu. Eğer hala gerçek bir Vesta olsaydım, Bayan Lydia'nın özel bilgilerini aramazdım.

"Bak, eğer Bayan Lydia hayatta olsaydı asla soramazdım. Ama..." Kelimelerimi havada asılı bıraktım. Daha sonra koltukta horlayan Fatima'ya baktım. "Eğer kızına bir şey olsaydı, az da olsa rahatlamasını istemez miydin? Lütfen, Pilar. Bayan Lydia'yla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Doğru bildiğim her şey yanlışmış. Gerçekten nasıl biri olduğunu bana az da olsa anlatamaz mısın?"

Pilar derin bir iç çekti ve aynasının önündeki sandalyeye oturdu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Hiç benimle ilgili konuştu mu?"

Pilar, "Hayır," diye cevapladı. Ama biraz, çok azıcık da olsa kafasını evet şeklinde salladı.

Bütün konuşmanın içinde, söylediği tek işe yarar bilgi buydu. Hiçbir şey söylemiyordu. Ben de bu kadar uzun süren şeyin ne olduğuna bakmak için sahneye gittim.

Bazı Vestalar merdivende oturuyor ve arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Birkaçı ben geçerken el salladı, ama çoğu kafasını çevirip seslerini alçalttılar. Kaçak ekibiyle hararetli bir konuşma gerçekleştiren Jeremy'yi bulana kadar durmadım.

Jeremy, "Düzeltil bunu," dedi. "Ne yapmak zorunda olduğunuz umrumda değil."

Jeremy işini mükemmel yapıyordu. Ama hala neden mezun olmasına çok az kalmışken atıldığını anlamıyorum.

"Ah. Merhaba, Blanca. Orada olduğunu görmedim."

"Üzgünüm," dedim. "Sizi dinlemek istemedim. Yardıma ihtiyacın var mı diye sormaya gelmiştim."

"Hayır. Birkaç dakikaya hazır olacağız. Alberto haklı. Annen olmadan her şey çok daha zor. Çekimleri onsuz yapmak garip geliyor."

"Bayan Lydia'dan 'annen' diye bahsetmeniz garip geliyor." Jeremy'ye baktım ve gözleri açılmıştı.

Jeremy, "Baksana," dedi. "Tabula Rasa'nın önünde seçime karşı yaptığın konuşmayı çok takdir ettiğimi söylemek istiyorum. Çok cesurcaydı."

"Teşekkür ederim," dedim ve kollarımı bağladım.

Jeremy devam etti, "Ama yeterince konuşmadın."

Dondum. "Ne?"

"Karşılıklı seçim, açık artırmadan daha iyi. Tabula Rasa'nın tamamen kapatılması gerekiyor."

"Tamamen mi? Bu kulağa biraz sert geliyor."

"Çocukların uğradığı işkenceyi göz önünde bulundurursan, hayır."

"Ama artık işkence görmüyorlar. Müdür Russell gitti." 'Muhtemelen, öldü.' "Ve Bayan Corina öyle değil. Tabula Rasa'nın önemli şeylere odaklanan bir okul olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hangi önemli şeyler? Şiir mi?" Jeremy güldü. "Şuraya bir bak. Bunu şiir mi yaptı? Kaçanlar olmadan Vestalar bunlardan herhangi birini yapabilir miydi? Kamerayı kurup ya da ampulü takabilirler miydi?"

"Belki," dedim. "Ufak bir eğitimle."

Jeremy kafasını salladı. "Onlar işe yaramazlar. Vestalar güzel görünmede iyiler."

"Bu doğru değil!" Çok sesli söyledim. Kaçaklardan bazıları duyup hemen küçük bir kalabalık oluşturdular.

"Doğru." Jeremy'nin yüzü kızardı. "Vestalar gerçek dünya için hazırlıklı değiller."

"Gerçek dünyada olmak zorunda değiller. Bütün amaç da bu!"

"Onların tarafında olduğuna inanamıyorum. Senin farklı olduğunu düşünüyordum."

"Farklıyım." Kolumu kaldırdım ve çıplı saatimi gösterdim. "Ama bu Kardeşlik hakkında kötü şeyler söylediğinde kulağımı tıkayacağım anlamına gelmez." Göz ucuyla, bir grup Vesta'yla birlikte Trevor ve Alberto'nun geldiğini gördüm.

Olay çok çabuk kontrolden çıkıyordu. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Ama nasıl?

"Jeremy," dedim tatlı bir sesle. "Kaça— Yani, Kaçanlar'la yaptığın şeyler, çok takdir ediyorum. Artık senin düzenlediğini duydum?"

"Evet."

"Bu senin için harika bir şey. Bu fikir nereden aklına geldi?"

Jeremy, "Geçmişten," dedi. " 'Birlikler' denen şu şeyler vardı."

"Ve dünya birlikleri unuttu, değil mi?"

"Evet. Büyük bir kısmı. Sanırım yaşlı insanlar hatırlıyor."

Katılıyorum anlamında kafamı salladım. "Ve Vestalar. Vestalar hatırlıyor çünkü tarih dersi görüyorlar."

Jeremy gözünü devirdi.

"Bak. Sana tamamen katılıyorum, Jeremy. Tabula Rasa'nın bu değişime ihtiyacı var. Ama bu onların işe yaramaz oldukları ve savundukları şeyin esaslı olmadığı anlamına gelmiyor."

Trevor, "Neyi savunuyoruz?" dedi.

Ona bakmak için döndüm.

Yanındaki Vesta, "Evet," dedi. "Barbelo Nemo gitti. Şimdi ne var?"

" 'Siz karanlık dünyanın ışıklarıdır. Önemli olanın unutulduğu bir dünyada, doğallığın örneklerisiniz.' "

Jeremy, "Saçmalık," dedi.

Liderlerinin etrafında duran Kaçaklar'a baktım. "Hayır, değil."

"Kaçanlar, bir başkası için de neyin önemli olduğunu unutmayın! Sadece internetten tanıştığınız insanlar değil, ihtiyacınız olduğunda arkadaşlarınız da koşup gelecek. Vestalar da bunu savunur." Yavaşça etrafımda döndüm ve hepsine baktım. "Babam saçma sapan bir haldeydi." 'Baba' kelimesini söylemek beni bir bıçak gibi kesiyordu ama etkileyici olmam gerekiyordu.

"Müdür Russell bir psikopattı. Ama bu da, Tabula Rasa'nın bütün konseptinin şeytanice olduğu anlamına gelmiyor. Kapatmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Yeniliğe ihtiyacımız var, terk etmeye değil."

Alberto bana katıldığını belirtmek için kafasını salladı. Trevor rahatladı ve gururla gülümsedi.

Jeremy homurdandı. "Peki, nasıl yenileyeceksin?"

"Tabula Rasa'yı çocukların öğrenebileceği güvenli bir yer haline getiririm. Sadece bilim, teknoloji, mühendislik ve matematik değil; beşeri bilimlerin de öğretildiği bir okul. Belki de yatılı okul olmak-tan da çıkar. Çocuklar eve gider ve her gece ailelerini görürler."

Bir Kaçak, "Peki bunun normal okuldan farkı ne?" diye sordu.

"Manastır," dedim. "Kurşun kaplı duvarlar. Çocukların internet-te olup biteni merak etmediği bir sekiz saat. Gerçek arkadaşlarıyla takılabilecekleri ve eğitime odaklanan bir yer."

Jeremy'nin yüzüne baktığımda yumuşadığını gördüm.

“Çoğu şey berbat halde,” dedim, “ama Vestalar insanlığa, önemli olanın gözlerinin önündeki insanlar olduğunu hatırlatırlar.”

Jeremy’nin gözlerini yine kızgınlık kaplamıştı. “Eğer insanlar Vestalar için bu kadar önemliyse, neden çocukların önünü kesip sadece on tane en iyisini seçip mezun ediyorlar? Bu çok kötü bir şey.”

“Sana katılıy—” Ama cümlemi bitirme fırsatım olamamıştı.

“Neden onbir mezun değil? Ya da oniki?” Jeremy soruları bir bir fırlatıyordu.

“Çünkü...” Kalabalığa baktım ve bir cevap bulmaya çalıştım. Gerçek şu ki, Barbelo doğallığa takıntılıydı. Mezun sayısını ona indirdi, çünkü böylelikle en kabiliyetli, en güzel ve en satış yapacaklar seçilebilecekti. Ama tabii ki çok fazla belirsiz davalar vardı. Vesta olan Kaçaklar— ya da Kaçak olabilecek Vestalar.

“Eğer çok fazla mezun olsaydı, yeterli kontrat olmayacaktı.”

Jeremy homurdandı. “Öyleyse iki yüz çocukla başlamamalılar. Bunun mezuniyet oranında ne yaptığını biliyor musun?”

Kafamı salladım, bilmiyorum dercesine.

Birisi, “Yüzde beş,” diye bağırdı. “Tabula Rasa öğrencilerinin sadece yüzde beşi mezun oluyor.”

“Bunun değişmesi gerek,” dedim. “Ve belki de Kaçanlar’ın da bunda bir yeri olabilir. Daha iyi yapabilmek için fikirler sunun.”

Jeremy omuzlarını kaldırdı. “Tabula Rasa’yla ilgili hiçbir şey istemiyoruz.”

“Öyleyse neden düzenlemeyi sen yapıyorsun?” diye sordum.

“Birçok sebep için, Blanca. Bir sesimiz olduğunu göstermek için. Birbirimize iş bulmada ve bir hayat kurmada yardım etmek için. Ve iyileşmek için.”

Kaçaklar alkışladı ve birkaç da sevinç çığlığı duydum.

"Bu harika." Kaçak izleyicilere doğru baktım. Dağınık sakallar, dövmele, birbirine kenetlenmiş yumruklar; gözlerindeki acıyı görebiliyordum.

Jeremy topluluğa, "Tamam çocuklar," dedi. "Şov bitti. Beş dakika içerisinde çekime başlıyoruz." Kalabalığın dağılmaya başlamasıyla bana bir adım yaklaştı. "Senin de bir sesin var, Blanca. Hem de çok güçlü bir ses."

"Bundan emin değilim."

"İnsanlar seni dinliyor. The Lighthouse'da, o kendiliğinden gelişen balkon konuşması ya da her neyse."

"Belki." Jeremy'nin bununla nereye varmaya çalıştığını anlamadım. Sanırım onu sinirlendirmiştim.

"Ama senin de iyileşmen gerekiyor. Geçmişteki problemleri çözdüğünde, insanlar üzerinde yarattığın etki çok daha güçlenecek."

"Neden bahsediyorsun? Bunu sana yapmanı Cal mı söyledi?"

"Cal? Bay McNeal'dan mı bahsediyorsun? Hayır." Jeremy arka cebinden bir kart çıkarttı. "Gelip, grubumuzu desteklemen gerektiğini düşünüyordum."

"Ne?"

"Kaçanlar'ın. Bir şeyler hakkında konuşmak ve olayları anlamak için her hafta buluşuyoruz."

"Hayatımın özel ayrıntılarını neden yabancılarla paylaşayım ki?"

"Çünkü onlar yabancı değiller, Blanca. Onlar tanıdığın insanlar. Bazıları senin eski sınıf arkadaşların. Diğerleri daha yaşlı ve aileni tanıyorlar."

"Benim ailem yoktu."

Jeremy, "Bizim de," dedi. "Bu yüzden birbirimize ihtiyacımız var. Birlikte daha güçlü olup, hayatlarımızı yeniden inşa edebiliriz." Elime uzandı ve kartı avcumun içine koydu. "İletişim bilgilerim burada. İstedğin zaman arayabilirsin. Bir dahaki toplantımızda seni ağırlamaktan onur duyarız." Aceleyle çekime doğru gitti.

"Hayır, teşekkürler," dedim.

Ama Jeremy gitmişti.

BÖLÜM 15

Daha fazla üstünde durmak zorunda kalmadığım stilettoların içinde bir saniye daha kalamazdım. Çekim sonunda bitmişti ve yumuşak beyaz botlarımla kaşmir kazağımı giydim. Boyundan askılı bluzum beni hala sıkıyor, nefesimi kesiyordu. Ama en azından ısınmıştım. Güvenlik girişinden Cal'ın girdiğini görünce, gülümsedim. Eve geri dönme vakti.

Cal yumuşakça yanağımı sevdi. "Blanca, bir sorunumuz var."

Pilar, "Ne sorunu?" diye sordu. Fatima'yla birlikte yanımda duruyordu.

"Ah, merhaba!" Cal'ın sesi birden düzeldi.

Bana mı öyle geliyordu yoksa omuzlarını yukarı kaldırarak dikilmiş miydi?

"Neler oluyor?" diye sordum. "Seth'in seninle geleceğini sanıyordum."

Cal kaşlarını kaldırdı. "Plan değişikliği."

"Müdür Russell bulundu. Haberlerde Gardiyanların sorgu için arandığı söyleniyor."

"Seth?" Panik bir şekilde sordum. "Bu haberin sızmasından Seth mi sorumlu?" 'Asla bir Virus'e güvenme. Asla.'

"Bilmiyorum." Cal boğazını temizledi. "Ona bütün gün ulaşamadım."

Fatima kaşlarını çatarak sordu. "Nerede?"

Ama şu an Cal'ın bunu açıklamasına zaman yoktu çünkü dışarıdan gök gürültüsüne benzer bir ses duyuyorduk.

Pilar saçını düzeltirken, "Yağmur mu yağıyor?" diye sordu.

Cal, "Hayır, gazeteci topluluğu. Buraya kadar zor geldim," dedi.

"Derhal Jeremy'yi uyarmalıyız," dedim. " Vestalar nasıl dışarı çıkacak?"

Fatima karnını tuttu. "Anneciğim!"

Ona, "Endişelenme, bir yolunu bulacağım," dedim.

Cal, "Blanca, bekle," dedi. "Sana açıklamadığım bir şey daha var."

"Ne?"

Cal, "Sen," dedi. "Senin adında geçti. Bu yüzden bilgiyi Seth'in sızdığını düşünmüyorum."

"Hayır." Boynumdaki tüyler diken diken olmuştu. "Tabii ki o değil."

Jeremy'ye ulaştığımızda, Alberto'yla birlikte güvenlik görevlileriyle konuşuyordu. "Duydunuz mu?" diye sordu bize.

Cal ve ben başımızı salladık.

Sesim titriyordu. "Vestalar nasıl çıkacak?"

Jeremy, "Ekibim kalabalığı geride tutabilir," dedi, "ama fotoğraf çekmelerini engelleyemeyiz. Bu tarz bir insan gücümüz yok. Güvenliğimiz topluluk kontrolü için yeterli değil."

Alberto karşı çıktı, "Ama Pilar, Fatima. Fotoğrafları yabancılar tarafından çekilemez."

"Çekilmeyecekler," dedim. "Onları koruyacağım."

Alberto, "Sen mi?" diye sordu. "Nasıl?"

Jeremy de bilmek istiyordu. "Evet, nasıl?"

"Fotoğrafımın çekilmesini umursamıyorum. Yem olacağım."

Cal karşı çıktı, "Blanca, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Ama Jeremy kafasını salladı. "İşe yarayabilir. Blanca ön tarafta onları dikkatini kendisine çekebilir ve Vestalar da arka kapıdan çıkar."

Cal kafasını salladı. "Kulağa tehlikeli geliyor."

"Bütün dünya izliyorken kimse bana zarar vermez."

Cal, "Kalabalıkları bilmiyorsun," dedi. "Ölümçül olabilirler."

"Bütün tehlikeyi biliyorum," dedim. "Ben bir savaşçıyım, unuttun mu? İyi kabiliyetlerim var."

"Tanrı aşkına, Blanca! Sana kendin için düşünmeyi asla öğretmemeliydim." Cal bağıırıyordu, ama yarım saniye sonra, bana sarılmak için kollarını omzuma koydu. "Tek başına gitmek zorunda değilsin. Seninle geleceğim."

Jeremy, "Ben de," dedi. "Ayarlamalar için bana birkaç dakika verin."

Alberto, "Ben de geleceğim," dedi.

Cal, "Hayır, sen Pilar ve Fatima'yla kalmalısın," dedi.

İki adam birbirine bakıyordu. Bir süre sonra, Alberto Cal'a saygıyla kafa salladı. "Kızlarımızla gideceğiz." Alberto elini kaldırıp, salladı.

Cal Alberto gidince, "Blanca," diye fısıldadı, "kameraların önünde yanlışlıkla seni suçlu gösterecek bir durum yaratma, dikkatli ol."

Cal'ın yüzünü aradım. "Sakladığım bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seni tanıyorum. Her zaman sakladığın bir şey var."

"Öyleyse sır saklamayı bildiğimin de farkına varmalısın."

Gözlerim yüzlerce kameranın flaşından kör olmuştu. Kalabalık aç ve vahşiydi. Viral bloggerlar ya da rastgele meraklılar, kiminle uğraştığımı söylemek zordu. Keşke Seth burada olup bana yardım etseydi. Ama onun yerine Cal, Jeremy ve Kaçaklar'ın küçük bir güvenlik görevlisi grubu vardı.

Birisi bağırdı, "Blanca, Müdür Russell'in ölümüyle ilgili ne biliyorsun?"

Kalabalıkla güçlü bir göz teması kurdum. "Detayları öğrenmek için en az sizin kadar kaygılıyım. Sıradaki?"

"Ortadan yok olmasıyla senin bir ilgin var mı?"

Yüz ifademden bütün duyguları sildim. "Müdür Russell'dan olabildiğince uzak durmaya çalıştım."

Biri, "Bize Gardiyanlardan bahseder misin?" diye sordu. "Sence Russell'in ölümünden onlar mı sorumlu?"

"Gerçekleri öğrenene kadar bir sonuca varmak doğru değil," dedim. "FBI'in bu olayla ilgili araştırma sonuçlarını merakla bekliyorum."

Jeremy, telefonu kulağında yanımda duruyordu. Daha sonra eğilip fısıldadı. "Gidebilirsin. Temiz."

"Teşekkür ederim." Rahatlamıştım.

"Rica ederim, her zaman."

Doğaçlama basın konferansına baktım. "Bu akşamlik cevaplayacağım sorular bu kadardı." Cal'ın koluna girdim ve güvenlik görevlileriyle beraber arabaya doğru gittim. Yolu açmaya çalışıyorlardı ama resmen kapana kısılmıştık. Kalabalık daha da baskı yapıyordu. Yabancı bir el kazağımdan tutup çekiştiriyordu. Yardım etmesi için Cal'a yapıştım ama o da yardım edecek durumda değildi. Birisi boyundan askılı bluzumun ipini tuttu ve çekti. Canım çok acıyordu.

"Blanca!" Cal etrafımızdaki insanlara saldırıyor, uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Kaçanlar!" Jeremy bağırdı. "Yardıma ihtiyacı var!"

Vesta-Kaçaklar arbedeye girdi. Kalabalığın sesi inanılmazdı.

"O benim kameram!" diye bağırdı birisi.

"Burnum!"

Çığlık ve küfür duyuyordum.

Kendime sarıldım ve kafamı içime gömdüm. Cal beni korumak için daha da yaklaştı. Bir dakika sonra, kalabalık hafifçe dağılmaya başladı. Kaçaklar'ın kontrolü almasıyla, bir kaçış yolu açıldı.

"Koş, Blanca!" Cal kolumdan tuttu ve otoparka doğru koştuk. Sarı spor arabasının kapılarını açtı ve hemen ön koltuğa oturduk.

Arabayı çalıştırdık ama kalabalık takip ediyordu. Cal, kimseyi incitmemek için, arabayı bahçeye doğru yavaş yavaş hareket ettirdi. Sonra sokağa çıkıp hızlandık.

Son Virus gözden kaybolana kadar hiç konuşmadık.

Cal'ın sesi titriyordu. "Harikaydın, tatlım."

Ben de titriyordum. "Sence Seth nerede?" Mesaj var mı diye bakmak için çipli saatimi açtım.

"Birisiyle buluşması gerektiğini söyledi."

"Kiminle?"

"Avukatı," dedi.

"Ah." 'Tiffany'

"Seni başka bir avukata götürmemiz gerekiyor. Nancy harika ama o bir savunma avukatı değil."

"Tiffany de değil."

Cal, "Değil ama internet yasalarında uzman. Ve Seth kendi başının çaresine bakıyor. Onunla ilgili endişelerim yok. Ama sen, Blanca— bunların hepsi senin için yeni şeyler."

"Hayır, değil. Yine aynı eski çöpler. Virusler dışarıda, benim peşimdeler. Eğer suçlu değilsem neden bir savunma avukatına ihtiyacım var?"

"Hukuk, suçu farklı yollarla tanımlar." Bir anlığına durdu ve direksiyonu düzeltti. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Belki anlamam, ama dinlerim. Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey sana olan sevgimi yitirmez."

"Bu doğru olmak için fazla iyi."

Cal, "Hayır," dedi. "Bu baba olmaktır."

Koltuğuma yaslandım ve burnumu sildim. "Sana dünle ilgili bir şey söyleyemem. Bilmemen daha güvenli. Ama önemli olan şey, Seth ve benim hiçbir şeyi görmememiz. Onun gözleri mahvolmuştu ve ben de bakmıyordum. Ajan Plunkett'e tam olarak bunu söyledim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını."

"Sence ne oldu?"

Ellerime baktım. "Muhtemelen Keung, ben de dahil olmak üzere, birçok insan için doğru olan şeyi yaptı."

Cal gülümsedi. "Peki, öyleyse. Bilmem gereken tek şey bu."

Yirmi dakika boyunca sessizlik içindeydik. Bir ara, uyudum çünkü yanımda Cal vardı ve güvendedim. Sinyali açtığı anda ve McNeal Malikanesi'nin uzun yoluna girdiğimizde, uyandım. Cal çipli saatini güvenlik istasyonuna doğru salladı ve kapı açıldı.

İçeri girer girmez, evimde hissettim. Ruhumdaki bu güç benim için hala çok yeniydi. 'Beni seven insanlarla aynı evdeyim.' İstenildiğim bir yer. Günün bütün gerginliği solup gitmişti.

Cal otoparka girdi ve Alan'ın limuzininin olması gereken yerin yanına park etti. "Her şey düzelecek."

Cal emniyet kemerini çıkartmadan önce uzandı ve elimi sıktı.

"Cal, bekle. Sana söylemem gereken bir şey daha var." Pantolonumun ince cebine elime soktum ve gümüş anahtarı çıkarttım. "Sanırım bu Bayan Lydia'ya ait."

Cal anahtarı aldı ve yakından inceledi. "Bunu ne zaman buldun?"

Bahçedeki çıkık taştan bahsettim. Pilar'dan bir şeyler öğrenmeye çalıştığımı, ancak hiçbir şey söylemediğini de.

"Ne düşünüyorsun? Bu, Bayan Lydia'nın evinin anahtarı olabilir mi?"

"Bu olabilitesi yüksek bir ihtimal." Cal anahtarı avcuma koydu. "Bu demek oluyor ki, benim de sana bir şey göstermem gerekiyor. Bunu kaldırılabileceğinden emin olmadığım için Dr. Meredith'le birkaç görüşme daha yapmanı istedim. Ama bu akşam gösterdiğin cesareten sonra, yanlış düşündüğümü farkettim."

"Ne?" diye sordum. "Bana neyi söylemedin?"

"Annen," dedi Cal. "Lydia hayattayken, Vestalarla ilgili sakladığı bilgileri öğrenmesi ve onu takip etmesi için bir araştırmacı tuttum."

Cal ışıkları açtı ve eski kitaplarının olduğu büyük koleksiyonunu aydınlattı. Pencerelerin bir sırası kapalı panjurluydu.

"Üzgünüm," dedim. "Bahçemdeki panjurları açmayı unuttum."

Cal masasına doğru yürüdü. "Sorun değil. Bu saatte çok da farketmiyor." Çipli saati ile bir çekmecenin kilidini açtı ve içinden kalın bir dosya çıkarttı. "Bu dosyaların elektronik olmadığına inanmadım. Niyetim samimi olmasına rağmen, Lydia'yı, ikna etmek için uğraşmadım." Cal dosyayı bana verdi. Çok ağırdı.

Yeşil deri koltuğa oturdum. "Anlamıyorum. Bayan Lydia takip edildiğini nasıl anlamadı? İnsanlar beni izlediğinde farkedirim."

Cal, "O sizin gibi halkın gözü önünde değildi," dedi. "Tabii ki Vesta paranoyası vardı ama çoğu zaman kafeste gibiydi. Görünüşünü ya da kim olduğunu merak eden birinin öldüğünde dair şüphe duymuyordu. Vesta olduğuna dair iki işaret vardı, onlar da beyaz kıyafetleri ve platin rozetiydi. Görünüşe göre, fark edilmemek için, bazı günler renkli ceket giyiyordu. Bak," Cal dosyaları işaret ederek, "bunu notlarda göreceksin."

Derin bir nefes aldım ve sayfaları açtım. Bu bilgilerin, bana yaptığı tek şey daha çok kafamı karıştırmak oldu. "Anlamadım. Burada bir çok tarih ve konum var."

Cal, "Arka sayfayı çevir," dedi. "Özeti bulacaksın." Parmaklarım endişeden titriyordu, ta ki doğru sayfaya gelene kadar.

'Dava özeti: Lydia XXX Kişinin soyadı şu anda bilinmiyor.

Gözlem periyodu: 4 hafta, geç kalma.

Davranışlar: Şahıs sürekli hareket halinde. Araştırma süreci sırasında, şahıs, Vesta mezunları ile çalıştıkları şirketler arasında ki bağlantıyı

sağlamak için sık sık Silikon Vadisi'ne gitti. Ayrıca şahıs, reklam çeken eski Tabula Rasa öğrencilerinin, yapım ekibini koordine ediyor. Şahsın, halkın içinde sık sık kahverengi ya da yeşil ceket giydiği görüldü.

Ulaşım: Şahsın, Japon yapımı son derece ileri teknoloji bir arabası var. Normal elektronik yollarla arabayı takip edemiyoruz. 1 Kasım 2062'de, aracın şasisine bir izci koymak için girişimde bulunuldu, ancak belki de bir şey, iletimi engelledi. Tek yol, şahsı fiziksel olarak takip etmektir. Bu durum, harcama raporunda belgelenmiş önemli maliyetler ekledi.

Mekânlar: McNeal Malikânesi, Tabula Rasa, Gilroy kasabası, Mountain View salonu, on bir farklı şirket Vesta suitleri ve Mineta San Jose Uluslararası Havaalanı'ndaki özel terminal.

Kâğıtların kucağıma düşmesine izin verdim. Bir kelime neon harflerle gözüme takıldı. "Gilroy mu? Ama burası Müdür Russell'ın bizi dün götürmeye çalıştığı yer."

Cal koltukta yanımda oturuyordu, eli dizlerinin üzerindeydi. "Ben de bunu merak ettim. Bir tesadüf olabilir ya da bunun bir anlamı olabilir."

"Ama anlamıyorum. Bayan Lydia'nın nerede yaşadığını biliyorsan, neden bana daha önce söylemedin? Bunu neden benden sakladın?"

"Senden saklamıyordum, tatlım. Henüz başa çıkmaya hazır mısın bilmiyordum. Bunu sana söylemeden önce Dr. Meredith'le daha fazla seans yapmanı istedim."

"Dr. Meredith de biliyor mu?" İhanetin vuruculuğu sesime yansımıştı.

"Evet, planım; Dr. Meredith'in annen için yas tutma süreci ilerledikçe bana bilgi verecek olmasıydı. Onun eviyle uğraşmadan

önce, annenin ölümüyle başa çıkabileceğinden emin olmak istedik."

"Bayan Lydia annem değildi."

Cal omzuma dokundu, ama geri çekildim. "Blanca."

"Sadece beni doğurdu. Bir fark var."

Cal'in acılı gözlerle bana baktı. "Lydia'nın bir sürü sorunu vardı, ama derinlerde——"

"Hayır! Duymak istemiyorum. Bayan Lydia beni senin Seth'i sevdiğin gibi sevmeyi. Benim için savaşmadı. O——" Bir anda göz yaşları yanaklarımdan aktı.

"Ben seni de seviyorum." Cal çaresizce oturuyordu.

Bir saniye sonra başımı omuzlarına koydum ve tüvit ceketinde ağladım. Cal bana sarıldı. "Seth nasıl benim oğlumsa, sen de benim kızımsın. Senin için de savaşacağım." Cal bana bir mendil uzattı ve burnumu sildim.

Birkaç dakika sonra, tüm gözyaşlarım bittiğinde, Cal, "bu anah-tar hakkında ..." dedi.

"Evet?"

"İstersen yarın Gilroy'a gidebiliriz. Raporda bir adres var."

"Sence bunu yapacak mıyım?"

"Evet, bence yapacaksın. Ama ne düşündüğüm önemli değil. Hayatından bahsediyoruz Blanca. Sence buna hazır mısınız?"

"Kesinlikle." Kafamı salladım. "Ve Cal, bir daha Dr. Meredith'le görüşmeyeceğimi biliyorsun."

"Ne? Niçin?"

"Öncelikle bunu benden sakladı ve bunun yanlış olduğunu düşünüyorum. Ayrıca onu en son gördüğümde kaçırıldım."

"Blanca," Cal karşı çıktı, "bu Dr. Meredith'in hatası değildi."

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz. Yine de önemli değil. İgüdüle-
rim ona güvenmememi söylüyor. Kendi sezgilerimi dinlememi sen
öğrettin."

"Evet, ama bu durumda—"

"Bu durumda haklıyım. Dr. Meredith, ben olmanın nasıl bir şey
olduğunu asla anlayamaz. Vestaların nasıl düşündüklerini ya da
onlar için neyin önemli olduğunu bilmiyor."

Cal iç çekti ve sonra bir dakika durakladı, sanki sözlerini özenle
seçiyormuş gibi. «Blanca, bu dünyada sen olmanın nasıl bir şey
olduğunu anlayacak çok küçük, bir avuç insan var. Ama bu, yardım
aramaktan vazgeçmeni gerektirmez. Çözülmesi gereken, on do-
kuz yıllık kargaşa sürecin var."

"Biliyorum, ama merak etme." Cebime uzanıp Jeremy'nin kartı-
nı çıkarttım. "Konuşacak başka birini buldum."

"Kim?"

"Bunu anlayan bir grup insan."

Cal kaşlarını kaldırdı ve anlamak onu vurdu. "Şeylerden bah-
setmi—"

"Evet. Kaçanlar'dan bahsediyorum."

BÖLÜM 16

Çiçek olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Burada hiçbir şey yok, biçilmemiş çim veya karahindiba dolu bir çim bile yok. Çıplak kir, küçük evi çevreliyor. Ön veranda yok. Tek renk, ahşabın griliği ve kapılarını kaplayan ince kum sisi.

Elimdeki anahtarı sıktım. Cal'a sordum, "Evin bu olduğuna emin misin?"

Adresin yazılı olduğu kağıt parçasına bakıyordu.

"Korkarım öyle. Farklı olacağını düşünmüştüm. Annen çok hoş ve canlıydı. Hayal etmişim ki—— " Cal derin bir nefes aldı.

Buraya gelmek için bütün sabah bekledim. İlk olarak, Irene'yle ders yaptık. Sonra Cal'ın öğle yemeğinde işten eve gelmesini beklemek zorunda kaldım. Seth'i defalarca aradım ama beni aramadı.

Seth sonunda mesaj attı.

'Seth: Hala bir dava üzerinde çalışıyorum. Bensiz git.'

Ne pislik ama. Muhtemelen Tiffany ile birlikte. Ya da Keung hakkında kendimi suçlu hissetmemi sağlıyor, ki bu tamamen haksızlık. 'Asla bir Virus'e güvenme.'

"Peki, gidelim mi?" Cal elini kapıya uzattı. "Önden buyur tatlım."

Kapı eşiği ayağımın altındaydı. Örumcek ağlarını, ellerimle ittim. Beyaz bluzumun kolları, griye dönüyordu.

Cal'a baktım. "Ya korkunçsa?" Cesaretle gülümsedi. "Olmayacak." Anahtarı kilide yerleştirdim.

Ve açılmadı.

"Ne!" Terlemeye başladım. "Neden işe yaramıyor? Emin olduğumu sanıyordum! Bu nasıl mümkün olabilir?" Sesim çılgıncaydı.

Cal da kilidi denedi. "Aman Tanrım. Ben de senin kadar umutluydum Blanca. Bunun işe yarayacağına emindim." Cal ceketini çıkardı ve bana verdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Cevap bulmaman için buraya kadar gelmedik.» Cal gömleğinin kollarını sıvadı. "Başka bir yol bulmalıyız, hepsi bu." Ceketini aldı ve yumruğuna sardı. Sonra evin yanına doğru yürüdü.

"Camı mı kıracaksın?"

"Sadece bir pencere."

"Peki ya komşular görürse?"

"Hangi komşular? Burası terk edilmiş." Cal camdan içerideki koyu perdeleri ölçtü. "Yerden sadece 3 metre uzakta. Ayrıca, Nancy bana muhtemelen bu evin sahibi olduğunu söyledi. Tek engel veraset mahkemesi." Cal yumruğunu camı parçalayacakmış gibi geri çekti.

"Bekle!" Dirseğini tutup zamanında durdurdum. "Başımın belaya girmesine izin vermeyeceğim. Ya bir güvenlik sistemi varsa?"

Tanıdık bir ses, "sorun değil," dedi. "Zaten devre dışı bıraktım." Seth yan bahçede, elleri kotunun cebindeydi "Ama neden bir şeyi yok etmeden önce pencereyi yoklamıyorsun?"

"Ah." Cal oğluna sırtıttı. "İyi fikir. Bir şeyi kırıp içeri girmek benim işim değil."

"O zaman oğlunun bir Virus olması iyi bir şey." Seth bana göz kırptı ve pencereye doğru adım attı.

"Bu değil." Parmaklarını eşik boyunca gezdirdi. "Çok sıkı." Ona hitap eden bir mutfak penceresi bulana kadar evin çevresi boyunca yürüdü. "Bu mükemmel."

Birkaç dakika sonra Bayan Lydia'nın evinin sarı mutfağında duruyordum. Bulaşık havluları musluğun yanında düzgünce asılıydı. Bir kurutma rafı, bir kase, kupa ve bir kaşık. Mutfağa baktığımda, dizlerim titredi ve tek mutfak sandalyesine gömüldüm.

Cal, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım. "Hepsini alıyorum."

Seth omuzlarımı ovdu. "Fazla zamanımız yok, Blanca. Hızlı arama yapmalıyız."

"Güvenlik sistemini kestiğini sanıyordum?"

"Yaptım, ama yakında birileri fark edecek."

"Ah." Yan odaya geçtim. Oturma alanına. Çiçekli bir kanep ve garip görünümlü bir ekran.

"Bu şey nedir?" Seth mekanizmaya elini vurdu. Cal, "bu bir televizyon" dedi. "Bunlardan yıllardır görmedim. Lydia'nın işine yarayıp yaramadığını merak ediyorum."

Onları Bayan Lydia'nın teknik patavatsızlığını araştırmak için bıraktım.

Yan odaya gittim. Bir egzersiz stüdyosu, ahşap zeminler, bir koşu bandı ve bir yoga minderi vardı. Duvarlar tüm zamanların en ünlü Vestal resimleriyle doluydu. Pilar ve Alberto'yu, genç aşıklar olarak gördüm. Sonra da orijinal Lilith'in, teyzemin, temizlik ürünleri reklamının posterleri var.

Duvara doğru adım attım ve parmak uçlarımı resme koydum. Lilith'in gülümsemesi bana kendimi hatırlatıyordu.

Seth, "Blanca," diye seslendi, " burada."

Sesine doğru yürüdüm ve Bayan Lydia'nın yatak odasında Seth ve Cal'ı buldum. Girer girmez onun varlığını hissettim. Dantel kumaşın zarafeti. Köşedeki soyunma masasının zarafeti. Komidin üzerindeki fan bile onu anımsatıyordu. Sıcaklık ne kadar yüksek olursa olsun, Bayan Lydia'nın terlediğini görmedim. Ayrıca ikiz bir yatak, küçük bir şifoniyer ve sallanan bir sandalye vardı. Seth ve Cal dolabın önünde duruyordu.

Seth, "giysilerin yarısı beyaz," dedi. "Diğer yarısı renkli."

Düzgünce asılmış giysileriyle sırayla yüzleşiyordum. Sonra bir adım daha yaklaştım ve burnumu kumaşa gömdüm. Tanıdık bir koku almayı umuyordum, ancak bulduğum tek şey deterjanın kalan kokusuydu.

Cal, mavi bir bluzun kolunu tutarak "Annen renkli giyindi." dedi. "Bu geleceği düşünmek için bir örnek."

Seth homurdandı, "Şimdi olmaz, baba, bırak da Blanca anı yaşasın."

Dolabın tabanına, Bayan Lydia'nın ayakkabılarına, bakıyordum. Orada, köşede, garip bir kare kitap gördüm. Daha yakından incelemek istedim ve onu almak için uzandım.

Cal," bu bir fotoğraf albümü " diye açıkladı. "Belki burada Lydia'nın özel hayatı hakkında ipuçları bulabiliriz."

Umudumu durdurmak için kalbime emrettim. Üçümüz oturma odasına geri dönüp kanepede oturduk.

İlk sayfayı dikkatlice çevirdiğimde sarı ve yapışkan olduğunu gördüm ve bulutlu plastik filmle kaplıydı. Ama altında bir kız ve bir bebeğin resmi vardı. Kızın kalp şeklinde bir yüzü vardı.

"Annen ve Lilith." Cal gülümsedi. "Onu her yerde tanırım."

Sayfayı çevirip tekrar Bayan Lydia'nın resmini buldum. Bu sefer babamın yanındayım, dört yaşındaydım ve ayakta duruyordum. Barbelo Nemo, tıpkı benimki gibi, yeşil gözlerle bana bakıyordu. "O hastaydı ve onlar yirmi üç yıl ayrıldı."

Cal yutkundu. "Lydia'nın kolay bir hayatı yoktu," dedi. "Onun hakkında bunu hatırlamamız gerekiyor."

Önümüzdeki birkaç sayfayı daha çevirdim ama hepsi boştu, fotoğraflar kaldırılmıştı. «Burada başka bir şey yok.» Hayal kırıklığına uğramıştım.

Seth,"Aramaya devam et," dedi. "Hala bir şey bulabilirsin."

Neyse ki vardı. Son sayfada, üç kişinin resmini buldum. Bayan Lydia, yorgun ama gülümsüyor, saçları grileşmeye başlamış kız kardeşi Lilith ve pembe bir battaniyeye sarılmış küçük bir bebek.

Fotoğrafı albümden titreyen ellerle çıkarttım. İki kalın gözyaşı yanaklarımdan aşağıya süzüldü. Bayan Lydia'nın parmak uçlarımla izini sürüyordum.

"Annem," diye fısıldadım.

Cal, resme daha yakından bakmak için eğilerek, "Bu benim ke-
limem," dedi. "Bu sen misin?"

Ama cevap verme şansım olmadı.

Ön kapı açıldı ve yarım düzine kişi oturma odasını istila etti.

Kaba bir ses, "Dur!" dedi. Ajan Plunkett silahını bana doğrulttu.

Korkmuyordum, sadece öfkeliydim. Çocuksu saç kesimli Ajan Plunkett'e gözlerimi doğrulttum. On dokuz yıl sonra, nihayet annem ve benim birlikte bir resmimizi gördüm ve şimdi bu mutluluğu benden almaya çalışıyorlar.

Ajan Marlow, "binayı güvenli hale getirin," dedi. Seth'in yanımda öfkelendiğini hissediyordum.

Cal, "Bunun anlamı nedir?" diye sordu.

Seth uyarıcı bir tonla, "Baba," dedi.

Bir polis mutfaktan dönerken, "Her şey temiz," dedi.

Ajan Plunkett, "Silahlarınızı indirin," dedi ve herkes silahlarını indirdi. "Burada ne yapıyorsun, Blanca?"

"Burası annemin evi. Görmek istedim." Gözümün köşesinden, Seth'in telefona bir şeyler yazdığını görüyordum. Ajan Marlow, "bu evi aylarca gözetim altında tuttuk," dedi. "Kanıtlarla uğraşmaktan suçlusun."

Şimdi Cal da çipli saatinde bir şeyler yazıyordu.

Ama ısırmaya hazırdım! "Annemin adresini biliyordun ve bana söylemedin mi? Ben onun kızıyım. Onun mülküne girmek için yasal hakkım var."

Ajan Marlow, "O zaman neden camı kırıp içeri girdin?" diye sordu. "Hepinizi tutuklayabilirdik."

Ajan Plunkett, "Tutuklayabilirdik değil, tutuklayacağız," dedi ve kelepçeleri çıkardı. Miranda, haklarımızı okumaya başladı.

FBI binasının otoparkına girdiğimizde, Tiffany bizi şık bir yeşil takım elbise ve koyu kahverengi topuklularla bekliyordu. Ne yazık

ki, Nancy'yi hiçbir yerde göremiyordum ve başparmak kameralı bir Virus kalabalığı vardı.

Biz arabadan iner inmez paparazzilerden biri, "Memurlar," dedi. "Blanca'yı kendi evine girdiği için mi tutukladınız?"

Ajan Plunkett, "Devam eden cezai soruşturmaları medyada tartışmıyorum," dedi.

"Evet, öyle yaptılar." Tiffany'nin sesi alçak ve boğucuydu. Telefonunu sallıyor ve bir belge gösteriyordu. "Burada Blanca'nın adına söz konusu mülkiyetin resmi tapusu var. Yazı bu sabah geçti."

Ajan Marlow paparazziyi yoldan çekti. "Kenara çekil!"

Tiffany saçlarını salladı "Ve ayrıca," dedi, "meslektaşım Nancy Robinson, beni birkaç dakika önce ABD avukatının ofisinden aradı. Lydia Xavier'in tüm mülkü, Barbelo Nemo'ya karşı açılan davadan düşürülmüş."

"Ne?" Ajan Plunkett başını çevirdi ve Tiffany'ye baktı. Tiffany bir kedi gibi sırtıyordu. "Mesajlarınızı kontrol edin." Ajan Plunkett ve Marlow aceleyle telefonlarını kontrol ettiler.

Ajan Marlow'un yüzü renksizdi, ancak Ajan Plunkett öfkeden pancar gibi kırmızıya döndü. "Bunu içeride tartışalım," dedi.

Tiffany, "Nasıl isterseniz," dedi. "Tabii müvekkilimi ve arkadaşlarını serbest bırakıp özür diledikten sonra." Omzunun üzerinden kameralara bakıp gülümsedi. Sonra o gülümsemeyi Seth ve Cal'a çevirdi. Ama bana geldiğinde, Tiffany'nin yüzü taşla dönüyordu.

BÖLÜM 17

"Tiffany'ye benden mi bahsettin?" Çılgılık atmamak imkansızdı. Kafesteki bir hayvan gibi odamda dolaşıyordum. Aynaya bakıyordum ve sadece vahşilik görüyordum. Bir şey tekmelemek ya da parçalamak için birine pençe atmak istiyordum. Ben de o mükemmel kişiyi biliyordum. "Eve onun arabasıyla gelmek zorundaydım! Bunun ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun?"

"Evet, aslında biliyorum, *melek*."

"Bugün orada mıydın? Ya dün? O fahişe eski kız arkadaşınla mıydın?"

"Ah! Bu tamamen gereksiz oldu. Tiffany'nin doğal ve saf davranmaması onun bir fahişe olduğu anlamına gelmez."

"Doğal ve saf? Bu da ne demek şimdi? Ve soruma cevap vermedin. Neredeydin?"

"Vestaların başkalarının işine karışmadığını sanıyordum."

Yürümeyi kestim. "Vesta olmamı istemediğini sanıyordum."

"Bak Blanca, biraz Veritas Rex işi yaptım. Bunu bırakabilir miyiz? Her şey sürekli seninle ilgili değil."

"Ama sana ihtiyacım vardı. Ve beni hayal kırıklığına uğrattın!"

Seth, "Öyle Mi?" diye sordu. "Güvenlik sistemini kim devre dışı bıraktı?"

"Ve FBI'ı uyardı!"

"Bu benim hatam değildi. Sen ve babam onlara bahşiş vermiyordunuz. Her neyse. En azından sana biraz zaman kazandırdım."

"Bana cevap ver," dedim. "Tiffany ile birlikte miydin?"

Seth başını salladı. "Bunu cevaplamıyorum çünkü tamamen alakasız."

"Alakasız değil. Bir şey saklıyorsun."

"Bir şey mi saklıyorum? Sen benden her zaman bir şeyler saklıyorsun."

"Bu doğru değil! Sana her şeyi söylüyorum ve hala bana güvenmiyorsun."

"O zaman neden anahtarı bulduğunu söylemedin?"

"Çünkü burada değildin!" Yatağıma yattım. Çok kızgındım. Titriyordum.

Seth sandalyeden kalktı, sonra önümde diz çöktü. "Blanca, bugün nerede olduğumu henüz söyleyemem ama kötü bir şey değil. Söz veriyorum. Konu bilgileri paylaşmaya geldiğinde en iyi sicile sahip değilsin."

"Ne demek istiyorsun? Sana her şeyi anlattım."

"Bana Keung'la yattığını söylemedin."

"Sormadın!"

Seth yanıma, yatağa atladı. "Ne! 'Hey, Blanca, hiç rastgele bir değişim öğrencisiyle yattın mı?' diye sormam mı gerekiyordu?"

"Öyle değildi."

"Peki, nasıldı?"

Yüzümü buruşturdum. "Ayrıntılar? Ayrıntıları mı istiyorsun? Tamam, o zaman seninle başlayalım. Tiffany ile seks nasıldı?"

"Ah." Seth yataktan fırladı. "Belki de şu an durmalıyız. Bunu sonra konuşuruz."

"Hala onunla yatıyor musun? Bugün orada mıydın? Eski kız arkadaşınla yatıyorsun, çünkü seninle birlikte olmadım."

Seth bağırıyordu. "Bunu düşünmene bile inanamıyorum!"

"Ve ben de senin böyle bir eşek olduğuna inanamıyorum!" Odanın köşesine fırladım ve kaskımı aldım. "Çıkış yolunu biliyorsun. Gidecek bir yerim var." Jeremy'nin verdiği kartı cebimden çıkartıp yatağa attım.

Seth ağlıyordu. "Blanca!" dedi. "Bekle!"

Ama zaten koridorda tam hızda koşuyordum.

Gösteri salonu ürkütücü sessizlikteydi. Daire şeklinde dizilmiş alüminyum sandalyelerin üzerinde tek bir spot ışığı, aşağı doğru parlıyordu. Sandalyelerden birine oturdum, ayaklarımı birbirine kilitledim ve beyaz kot pantolonumun kumaşını düzelttim.

Jeremy, "Her şey yoluna girecek Blanca," diye fısıldadı. "Herkes buraya ilk geldiğinde gergin oluyor." Odanın etrafına bakıp nedensel davranmaya çalışıyordum. Eski sınıf arkadaşlarımdan tanıdığım bazı insanlar vardı. Tabula Rasa'dan dokuzuncu sınıfta çok fazla çile sahip olduğu için atılan bir kız bana başını salladı. Geri salladım. Sanırım adı Stella idi. Stella'nın yanındaki kadın Trevor'un sınıfındaydı. Saçları sarıydı ve cildi hayalet solukluğundaydı. Ama bana hafif bir gülümseme sunuyordu.

Diğer Kaçanlar çok daha az arkadaş canlısıydı. Kel kafalı ve gri gidon bıyığı olan yaşlı bir adam bana gözlerini kısıyor, sıkışık bir ifadeye sahip bir kadın, kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin üzerinden bana bakıyordu.

"Başlayalım mı?" Jeremy seyirciye, heyecan verici bir şekilde gülümsüyordu. Bakış açımdan Jeremy'nin boynundaki dövmeleleri daha iyi görüyordum. Çin karakterlerine benziyorlardı ama onları deşifre edemedim.

Stella sordu. "Kutsamaya ben başlayabilir miyim?"

Jeremy başını salladı. "Bu harika olur."

Stella, "Kardeşlerim," diye başladı, "zor bir yolunuz var. Yani birçok yönden, kendiniz olmak zor. Ama bunu yapabileceğinizi biliyorum. Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsiniz."

"Vesta duası mı?" Patladım. "Artık dua yapmamalısın. Sen atıldın."

Jeremy, "serbest bırakıldık," dedi. "Kendi iyiliğimiz içindi."

"Bu duaya katılamayacağımız anlamına gelmez."

"Evet, gelir." Kollarımı geri ittim. "Ben artık dua etmiyorum, rozetim çıktığından beri. Zaten bu bir çöp."

Stella, "Hayır, Blanca," dedi. "Bu bir çöp değil. Her kelimesi doğru. Zor bir yolun var. Kendin olman çok zor."

Gözlerimi devirdim ve uzağa baktım. Bu insanların yardım edebileceğini düşünmek aptalcaydı. Buradan gitmek kibar bir davranış olmasa da, gidiyordum.

Jeremy, "Tamam, arkadaşlar," dedi, "ona biraz zaman verelim ve diğer bölüme geçelim. Kim bu hafta yaşadıklarını paylaşmak istiyor?"

Gidon bıyıklı iri adam elini kaldırdı.

"Gregor," dedi Jeremy, "paylaştığın için teşekkür ederim."

"Şey, imm, geri kalanınız gibi ben de Müdür Russell hakkında-ki haberleri takip ettiğimi söylemek istiyorum." Gregor kalın boyunun arkasını ovdu. "Bir sürü anıyı geri getirdi. Bazılarınız bunu biliyor, ama Russ ve ben aynı sınıftaydık. Onun yüzünden on üç yaşındayken bayrağı elime aldım." Gregor bir an için durakladı ve gözlerinde bir pırıltı ile izleyiciye baktı. "Kızları keşfettikten sonra." Gruptan bir kakhaha yükseldi. "Her neyse, gençlerin Russell'ı, onları bir saat boyunca döven kötü bir adam olarak gördüğünü biliyorum. Ama bana göre, o bir arkadaşı. Ve Russ'ın yapmak zorunda kaldığı birçok şey muhtemelen yetiştirilmesiyle alakalıydı."

Şu anda Gregor bana doğru bakıyordu. Yumruklarımı otomatik olarak sıkıyordum.

"Ben Tabula Rasa'da iken, Barbelo Nemo yönetiyordu. Söylediğim için üzgünüm Blanca ama baban hasta pisliğin tekiydi."

"Bir sebepten, her zaman Russ'a özel bir ilgi duydu ve çırağı olmasını istedi."

"Annemi tanıyor muydun?" Kelimeler su gibi sızıyordu. Jeremy, "genelde bölmüyoruz" dedi. "Ama yenisin, Blanca, sorun değil."

"Oh," dedim. "Üzgünüm."

Gregor, "hayır, sorun değil," dedi. "Evet, anneni tanıyordum. Bayan Lydia, Russ ve benden birkaç yaş büyüktü. Seçimden sonra onu pek görmedik."

Gregor, "Yani demek istediğim şey," diye devam etti, "her hikâyenin birden fazla tarafı vardır. Bir kişi hakkında birçok şey bilsen de - nefret ettiğin biri bile olsa- bazen hiçbir fikrin yoktur."

Bir Kaçan birkaç sandalye öteden, "Saçmalık," dedi. Her kolunda kedi yavrusu dövmeleri olan genç bir adamdı.

"Victor." Jeremy bir uyarı sesi ile konuşuyordu. "Lütfen. Bu odada yargılamak yok."

"Üzgünüm Gregor, ama bu saçmalık. O sadist piçe sempati duymam mümkün değil. Russell hayatımı cehenneme çevirdi. Onun saçma hikâyesi umrumda değil."

Gregor öne eğildi ve dizlerinin üzerine oturup, ellerini sıkıştırdı. Victor'a bakıyor ve kafa sallıyordu. "Hissetmek istemediğin bir şeyi hissetmene gerek yok, dostum."

Jeremy sordu. "Paylaşmak isteyen başka biri var mı?"

Stella, "Ben," dedi. "Bir yeğenim var, bazılarınız onunla tanıştı. Her neyse, onu çok seviyorum."

"Ama geçen gün kız kardeşimin evinde ona bakarken, çocuğun yapmak istediği tek şey odasında telefonuyla oynamak oldu. 'Sekiz yaşındasın, evlat! Telefonuna sürekli bakmana gerek yok. Dışarı çık. Biraz güneş ışığı al. Top oynayalım.'"

Çemberin etrafına bakıyordum, herkes anlayışla başını sallıyordu.

"Ve bu sekiz yaşımı düşünmemi sağladı.» Stella bana başını sallıyordu. Arkama baktım ama hiçbir şey göremedim. "Blanca ve ben sekiz yaşındayken, biz de içeriye tıklımiştık. Dışarıda oynama ayrıcalığımız olmadı. Ama en azından okumamız gereken kitaplar ve arkadaşlarımız vardı. Eve geldiğimde kız kardeşime endişelerimi açıklamaya çalıştım ama anlamadı. 'Hala çok zor görüyorsun, o yerin etkisinden kurtulamamışsın,' dedi. Belki de bu doğrudur. Ama bir parçam hala Tabula Rasa'nın tamamının kötü olmadığını düşünüyor."

Bazı insanlar başını salladı ama çoğu insan katılmadı. Victor, kolunu sallarken neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Jeremy, "Victor," dedi, "devam et. Sanırım benim de söyleyeceklerimi paylaşacaksın."

Victor mırıldandı. "Teşekkürler," Ellerini kaldırıyordu ve kedi dövmelelerini daha iyi görüyordum. Kedi yavrularından biri, bir iplik topuyla oynuyordu. "Üzgünüm, Stella. Sana ya da hikâyene saygısızlık etmek istemem ama kız kardeşin haklı. Berbat durumdasın. Ailenizden kopmadan ve işkence görmeden mutlu bir çocukluğa sahip olmanın birçok yolu var. Bu yüzden seçimi durdurmak yeterli değil." Victor bana doğru baktı.

"Tabula Rasa, herhangi bir şekilde kapatılmalıdır."

Gregor, "Hayır," dedi. "Bu toplantıyla ilgili değil. Biz... Burada birbirimizi desteklemek için toplandık, intikam için değil."

Sarı saçlı kadın, "Gregor haklı," dedi. Sesi yüzü kadar soluktu. "İşler gibi başka şeyler hakkında konuşmak istiyorum."

Jeremy "Devam et, Kate," dedi.

Kate kulağının arkasındaki bir saç telini düzeltti ve devam etti.

"Tabula Rasa'yı onuncu sınıfta bıraktım ve o zamandan beri mücadele ediyorum. İlk başta, diplomamı normal bir liseden almayla çalıştım, ama umutsuzca kayboldum. Sorun sadece matematik ve bilim değildi. Yaşımdaki diğer çocuklarla nasıl konuşacağımı ya da kafeteryada oturacak insanları nasıl bulacağımı bilmiyordum." Kate ayaklarına baktı. "Ve erkeklerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bütün hayatım boyunca, bir Vesta olduğum için erkek arkadaşımın seçileceği söylendi."

Annemin Trevor'la benim mükemmel bir eşleşme olacağımızı söylediğini düşündüm.

Ve sonra Cal'ın beni üniversiteye hazırlamak için elinden gelen her şeyi yaptığını düşündüm. Bana özel bir öğretmen tuttu ve yar-

dım için Dr. Meredith'i görmemi sağladı. Cal olmasaydı, muhtemelen bu Kaçan gibi olurdu.

Kate seyirciye baktı. "Resmi diplomamı almadım. Ve Jeremy'nin sahne ekibinde çalışmak bana göre değil. Bu yüzden bebek bakıcılığı yapıyorum ve ev temizliyorum. Ailemin dairesinden taşınmak için yeterince para biriktiremem. Beni orada istemediklerini bildiğim için, bu korkunç bir durum."

Victor, "Benimle yaşayabilirsin," dedi. "Belki?"

Kate'in yüzü dondu. "Teklifin için teşekkürler Victor, ama kedilere alerjim var."

Jeremy, "Başka kimse var mı?" diye sordu. "Blanca? Paylaşmak ister misin?"

Nedense Kate'in hikayesi beni cesaretlendirdi. Fatima'yı düşünüyordum, ailesi için korkusuz. "Tabula Rasa, kariyer becerilerini öğretmede daha iyi bir iş çıkarabilir," dedim. "Tabula Rasa öğrencileri bağımsız olarak yaşamaya hazır değiller."

Victor, "Kesinlikle," dedi. "Vestalar, tamamen işe yaramaz."

"Hayır. Değiller!" Victor'u kesintiye uğrattığı için cezalandırıp cezalandırmayacağını görmek için Jeremy'ye bir göz attım, ancak Jeremy bir kas bile oynatmadı. "Hepimiz, Vestalar ve Kaçanlar, dış dünyada gerçekten yararlı olan, öğretilmeyen becerilere sahibiz."

Kate sordu. "Ne gibi?"

Beynimde cevapları arıyordum. "Ezberlemeyi biliyoruz," dedim. "Biz hala oturabiliyoruz, kıpır kıpır değiliz. Ve güzel el yazımız var."

Şu anda Jeremy gülüyordu. «İşte millet. Tabula Rasa, öğrettiğin ince işçilik için teşekkür ederim."

Komik olmaya çalışmamıştım. Çok ciddiydim.

Yarım saniye kadar, gülümsedim.

Toplantı sona erdi ve sandalyeler çıkarıldı. Ceketimi aldım, kaskıma ulaştığımda Jeremy beni durdurdu.

"Bekle, Blanca. Duymanı istediğim bir Kaçak daha var."

"Kendinize Kaçanlar diyorsunuz zannediyordum?"

"Evet ama bu adam bizden biri değil."

Kapı yüksek sesle kapandı. Baktım ve son grup üyelerinin çıktığını gördüm. Jeremy ve ben boğuk sessizlikte yalnız kalmıştık.

"Peki," dedim. Kaslarım seğiriyordu. "Kiminle buluşmamı istiyorsun?"

Jeremy, soyunma odaları ile kaplı binanın yanını işaret etti. "Seni orada bekliyor."

BÖLÜM 18

"Merhaba, tiānshi. Mesajlarımı aldın mı?" Keung giyinme odasındaki aynanın önünde oturuyor ve aynanın yansımasından bana bakıyordu. Takım elbise onu on yaş büyük gösteriyordu, ama gözlerinin içine baktığımda, ben birkaç yıl önce öptüğüm genci görüyordum. Masanın üzerinde eski moda bir kitap ve tükenmez kalem vardı.

"Mesajları sen mi gönderdin?" Soyunma odasına küçük bir adım attım ama kapıyı açık bıraktım. "Bayan Corina'dan ya da belki Müdür Russell'dan olduklarını sanıyordum."

Keung gülümsedi ve yüzüme baktı. "Hayır, onlar bendendi."

Çipli saatimle uğraşıyordum. Kurşun kaplı binada çalışmaz. "Neden beni korkutmaya çalışıyorsun?"

Keung'un gülümsemesi hemen kayboldu. "Yapmadım! Oh, Blanca. Üzgünüm.

Amacım bu değildi." Yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur, açıklayayım."

Deri koltuğun kenarına oturdum.

Keung, "FBI'n seni bir süredir izlediğini biliyorum," dedi.

"Ne? Beni mi izliyor?"

"Ajan Plunkett ve Marlow. Fotoğraflarını çekiyorlar."

Sanırım, Ajan Marlow'un bana gösterdiği, Seth ve benim binanın önünde öpüştüğümüz fotoğraftan bahsediyordu. Nereden çıktı? Neden daha önce hiç merak etmedim? "Devam et."

Keung sessizce, "Kesinlikle onların ilgisini çeken bir insansın," dedi. "Benim hakkımda sorular sordular mı?"

Kafamı salladım. "Ama hiçbir şey söylemedim, tabii ki."

Keung uzandı ve iki elimi de aldı. "Asla böyle bir şey yapmayacağına biliyorum."

Birbirimize bir an baktık. Birden bire on dokuz değil, on altı yaşındaydım ve Tabula Rasa'daki malzeme dolabında otuyordum. Keung benim öğretmenim ve bana şahsen ilgi duyan tek kişiydi. Özel hissediyordum. Sadece Fatima'nın yanındaki kız değil, tüm benliğimleydim.

Ama artık Tabula Rasa'daki o kız değildim. Bir ailesi olan ve geleceğinde üniversite olan kız, Blanca McNeal idim. Ayrıca Seth, cehennem gibi kafa karıştırıcı olabilir, ama yine de çok anlam ifade ediyordu.

Bileklerimi çektim.

Benim hareketimle, Keung da ellerini kaldırdı. "Seni uyarmaya çalıştım. Ama kimsenin ben olduğumu anlamasını istemedim."

"Ne hakkında uyarmak?"

"Dünyanın ne kadar deli olduğu hakkında. Silikon Vadisi Teknoloji Konseyi'nin temsilcisi benim."

"Bu harika, Keung."

"Hayır. Korkunç. İşlerin ne kadar hızlı değiştiğine inanamazsın. Invisi-chips'i duydun mu?"

"Evet. Arkadaşım Ethan geçen sene implant takmıştı." O gece, Ethan'ın bana gizli bir şekilde ilk bağlandığını gösterdiği Vesta kurumsal yemeği. Birkaç gün sonra annem elini ceza olarak kesmişti.

Soyunma odasının küçüklüğü başımı döndürüyordu.

"Invisi-chips yakında halka yayılıyor." Keung bükülmüş parmaklarıyla sırttı. "Herkes onları isteyecektir."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sen değil, tiānshi. Erkek arkadaşın."

"Seth? Onunla ne ilgisi var?"

"Onu, telefon kullanmaması için ikna etmelisin." "Hiçbir şansım olmadan bunu çok kez denedim. Ama belki invis-chips ile yükseltmek isteyecektir."

"Demek istediğim bu değil."

"O zaman ne? Anlamıyorum."

Keung yeşil gözlerime baktı. "Seth, senin için önemli olan şeye saygı duymalı."

Gülümsedim. "Kıskanıyorsun."

Keung başını yana yatırdı. "Kıskanmamı istiyor musun?"

"Belki biraz."

Keung yaklaştı. "Tiānshi, mutlu olmanı istiyorum."

Ben de yaklaştım "Mutluyum."

Yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıktaydı. İlk tanıştığımız zamandan beri, Keung ve benim tamamen mahremiyetimiz var. Şu an burada kimse çalışmıyor, Tabula Rasa öğretmenleri koridorlarda gezmiyor ve kimse bizi burada izlemiyor.

Keung yüzüme dokundu. "Gerçekten mutlu musun yoksa nulara mı yapıyorsun?"

Bir an için bilemedim. Ben de geri çekildim. "Mutlu olmaya çalışıyorum. Ama görüldüğü kadar kolay değil."

Keung gülümsedi. "Daha çok dene o zaman."

"Ne?"

"McNeallar iyi insanlar onları izledim. Senin Virus de iyi bir adam. Onlarla kalırsan, normal bir hayatın olacak."

Düz oturdum. "Biliyorum."

Keung, "dikkatli ol," dedi. "Berbat etme."

"Etmeyeceğim!"

"Tabula Rasa'nın önündeki o video? Bu gece Kaçanlar'la takılman?" Keung'un sesi ateşliydi. "Hepsinden kaçın. Vestaların seni girdaplarına tekrar sokmasına izin verme."

"Ama Vesta olan arkadaşlarım var. Fatima ve Beau ve—"

Keung, "arkadaş ol," dedi. "Ama onların sorunlarına sarılma."

Birkaç ay içinde bebeğini doğuracak olan Fatima'yı düşündüm. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

Keung iki elimi de avucunun içine aldı. "O zaman daha çok dene," dedi. "Belki de The Lighthouse'a daha fazla odaklanmalısın."

"Ama onu Vestalar hakkında yazmak için kullanıyorum."

"Devam et Blanca. Söyleyecek çok şeyin var. Ama şimdi, dünya sana baktığında, gördükleri tek şey eski bir Vesta."

Keung yavaşça iki elimi öptü. "Ama ben çok daha fazlasını görüyorum."

Ellerimi çektim. "Seth ve ben hala... Biliyorsun işte..."

Keung iki elimi de sıkı sıkı tuttu "Neden?"

Omuz silktim.

"Tiānshi, yattığın her adam işkence görmeyecek."

"Biliyorum. Ama hala suçlu hissediyorum. Bir şey söylemeliydim... Müdür Russell'ın sana zarar vermesini engellemek için."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

Keung onları sildi. "Senin hatan değildi."

"Belki de öyleydi." Daha çok ağlıyordum. Aylardır hissettiğim her şey döküldü. "Barbelo babamdı. Annem ona yardım etti. Ve çok fazla hayatı mahvettiler." Kafam Keung'un omzunda, kolları beni sarıyordu.

Keung saçımı okşarken, "Bu senin suçun değil, " dedi. "Bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

"Ama görmüyor musun? Bunu düzeltmek zorundayım! Vestalar'dan uzak duramam. Herkes için işleri yoluna koymalıyım."

"Hayır!" Keung'un gözleri yanıp sönüyordu. "Sadece kendi hayatındaki sorunları çözmek zorundasın, o kadar."

"Hayatımı düzelttim. Şimdi diğer insanlara yardım etmeliyim."

Keung başını salladı. "Hayır, meleşim. Henüz iyi değilsin. Hala iyileşmeye ihtiyacın var."

"Nasıl? Nasıl iyileşeceğim?"

Keung gülümsedi. "Sana söyledim. 'Kendini özel tut, her şey yoluna girecek. Tüm yanlışların intikamını al, özellikle de onurun tehlikede olduğunda.' Peki ne hak ediyorsun?"

"İlişki ve önemlilik hissi," diye cevap verdim. "Cal intikam bölümünde hak verir mi, emin değilim."

Keung'un sesi keskindi. "Bu kısım halledildi."

Kafamı salladım. Sonra, sormam gereken soruyu sordum. "Bütün bunlar hakkında çok biliyorsan, o zaman neden hala bir Gardi-yansın? Neden benim gibi bırakmıyorsun?"

Keung'un yüzü hala mükemmeldi. "Bırakmadığımı kim söyledi?" Sonra öne eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Her şeyi mahvetmeden eve gitme vakti geldi."

BÖLÜM 19

Eve gitmek istemiyordum. O yüzden, aynı anda korkmuş, rahatlamış ve canlandırılmış hissetmemi sağlayan yere gidiyordum.

Seth'in dairesi için güvenlik kodlarım var, bu yüzden kapıcının kapıyı açmasını beklememe gerek yok. Seth'in kapısını çaldım ama kimse cevap vermedi. İçeri girip alarmı devre dışı bıraktım.

Neredeyse gece yarısıydı. Çok geç olmasına rağmen, Cal'a nerede olduğumu bildirmek için mesaj atmam gerektiğini biliyordum. Çipli saatime tıkladım ve aceleyle Cal'a mesaj bıraktım.

Seth'in dairesi gölgelerle doluydu. Şehir merkezindeki gümüşümsü ışık pencerelerden süzülüyordu. Seth'in kanepesi ve kahve tezgahı canavar gibiydi. Dokunmatik ekranlar kapalıydı ama uyku modundaydılar. Mutfaktan hafif bir uğultu geldi.

Planım Seth'i uyandırmak değildi. Aslına bakılırsa, bir planım yoktu.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirdim, karmakarışık. Harika kokmuyordum. Günüm özel dersle başladıktan sonra, yokuş aşağı gitti. Ama belki iyi bitebilir.

Seth'in banyosuna girip duşu açtım. Her ihtimale karşı kapıyı da kilitledim.

Su sıcaktı ama istediğim gibi haşlamıyordu, bu yüzden musluğu olabildiğince yüksek ayarladım. Bebeklik fotoğrafım. Tiffany beni ajan Plunkett'e savundu. Kaçan destek grubu. Keung mutlu olmamı istedi. Su vücudumdan aktıkça rahatlıyordum.

Ne yazık ki, Seth'in sabun seçenekleri uçsuz bucaksızdı. Umarım kepek önleyici şampuanı saçımı dökmez. Kurutucu ya da iyi bir temizleyici yok. Yüzümü, muhtemelen Seth'in ayaklarını temizlediği sabunla yıkıyordum. Her şeyi ekstra iyi durulayıp, mantar hakkında düşünmemeye çalıştım.

Ama duştan çıkıp aynaya baktığımda hiçbir önemli değildi. Kahverengi saçlarım sırtımdan akıyor ve açık tenim parlıyordu. Her zamanki kadar taze ve saftım.

"Blanca Nemo," yansıma fısıldıyordum. "Sabun satabilecek kız."

Ayna nefesimle buğulanıyordu.

Buharı silip tekrar denedim. "Blanca McNeal," biraz daha yüksek sesle söyledim. "İsteddiği her şeyi yapabilecek kız."

Tişıörtümü ve dantel iç çamaşırlarımı giydim ve geri kalan kıyafetlerimi katlayıp banyodaki rafa koydum. Sonra banyo kapısının kilidini açtım ve Seth'in yatak odasına uçtum.

Oda zifiri karanlıktı. Gözlerimin genişlemesi bir dakika sürdü, böylece nerede olduğumu görebildim. Ama Seth'in yumuşak solunumunun sesi beni doğrudan yatağına götürdü.

Onun büyük, sıcak, davetkâr yatağı.

Bu korkunç bir fikirdi.

En kötü kararımды!

Kendimi haliya bıraktım, hareket etmek için çok gergindim. Yaptığım en aptalca şey pantolonumu banyoda bırakmak olmuştu.

Çıkmak üzereyken, Seth uyanır gibi oldu. Örtünün dışına bir bacağı uzattığını görüyordum.

Seth bağırdı, beni görmüş olmalı.

Aniden, etrafımda ışıklar yandı.

"Hey!" Kollarımı tişörtümün önüne koydum. "Benim!"

Seth haykırdı. "Blanca?" Dizlerinin üstündeydi. Seth'in koyu saçları çılgınca dağınıktı. Ekose baksırı kalçalarına asılıydı. Çıplak gövdesinin güzel bir görüntüsünü görüyordum, her kasındaki farklı dövmeği.

Gitmek için döndüğümde Seth beni tutup çekti. "Gitmeliyim."

"O kadar hızlı değil."

Seth beni şefkatle öpüyordu, elleri belimdeydi. Yükselen ısı ikimizi de sarıyordu. Seth'in elleri belimden aşağı, çıplak derime doğru hareket ediyordu. Başparmakları külot çizgimin altında dolanıyordu.

Kendimi öpücüklerden çekerek, "Buraya uyumaya geldim," dedim.

"Hı hı." Seth sırtıyordu. Islak saçımı kokladı. "Bu benim şampuanım mı?"

"Evet," diye cevap verdim. "Ödünç aldım. Yatakta benim için de bir yer olsun diye yaptım."

Seth arkasına yaslandı. "Bu ne? Pijama Partisi mi?"

"Bu ne?" diye sordum, kafam karıştı.

"Himm. Boş ver." Seth örtüyü kenara çekti ve benim için bir yastık koydu. "Elimden geleni yapacağım."

Yanına uzanıp battaniyeyi çeneme çektim. Bir düzine ışığın parlaması, gözlerime saldırıyordu.

Seth telefonunu salladı ve ışıkların çoğu kapandı.

"Yani buraya uyumaya geldin, değil mi?"

Dudaklarımı ısırdım ve başımı salladım. "Ve üzgün olduğumu söylemek için. Şimdilik. Sana güvenmeliydim. Avukatının kim olduğu ya da onu ne kadar tanıdığın önemli değil."

"Sana zarar vermeye çalışmıyordum, Blanca." Seth başını eğdi ve dirseğindeki McNeal aile dövmesini gördüm. "Ayrıntıları istediğini söyledin ve bunlardan hiçbirini veremem, ama bir açıklamayı hak ediyorsun."

"Hayır, sorun değil. Gerçekten duymak istemiyorum."

Seth oturdu ve başlığa yaslandı. "Bunu duymalısın." Ben de oturdum.

"Annem öldükten sonra babama çok kızgındım, Veritas Rex'i yarattım ve onun hakkında o korkunç videoyu yayınladım. Babamın, kızıl saçlı bir kadınla yattığını yayınladığımı sanıyordum ama o peruğun altında annem vardı."

O videoyu ilk gördüğüm zaman aklıma geldi, sırttım. Cal'ın yüzü bana gösterdiğinde utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Cal, "Sophia utanırdı," dedi. "Kendi itibarımı feda ederek onunkini korudum ama bunun bana oğlumun saygısına mal olacağını bilmiyordum."

Seth'in omuzları yükseldi ve indi. "Video birkaç gün boyunca çok fazla izlenme almadı, ancak beş güne kadar-bom. McNeal Güneş Sistemleri'nin kurucusunun ölü karısını aldatması büyük bir

haber oldu. Diğer bazı siteler onu aldı ve viral oldu. Babam beni durdurmadan önce malikânenen taşındım."

"Açıklayamadan önce."

Seth başını salladı.

"Nereye gittin?" Daha önce tam hikayeyi hiç duymamıştım.

"Tiffany'nin evine. Ailesi bu konuda gerçekten oldukça tatlıydı ve boş yatak odalarında kalmama izin verdiler. On yedi yaşındaydım."

"Liseyi böyle mi bitirdin?"

"Evet. Neyse ki mezuniyete birkaç ay vardı. Sonra yaz döneminde, on sekiz oldum ve benim güven fonum yatırıldı." Seth odasına baktı. "O zamandan beri bu dairedeyim, blog yazıyorum."

"Üniversiteye gitmek istemedin mi?"

Seth telefonuna baktı. "İstedim. Annem hastalanmadan önce plan hep buydu. Bir sürü yere de girdim. Ama Veritas Rex'in başarısı bir gecede oldu. Nereye gittiğini görmek için bir süre viral bloglamaya karar verdim. Ne kadar ünlü olacağımı bilmiyordum."

Derin bir nefes aldım. "Peki Tiffany hangi kısımdaydı?"

"Annem öldüğünde, özellikle de o yaz boyunca bana yardım etti.

Sonra Tiffany Berkeley'e gitti ve altı yıl önce kış tatilinde ayrıldık. Ama hala arkadaşız. Hukuk Fakültesi'nden mezun olduğunda, onu Veritas Rex'in avukatı olarak tuttum."

"Neden Tiffany'ye benden bahsettin?" Dudağımın içini ısıırıyordum.

"Neden ona senden bahsetmeyeyim ki? Senden hiç bahsetmeseydim, garip olurdu. Ayrıca Lydia'nın evinde ki güvenlik sistemini devre dışı bıraktığımda, Tiffany'ye söylemek zorunda kaldım. Bu-

nun yasadışı olma ihtimalini biliyordum ve senin ya da babamın başını belaya sokmak istemedim."

Seth'in söylediği şey mükemmel bir anlam ifade ediyordu ama burada parlayan mavi telefonuyla uzanmak duyularımı yüksek sesle uyarıyordu.

"Her zaman seninle olmak için risk alıyorum," dedim. "Telefonu bırakman için yalvardım ama bunu göz önünde bile bulundurmadın."

Seth'in sesi daha yükseldi. "Çünkü bu delilik!"

"Değil!" Dizlerimi yukarı çektim ve onları sımsıkı sarıldım. "Seninle olmak için her şeyden vazgeçtim ve sen bir çipli saate bile geçmiyorsun."

"Ben de senin için bir şeylerden vazgeçtim."

"Evet?" Ekledim. "Ne gibi?"

"Hikâyeler," homurdandı. "En iyi manşetler. Seninle olmak beni boktan bir Virus yaptı."

Kendimi durduramadan önce, "Tüm Virusler boktan," dedim.

"Ne diyorsun? Neden böyle söyledin?"

"Veritas Rex'le o kadar çok meşguldün ki, ikimiz de kaçırıldık."

Seth söylendi. "Senin o deli Vesta sapığın tarafından!"

"Tüm Vestalar deli değil! Bunu göremiyorsan, o zaman seninle ne tür bir geleceğimiz var?"

Seth, "Blanca," dedi.

"Hayır," dedim. "Teknolojiye bağımlısın ve ben eski modayım. Bu nasıl yürüyecek?"

Seth, "Yürüyecek," dedi. "Yürümek zorunda."

Bileğimi uzattım ve ona çipli saatimi gösterdim. "Benimle ortak bir fikirde buluşamazsan, nasıl olacak?"

Seth, "Buluşuyorum!" diyerek karşı çıktı. "Geçen gece o çılgın kurşun kaplı eldivenleri kim giydi? Oynayan sensin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Beyaz gardırop. Antika çipli saat. Boş bir cilt. Tiffany'nin on tane dövmesi var ve senin tek bir tane bile yok."

"Beni Tiffany ile karşılaştırma!" Sonra parmağımı Seth'in, Tiffany'nin adının ayrıntılı bir şekilde yazdığı tarafına vurdum. "Belki de sen ve Tiffany birlikte daha iyi olursunuz."

"Belki oluruz." Seth'in yüzü öfkeyle kırmızı olmuştu. "En azından Tiffany eğlenmeyi biliyor."

"Eğlenmek mi?"

"Evet! Eğlence. Evden bile ayrılmayacaksın."

Bir dakika daha kalırsam gözyaşlarına boğulacaktım. Yıllardır aldığım Vesta eğitimi, kendimde olmamı sağladı.

"Artık benim kardeşimsin. Erkek arkadaşım değil."

Banyoya koştum ve pantolonumu giydim.

Daha sonra ayakkabılarımı aldım ve yalın ayak dışarı çıktım.

Seth, "Blanca!" diye bağırdı. "Eğer geri dönmeyeceksen, peşinden gelmeyeceğim!"

Geri dönmeye tenezzül bile etmemiştim.

Motosikletimle eve dönerken düşünmek için çok zamanım vardı. Malikaneye vardığımda saat neredeyse gece ikiydi. Ama beni durdurmasına izin vermeyecektim. Çipli saatimi salladım ve büyük salonda ışıklar yandı. Karanlığa karşı ürkütücü bir parlıltı oldu. Sonra kanepelerden birinin önünde yere kıvrılıp, son birkaç haftadır şiddetle ihmal ettiğim The Lighthouse'u açtım.

Keung söyleyecek çok şeyim olduğunu söyledi. The Lighthouse'u, eski bir Vesta olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında konuş-

mak için kullanmam gerektiğini söyledi. Bu yüzden onun önerisini dinlemeye karar verdim. Bir an ateşe bakakaldım, sonra yazmaya başladım.

'Sadık The Lighthouse Okurları,

Olduğumdan daha fazlasıyım. Geçmişimden daha fazlasıyım. Dünyanın bu hafta bana hitap etmek istediği isimden daha fazlasıyım. Benim adım Blanca ve geleceğim sizinki kadar sınırsız.

Bir arkadaşım bana bu gece insanoğlunun iki şey istediğini hatırlattı: ilişkiler ve önemlilik duygusu.

Siz, arkadaşlarım, ikisini de hak ediyorsunuz.

Önünüzdeki kişiyi seçin, telefonunuzu değil.

Çevrimiçi bağlantılar, korkmadan saygı duymanız gereken güçlü araçlardır.

Ama daha güçlü olan sevgidir. Teknolojimizin, ilişkilerimizin ortasında olmasına asla izin vermemeliyiz.

Bunu göremeyen herkese acıyorum.'

Yayınla tuşuna tam tıkladığımda garip bir şey oldu. Kapı açıldı ve hassas topukların mermere tıkladığını, daha sonra çapkın kıkırdamayı duydum.

"Ateş!" Pilar haykırıyordu. "Ne kadar romantik."

Kanepenin arkasında daha da aşağı iniyordum.

Cal, "hizmetçiler olmalı," dedi. "Bu gece Blanca burada değil."

Pilar mırıldandı. "Şanslıyız."

Birbirine bastırılmış bedenlerin ağır nefes seslerini duyuyordum.

Bu gün daha nasıl kötüleşebilirdi? Gizlice kaçayım mı, yoksa varlığımı mı duyurayım? Keşke Seth burada olsaydı. Tam olarak ne

yapacağını bilirdi. Seth'in düşüncesi beni kalbimden bıçakladı. Şu anda onu düşünemiyordum.

Pilar'ın topuklarının zemindeki yankısından, Cal'la benim olduğum yere geldiklerini anladım. Çipli saatime baktım ve ilham almaya çalıştım.

Bileğimin hızlı bir hareketi ile ocağın içindeki gaz ateşini kapattım ve oda karanlıkta kaldı.

Sonra hayatım için kaçtım.

Cal'ın, Pilar'a, "Bu şömineyi yarın kontrol etsem iyi olacak," dediğini duydum.

Alevler geri yanana kadar, üst kata çıkmıştım bile.

BÖLÜM 20

Tüm hafta McNeal Malikânesi'nden çıkmadım ve Cal fark etmedi. Pilar ve işleri ile çok meşguldü. Ama dürüst olmak gerekirse, geçen sene üzgün olduğum zamanki gibi kendimi odama kilitlemedim.

İçim kargaşa içindeydi ama dışım iyi görünüyordu. Dün, Seth'in çocukluk yatak odasına gelene kadar McNeal Malikânesi'nin salonlarını dolaştım. Girmeye dayanamadım. Alnımı kapıya bastırdım ve zarar vermemeye çalıştım.

Ben, kendim gibi giyinmiş, yürüyen bir kalp kırıklığıydım.

Her sabah Irene'yle ders işliyor, sonra biraz daha dışarıda çalışıyordum. Turuncu ağaçların altında bir yorgan üzerinde uzanıyordum ve güneş ışığı bir teselli çukuru sunuyordu.

Birkaç gün önce kahvaltıya güneşten yanmış bir burunla geldim ve Cal bana güneş kremi hakkında ders verdi.

Bir hizmetçi birkaç saat sonra bir şişe SPF100 getirdi.

Cal, Seth'le ayrıldığımızı biliyor mu bilmiyorum.

Hiçbir şey söylemedim.

Akşamları, kapalı havuzda sırt üstü yüzüyorum ve yukarıyı izliyorum. Bu benim kişisel, duyuşsal yoksunluk birimim. İlk yüzmeden önce, bir sandalyeye tırmandım ve her ihtimale karşı tüm güvenlik kameralarını elektrik bandıyla kararttım. Cal devre dışı bırakıldığını söyledi ama asla emin olamazdım. Alan hala ücretli tatildeydi ve şu an nöbetçi istasyonunu kimin idare ettiğini bilmiyordum. Yeni adama gözetleme şovu yapmayacaktım.

Jeremy, çipli saatimi aradığında battaniyenin üzerinde mühendislik notlarıma odaklanıyordum. Neyse ki, sesli arıyor çünkü bütün gün saçımı taramadım. Dişlerimi de fırçalamadım.

Jeremy sordu. "Bu geceki toplantıya geliyor musun?"

"Üzgünüm," dedim. "Meşgulüm."

Acaba merak edecek mi? Bir Vesta, özel bir bilgi için baskı yapmaz ama bir Kaçan yapabilir.

Jeremy, "The Lighthouse'ta yayınladığın şey beni etkiledi," dedi. "Çok dikkat çekiyor."

"Bu güzel ama bu yüzden yazmadım." Keung hakkında düşünüyordum, Seth'in evine gitmeden ve yanlışlıkla onu terk etmeden önce benimle yaptığı küçük konuşmayı. Keung'un yapmamamı söylediği şeyi yaptım. Bu nasıl oldu?

Jeremy sordu. "İnsanların okuması umrunda değilse neden yazı yazdın?"

"Çünkü doğrudu," diye cevap verdim. "Bu kadar yeter."

"Ah. Bu gece destek grubuna gelmeyeceğine emin misin? Biraz sessizsin."

"İyiyim," dedim. "Üzgünüm, ama planlarım var." Saati kapattım.

En azından doğruyu söyledim. Bu gece misafirim var. Fatima ve Pilar kendilerini akşam yemeğinden önce yüzmeye davet ettiler.

"Sırtım beni öldürüyor." Fatima yavaş yavaş suda gezindi. "Doktor yüzmenin yardımcı olabileceğini söyledi. Bunun için teşekkürler Blanca."

Ben de suda gezindim ama Pilar beyaz bikinisiyle havuzun kenarında, Cal'ın eve gelmesini bekliyordu. Pilar'ın ona süpermodel özelliklerini göstermesi için bunun bir bahane olduğuna emindim.

Yüzerken Fatima'ya fısıldadım. "Annenin sözleşmesi ne zaman bitecek?"

Fatima, "Ne?" diye sordu. "Kulaklarımda su var."

Pilar, okuduğı kitabın üzerinden göz ucuyla bize bakıyordu.

Havuza girdim ve Fatima'nın daha yakınına yüzdüm. Belki de sorumu farklı bir şekilde sormalıydim. «Annen kaç yaşında?"

Fatima, sanki böyle özel bilgileri açığa vurmaktan korkuyormuş gibi, önce Pilar'a baktı ve sonra bana döndü. "O kırk iki yaşında," dedi. "Bir yıl daha kontratı devam edecek ve sonrasında özgür olacak."

"Tabula Rasa'ya dönmek ve öğretmen olmak istiyor mu?" Fatima omuz silkti. "Okulun onun işi olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen o... Sadece emekli olacaktır."

Ve McNeal Malikânesi'nin son kadını olmak güzel olmaz mıydı? Öfkeyle suda elimi oynatırken. Fatima'ya, "Ah," dedim. "Bu harika. Ama dürüst olmak gerekirse, annen otuz beşten bir gün bile büyük görünmüyor."

"Çünkü çatlakları yok." Fatima yüzmeye geri döndü, devasa karnı ince çerçevesinden bir basketbol topu gibi çıkıyordu.

"Çatlakların olmayacak," dedim. "Saçmalama."

Fatima karnını ovuyordu, yüzü endişe doluydu. "Sarah bana yardım etmesi gereken özel bir krem verdi ama ..."

Fatima'ya su sıçrattım. "Muhteşemsin ve bebekten sonra daha da büyük göğüslerin olacak."

"Harika. Tek ihtiyacım olan şey."

Fatima bana geri su sıçrattı ve gülümsedi. "Peki sen ve Seth'in nesi var? Nerede o?"

"Veritas Rex için bir şeyler yapıyor," diye attım ortaya. Bu muhtemelen doğrudur.

Suyun altında, çipli saatim titredi. Bir hafta sessizlikten sonra, Seth'in bana mesaj atmış olabileceği düşüncesiyle, karnımda kelebekler hissediyordum.

Ama sadece avukatımdan bir mesajdı.

'Nancy Gilbertson: İyi haber! Annenin mülkü size kısa bir süre içinde ulaşıyor. Önümüzdeki 24 saat içinde teslimat bekliyoruz.'

Fatima, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim. "Avukatım bazı kutuları bırakıyor. Hepsi bu."

Suyun içinden en yüksek hızla süzülüyordum ve klor gözlerimi yakıyordu.

En azından Irene vardı. Kütüphaneye her sabah beni eğitmeye geliyordu. Çoğu gün, onu beklerken hesap yapmaya dalıyordum. Hayatımı yeniden başlatmaya çalışırken, değişim matematiği hakkında bir şeyler incelemek beni rahatlatmıştı. Seth'le ayrılmamızın üzerinden bir hafta geçti ve henüz kendimi iyi hissettiğim olmadı.

Seth'e ihtiyacım yoktu. Vestalara ihtiyacım yoktu. Destek grubuna ihtiyacım yoktu ve kesinlikle Dr. Meredith'e ihtiyacım yoktu.

İhtiyacım olan tek şey kendime bakmak için bir plandı. Pilar gibi olmayacaktım ve birinin beni kurtarmasını beklemeyecektim. Bağımsız olmak istiyordum.

Üniversite ilk adımdı.

Sorun şu ki, Irene hala bunu yapabileceğimi düşünmüyor.

Bugün sınavdan yüzde seksen beş puan aldım ve o da söylendi. "Anamlı bir ilerleme yapabilmek için çok geride kaldınız."

"O zaman daha fazla çalışmalıyım, görüşmeye altı hafta var."

Irene "ve kendini utandıracaksın," dedi. "Bay McNeal beni suçlayacak."

Sözleri acıtıyordu, ama Irene her zaman zor bir öğretmen olmuştu. Dürüst olmak gerekirse tartışmak zordu.

Yine de içimdeki küçük bir şey konuşuyor, duyulması için yalvarıyordu.

"Kendimi utandırmayacağım. Zor durumlarda her zaman doğru olanı söylüyorum. En iyi matematik ve bilim geçmişine sahip olmayabilirim ama o odadaki herhangi bir profesörle tarih, edebiyat veya dilleri tartışabilirim. Bu bana bir avantaj sağlıyor."

Irene mırıldandı. "Belki."

"Ve Cal seni suçlamaz. Ne yaparsam yapayım."

Irene başını salladı. "Bunu kesin olarak biliyorsun."

"Başarısız olacağımı düşünüyorsan, neden işi aldın?"

"Ben McNeal Solar'ın stajyeriyim! Ben seçmedim!"

"Cal gönüllü olduğunu söyledi."

Irene manikürlerine baktı.

Beynimde bir şey tıklıyordu. Daha önce ne söylediğine karar verdim.

'Ben seçmedim.'

Ellerimi sıkıca yumruk yaptım. "Gerçekten kimin için çalışıyorsun, Irene? Keung seni buna mı soktu?"

Irene'nin rengi değişti ama cevap vermiyordu.

"Vestalar olmadığını biliyorum. Seni tanırdım."

Irene aceleyle tabletlerini topladı. "Sana söyledim. Bay McNeal için çalışıyorum. Ofise dönme vaktim geldi."

Onu yakından izliyordum ve duvarlı bahçemin pencerelerine baktığını farkettim.

"Sendin." Birden bire ayağa kalktım. "Keung'un yolladığı son mesajı sen koydun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Keung kim?" Irene ceketini kaptı.

"Keung, Mcneal Solar'da kaç tane Gardiyan yetiştirdi?" Sorudum. "Söyle yoksa FBI'ı ararım."

Irene başını kaldırdı ve bana baktı. "Buna cesaret edemezsin! Keung sana güvenebileceğimizi söyledi."

"Kaç tane?"

"Sadece ben," Irene cevapladı. "Ve bıraktım." Odadan dışarı çıktı ama tam kapıda dönüp bana baktı ve sırıttı. "Stanford'a iyi şanslar Vesta."

Kapı çarpması sinirlerimi germişti. Göğsüm stresle daralıyordu. Irene'in geride bıraktığı notlara bakıyordum. Giriş konuşması, şu an en az endişelendiklerim arasındaydı. McNeal Solar'daki casuslara izin veremezdim.

Korkunç olan şey, Irene'in doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Değilse, kime söyleyecektim? Bunu Cal'a söylersem, Keung'u açıklamam gerekecekti. "Bu arada Cal. Bana güvenip senin kızın olmaya layık olduğumu düşündüğünü biliyorum ama on

altı yaşındayken yattığım Çinli bir diplomatla gizlice buluştum. Sanırım beni gözetlemek için şirketinize insanlar yerleştirdi." Güzel konuşma olurdu.

Ajan Plunkett ve Marlow'a söylersem neden şüphelendiğimi sorarlardı. Başımı belaya sokmadan bunu nasıl yapacaktım?

Fatima'ya ya da Beau'ya söyleseydim anarlardı ama yardım edemezlerdi.

Jeremy muhtemelen bana, Vestaların ve Gardiyanların nasıl kötü olduğu hakkında ders verirdi.

Hayır. Sadece iki kişi gerçekten yardımcı olabilir: Seth ve Nancy. Derin bir nefes aldım ve kendimi yapmam gereken şeye hazırladım.

Seth'e Veritas Rex'ten mesaj attım, böylece bunun iş olduğunu, kişisel olmadığını bilecekti.

'Ben: McNeal Solar'ın içinde casus Gardiyanlar olabilir. Önce Irene sayfası ile başlayın. Artık öğretmenim değil.'

Sonra fizik tabletimi yükleyip işe geri döndüm. Çipli saatim hemen öttü.

'Veritas Rex: Ne demek istiyorsun?

Ben: Emin değilim. Sadece bir önsezi. Lütfen araştırın.

Veritas Rex: Üzerindeyim.'

Elimi geri koymadan önce bileğime tam iki dakika baktım konuşmanın devam edeceğini umarak. Ama etmedi.

Seth'e güvenebileceğimi biliyordum. Peki neden işleri mahvettim? Telefondan dolayı mı?

Teknolojinin, ilişkilerin içine girmesine izin vermemek için çok uğraşıyordum, ancak tam olarak da bunu yapıyordum.

Çipli saatime tekrar tıkladım, bu sefer Seth'e kişisel hesabından yazdım.

'Ben: Bir dakikan var mı? Konuşabilir miyiz?'

Nefes nefese, gümüş gri ekrana bakıyordum.

'Seth: Şu anda değil. Tiffany ile birlikteyim.'

Mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Tüm elektronik cihazlarımı kapattım ve tabletleri masanın üzerine düzgünce yığdım. Malikâneneden ayrılma vakti gelmişti.

Annemin mavi yün ceketini giydim. Yün kaşındırıyordu ama sıcak tutuyordu. Daha önce hiç renkli giymemiştim, sadece annem beni kaçırdığında kırmızı eşarbını vermişti. Onu bulmak umuduyla aradım ama eşarp Nevada'da kaybolmuş olmalı.

Kurye bu sabah kutuları teslim ettiğinde, tam olarak ne olduklarını biliyordum. Nancy beni uyarmıştı. "Lydia'nın gardirobunu gönderiyorum," dedi. "Eşyalarını almak istersin diye düşündüm."

İki kutu da beyazla doluydu. Annemin uzun ipek elbiseleri, seyahat ettiği pelerinleri, gece giydiği tüylü elbisesi, Cal ve benimle Vesta kurumsal yemeğinde giydiği elbise. Ama diğer kutu annemin giydiğini hiç düşünmediğim bir renk kaleydoskopu tutuyordu. Kırmızılar, maviler, sarılar ve yeşiller. Mor mayo. Onu nerede giydi?

Takıları da vardı. Işıltı kostüm öğeleri ve ince pırıltılı küçük bir gümüş zincir. Süslü bir gümüş, tokalı turkuaz bir bilezik görüyordum. Yakından inceliyordum ve gülümsüyordum. Taşlar bana göz kırpyordu. Annemin birçok sırrı vardı.

Aynen benim gibi.

Kısa beyaz bir elbise giydim. Mavi ceket kapattığımda, eski bir Vesta gibi görünmüyordum. Turkuaz bilekliği bileğime, çipli saati-

min üstüne taktım. Sonra ellerimi ceketin derinliklerine gömdüm. Sanki annem ve ben el ele tutuşuyormuşuz gibi.

Bunu yapabilirim. Artık büyük bir kızım.

Kendimi ve ailemi korumanın zamanı geldi.

Yeni beyaz limuzin parlak güneşte aydınlatma gibi parlıyordu. Alan benim için kapıyı açık tuttuğunda, bronzlaşmış ve tazelenmiş teni görünüyordu.

Arka koltukta, kadife kadar yumuşak, tereyağı sarısı koltuklar vardı. Çalışıp çalışmayacağını görmek için çipli saatime tıkladım, sadece parazitliydi.

Alan bölücü camdan, "Kurşun kaplı duvarlar," dedi. "Özellikle senin için."

Ya da Pilar diye düşünmeyi durduramadım. Sadece iki hafta oldu, ama Cal kör kütük âşık.

Alan'a, "Seni geri kazandığımıza sevindim," dedim. "Tatilin nasıldı?"

Alan, "Yeterince uzun değildi," diye yanıtladı. "Ama harikaydı. Bay McNeal'a ailenizin de tatil yapmayı hak ettiğini söyledim."

"Bu hoş olmaz mıydı? Yolculuğunun araba চালındığı için olduğuna üzgünüm."

"Endişelenme. Geldiğini görmediğim için üzgünüm. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Silikon Vadisi'nin merkezine," dedim. "Çin Konsolosluğu'na."

Alan bana dikiz aynasından baktı. "Bundan emin misiniz Bayan Blanca?"

Geriye yaslanıp emniyet kemerimi taktım. "Evet. Eminim."

BÖLÜM 21

Bu mavi ceketle yenilmez hissediyordum. Beni görünmez yapıyordu, ki bu da benim için aynı şeydi. Konsoloslüğün fuayesine girdiğimde kimse bakmıyordu. Tüm vücudumu tarayan güvenlik görevlisi anlamadı. Kolum ya da göz kamaştırıcı beyaz kıyafetim olmadan, ben hiç kimseyim. En azından dışarıda.

Tezgâhtaki kadınların, şık kapak kıızı saç kesimi vardı. Çizgileri verimli bir şekilde çalışılmış, insanları telefonlarından tarayıp başka bir ekranda veri giriyorlardı.

Mandarince bir duyuruyla, "Bir ve ikinci sıradaki vizeler," dedi. "Seyahat edecek olanlar üçüncü sıraya. Diğer tüm işlemler için lütfen dördüncü sırada bekleyin." Dördüncü sıraya gitmeden önce İngilizce olarak tekrarlamaları için bekledim. Sıramı beklerken, kameraları gizlice tarayacaktım. Boksör Rebellion'un gerçek boyutlarında, kalıplama içine karışan dairesel bir lens görüyordum.

Odanın köşelerini kontrol ederken, dört kamera daha buldum. Ama fark etmediğim casuslar, beni en çok endişelendirenlerdendi.

Solumda duran adam, bana tekrar tekrar bakıyordu. Beni haberlerden mi tanıyordu, yoksa Keung'un adamlarından biri miydi?

Sıra bana geldiğinde, samimi bir şekilde gülümsedim.

"İyi günler." Resepsiyonist mükemmel İngilizce konuşuyordu.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Timothy Wu ile konuşmak istiyorum," diye cevap verdim.

"Bay Wu meşgul bir adam," dedi. "Randevunuz var mı?"

"Şu anda değil."

Kadın burnunu buruşturdu. "Üzgünüm, ama Bay Wu'nun, onunla her tanışmak isteyen kişiye ayıracak vakti yok. Muhabir misiniz?"

Kafamı salladım.

"O zaman özür dilerim, ama yapabileceğim en iyi şey iletişim bilgilerinizle birlikte ona bir mesaj bırakmanız olacaktır."

"Anlıyorum." Biraz öne eğildim. "Yardıma için teşekkürler." Sonra İngilizce'den Mandarince'ye geçtim. "Bay Wu için bir mesaj yerine," dedim, korkunç aksanımı anlayabilmesini umuyordum, "Keung için bir mesaj bırakabilir miyim?"

Keung'un isminden bahsettiğimde resepsiyonistin gözleri açıldı. "Ona kimin aradığını söyleyeyim?" Mandarince'de o kadar hızlı konuşuyordu ki zar zor anlıyordum.

"Blanca McNeal." Dik durdum.

"Lütfen bir dakika bekleyin."

Kadın telefonuyla hızlı hızlı yazdı. Yanımda duran adamı sinirlendiriyordu. Ama konsolosluğun cevap vermesi için yanan bir yolcunun sorusu varmış gibi üçüncü sıraya gitti.

On dokuz yıllık huzursuzlukla kendimi izliyordum. Duvarın üstündeki kameraya bakıyordum ve yüzüme yakınlaştırdığını görüyordum.

Saçımı biraz sallayıp yüzümü rahatlatmaya çalıştım.

Bir dakika sonra, karanlık takım elbiseli bir beyefendi tezgahın arkasından çıktı. "Bayan Blanca," dedi nazikçe. "Lütfen beni takip eder misiniz?"

Ona gülümsedim "Kesinlikle. Yardımın için teşekkürler."

Konsolosluğun iç odalarına girdiğimde, kafaların hareketini hissediyordum.

İnsanlar izliyordu.

Keung'un ofisine girdiğimde, bana ilk sözleri, "Blanca, gelmemeliydin." oldu. Silikon Vadisi'nin gökdelenlerini çerçeveleyen uzun bir pencerenin önünde duruyordu. Tasarımcı elbisesi, her heykel çizgisini vurguluyordu. Keung, Fatima'nın şirketi için model olabiliirdi.

Ceketimi açıp bir sandalyenin arkasına koydum. "Gelmek zorundaydım."

"Hayır." Keung bana doğru yürüdü ve ellerini çıplak omuzlarıma koydu. "Bu tehlikeliydi. İkimiz için de."

"Hükümetin beni ne kadar yakından izlediğini bilmiyorsun. Ajan Plunkett ve Marlow benimle yarım düzine kadar röportaj yaptılar."

Ona gülümsedim. "Diplomatik dokunulmazlığın olduğunu saanıyordum." Gözlerimi, hayal kırıklığına uğramış gibi yaptım. "Seni tekrar görmek zorunda kaldım."

'Eğer birini kontrol etmek istiyorsanız, kontrol edilmek yerine, o kişiye duymak istediklerini söyleyin.'

Keung'un ifadesi de yumuşadı ve her iki omuzumu da ovdu. Daha sonra beni çekti ve saçım ile oynadı. "Jeremy'ye ulaşmalıydın. Buluşmamızı ayarlardı." Diz dize oturduğumuz kanepeye oturttu. Elbisemin etek boyu yükseliyordu.

Ellerimi kucağıma düzgünce koydum ve yeni bileziğin parlıyordu. "Biliyorum, ama bugün beni rahatsız eden bir şey oldu ve bunu düzeltebilecek tek kişi olduğumu biliyordum."

"Ne?" Keung çıplak dizime elini koydu. "Seth mi? Başlı dertte mi?"

Sesinde umut yoktu. Hiç şüphe yoktu. İçgüdülerim bana Keung'un zaten bildiğini söylüyordu.

Bu yüzden kararlı bir şekilde söyledim. "Seth'ten ayrıldım."

Bacaklarımı Keung'a o kadar yaklaştırdım ki elini uyluğuma doğru koymasına neden oldum.

"Bunun için üzgünüm." Keung yutkundu. "Mutlu olmanı istiyorum."

"Ben de mutlu olmak istiyorum. Ve her şeyi planladım. Seth gibi bir Viruse ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Elbette yapabilirsin, tiānshi."

Bunu söylediğinde Keung'a baktım ve ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Ama uyluğumun üstündeki onun sıcak eli her şeyi anlatıyordu.

Şimdi grev zamanı. 'Vestalar tüm yanlışların intikamını alırlar. Özellikle onurumuz tehlikede olduğunda.'

"Üniversiteye gidiyorum," dedim.

"Harika olacaksın."

"Öğretmenim böyle söylemiyor."

"O zaman o aptal." Keung bacağıma ikinci elini koydu. "O zaman neden Mcneal Solar'a Irene Page'i yerleştirdin?" Keung'un parmaklarının, kaslarımı deştiğini hissediyordum. "Ne?"

"O benim öğretmenimdi. Ve korkunçtu."

"Blanca, Ben—"

"Sorun değil." Sesim yumuşaktı. "Ben iyiyim. Etrafımda olmanız benim için sorun değil. Bana göz kulak olmak istemen çok tatlı. Ama bana daha iyi bir öğretmen veremez miydin? Irene berbattı."

Keung omuz silkti. "O şiddetle tavsiye edildi. Matematik ve bilimdeki uzmanlığının mükemmel olacağını düşündüm."

Kıkırdadım. "Yanıldın." Uzanıp Keung'un omzundan hayali bir tüyü aldım. Sonra elimin göğsünde oyalanmasına izin verdim. "Bilmem gereken başka insanlar var mı?"

Keung sıırttı. "Senin konağında değil."

"Seni tekrar görmek istersem ne yapmam gerekiyor?" Elimi boynunun arkasına kaydırıp saçlarıyla oynadım. "Jeremy'yi geçelim mi?"

Keung eğildi ve ağzını ağzıma bastırdı. Ellerini elbisemin altına soktu ve beni kucağına kaldırdı.

Eski anılar kendilerini hatırlatıyorlardı. Çılgınca öpüşüyorduk. Tutkuyla. Elbisemin fermuarında Keung'un elini hissedince geri çekildim.

"Dışarıda insanlar var," diye fısıldadım.

"Bu bizi daha önce hiç durdurmadı."

Keung'un saçını parmaklarımla tarıyordum. Daha sonra iki elimle de takım elbisesini düzeltip, koltuğıma geçtim. "Burada değil."

Keung bileğime ulaştı ve parmak uğlarını ęipli saatime doğru salladı.

"Bu benim özel numaram. Sonrası için."

Kaşlarım ateş ediyordu adeta. "Bunu nasıl yaptın? Telefonun yok."

Keung avuçlarını kaldırdı. "Görünmez telefon. Benim bununla işim bittiği zaman, herkes isteyecek."

Ellerine dikkatlice baktım, sonunda onları görebildim. Soluk ama parlayan bir mavi.

Tıpkı Ethan'ın yaptığı gibi.

İçimde depresyon vardı, umarım vücudum bana ihanet etmezdi. "Temasaya geçeceğim," dedim. "Buna güven." Sonra ayağa kalktım, ceketime doğru eğildim.

Keung giderken, "Ah, Blanca," dedi.

Ona bakmak için döndüm. "Evet?"

"Mavi renk sana ęok yakışmış."

Kızardım.

Keung'un söylediği ilk dürüst şeydi bu.

Alan, beni doğrudan McNeal Solar'a götürdü. Nancy'nin ofisine girer girmez bileğimi uzattım. "İşte," dedim. "Buna ihtiyacın var." Annemin bileziğini ęıkarıp eline koydum.

"Bilezik mi?" Nancy erik renkli elbisesini düzelitti. "Turkuazın, bu kıyafet için en iyi renk olduğundan emin değilim."

"Hayır. Demek istediğim bu değil." Taşlardan birini açıp küçük bir kamera açtım. "Bir kayıt ve video. Onları senin için yaptım. McNeal Solar'ın baş danışmanı olarak, bence araştırmalıyın. Ya da bunu ajan Plunkett ve Marlow'la paylaşmalıyız. Sen söyle."

Nancy bileziği kaptı, "Ne?"

Nancy'yi Keung'la görüşmemle ilgili bilgilendirdim, hatta kucağının her yerinde süründüğüm kısmı bile.

Nancy, Cheshire kedisi gibi sırtıyordu. "Blanca McNeal, sürprizlerle dolusun!"

"Her zaman," diye cevap verdim.

On dakika sonra, Nancy ve ben, Keung'un o kayıttaki sesinin her nüansını analiz ederken, çipli saatim Cal'dan gelen bir çağrı ile yandı. "Harika haber, tatlım!" Gümüşümsü görüntüsü Pilar ve Fatima'nın binasının dışında duruyordu.

Kalbim, Cal'ın söyleyeceği şey yüzünden mideme düşüyordu. Önce annem ve şimdi de Pilar. Cal nasıl bu kadar saf olabilirdi? Eğer bana evlenme teklif ettiğini söylemek için arıyorsa, Pilar'ın onu parası için kullandığını ona söylemem gerekecekti.

Ama Cal, merakla deli düşüncelerimi kesiyordu.

"Tatile gidiyoruz" dedi. "Sen, Pilar, Seth, Fatima, Beau-herkes geliyor. İki gün içinde gidiyoruz."

"Ne?"

"Bir ada jesti!" Cal bağııyordu. "Pasifik'te. Özel Dedektif burayı tavsiye etti. Tesis, teknik resepsiyona sahip bir uydu TV ile donatılmış. Mükemmel olacak!"

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Cal, "Bilmiyorum," dedi. "Nancy'ye sor. Sahibi olabileceğini söylüyor."

"Ne?"

Cal, "Bekle," dedi. "Neredesin? Nancy'nin ofisinde mi?"

Nancy'nin çerçevede görünmesi için arkamı döndüm. "Merhaba, Cal." diye el salladı.

Cal'in yüzü bembeyaz oldu. "Oh! Yalnız olduğunu sanıyordum. Ah, Nancy? Bu yolculuk gizli. Vestalar haberlerinin çıkmasını istemiyor."

Nancy, "Avukat-müşteri ayrıcalığı," dedi. "Hiçbir şey söylemeyeceğim." Dudaklarını hayali bir anahtarla kilitlermiş gibi yaptı.

"Eve döndüğümüzde daha fazla konuşuruz. Dikkatli ol Blanca."

"Olacağım." Saatimi kapattım ve Nancy'ye baktım. "Bir ada mı?" Sesim bir oktav yükseldi. "Annemin bir adası mı var?"

Nancy kafasını salladı, aniden mor mayoyu hatırladım.

BÖLÜM 22

Seth'in beyaz tişörtü, cildine sarılarak her bir dövmesini gösteriyordu. Yeni bir tane buldum. Dirseğinin altında, açık bir ağzı olan eski bir yüz vardı. Sanki yeni yapılmış gibi kabarıktı.

Cildim, kendini huysuz hissediyordu.

Uçak kabini benim gizli klostrofobimi ortaya çıkarttı. Çevresel sistemlerin düşük uğultulu sesi, beni endişeli ve hassas yapmıştı. Bir an donuyordum; bir sonraki dakika boğuluyordum. Ama esasen korkuyordum. Bu ilk uçuşumdu. Cal, McNeal Güneş Sistemleri özel jetinin, mükemmel şekilde güvenli olduğuna dair söz verdi, ancak bu sinirlerimi sakinleştirmiyordu.

Seth'in, telefon ekranının üzerine eğilmiş, okuduğu her neyse o şeye dalmış kafasını izliyor, başımı omuzlarına gömebilmeyi ve her şeyin iyi olacağını söylemesini diliyorum.

Ona kesin uyarıda bulunduğum için aptal olduğumu söyledim.

Bana sadık kaldığı sürece telefonunun olması umrumda değildi. Ve ben onun güzel ağzını öpmek istiyordum.

Seth başını ekranından uzaklaştırdı ve bana baktı. "İyi misin?"

"Ne?" diye sordum.

"Bakıyordun." Telefonunu salladı. "Bunu okumak istiyor muydun?"

"Hayır. Ben... Yeni dövmen ne anlama geliyor?"

Seth bakmak için kolunu büktü. "Eski İtalya'dan gelen gerçeğin ağzı. İnternette gördüm ve havalı olduğunu düşündüm."

Söyleyecek dürüst bir şey düşünmek için mücadele ediyordum. "Ah. Çok uygun." Cal'ın kütüphanesinden getirdiğim fizik kitabına geri döndüm.

Fatima sevinçle duyurdu. "İşte geldik!" Askılı üstü ve hamilelik şortu, onu bir plaj topu gibi gösteriyordu. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim ama Fatima'nın eğrileri büyük bir yumru haline geldi.

Beau fildişi rengine ipek bir gömlek ve keten şort giymiş, iki adım arkasından geliyordu. Seth'in ve benim karşımdaki koltuklara oturdular.

Pilar ve Cal, önümüzde ki koltuklardaydılar. Pilar, beyaz askısız elbise ve gladyatör sandaletleriyle oldukça ince görünüyordu. Alberto ise; birkaç sıra gerideydi. Omuz uzunluğunda saçları gümüş bir yeke gibiydi.

Cal, Trevor'un ailesi geldiğinde, "Richard," dedi. "Gelebilmene çok sevindim."

"Sabun ailesi de mi davet edildi?" Seth gözlerini kıstı. "Neden?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Daha sonra, Trevor ve Sarah uçağa binip el ele tutuştular. Sarah'ın siyah gri saçları, tişörtünün, parmak arası terliklerinin ve şortunun yanında özellikle gerçeküstü görünüyordu.

Trevor, Sarah'a eşlik ederken bize sordu. "Naber?"

"Bunu neden tekrar kabul ettim?"

"Bilmiyorum." Önümüzdeki koltukları işaret etti. "Babana ayrıldığınızı söylemedin mi?"

Seth başını salladı. "Sen söylemedin mi?"

Yüzüm zaten cevabımı veriyordu.

Seth mırıldanıyordu. "Koltuklarımızın birlikte olmasına şaşmamalı." Aniden bütün uçak küçük gelmeye başladı.

Daha sonra Beau'nun kardeşleri de geldiğinde daha da küçüldüğünü hissettim.

Büyük olan bağırdı. "Dostum!" Büyük derken, 1.66 falan. "Hadi parti başlasın!"

"Bu Ryan," dedim. Sonra arkasındaki sarışın adama el salladım.

"Ve Hacky çuvalını tutan Zach." Her iki kardeş de bana bakarken sırıtıyordu.

"Hey, Blanca." Ryan koltuğuna yürürken göz kırptı.

Ama Zach durakladı, Seth'in hemen önünde. Hacky çuvalını koluna indirdi, çuvalı havaya atıp tekrar yakaladı. "Bu Virus sana herhangi bir sorun yaratırsa, Prenses, bana söyle."

Seth, "Dostum," dedi, "seni duyabiliyorum."

Zach sırtıttı. "İnsanlar beni her zaman duyabilir, Rex. Ve bayan arkadaşlarıma daha da yüksek sesle ilham veriyorum."

Pilot, "Bayanlar ve baylar," diye duyurdu, "ben, kokpitten Kaptan Milo Lin. Lütfen yerlerinizi alın ve kalkışa hazırlanın."

Kırmızı tulumlu güzel bir kadın, yukarı yürüdü ve uçağın arkasına, Zach'e doğru gitti. Zach'in cazibesiyle ödüllendirildi.

Seth'e sordum. "Kırmızılı kadın kim?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen uçuş görevlisi."

Seth'in sesini duyunca kadın topuklarında dönmeye başladı. "Ben hostes değil, yardımcı pilotum. Ve efendim, şimdi telefonlarınızı kapatmanız gerekiyor."

"Ama hala girişten ayrılmadık!"

Yardımcı pilot omuzlarını silkti. "Kuralları ben koymuyorum. Ben onları uygularım."

"Lanet olsun." Seth koltuğuna uzandı ve kestirmek için gözlerini kapattı.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Uçak kalkış için pistten aşağı indiğinde, yani yaklaşık on dakika sonrasında, bir motorun bu kadar yüksek sesle kükrete yapabileceğini bilmiyordum. Koridordan, o diğer değerli hayat için birbirlerine tutunan Beau ve Fatima'ya bakıyordum.

Beau'nun kardeşleri hariç daha önce hiç birimiz uçmadık.

"Seth!" Onu uyandırmak için parmağımla koluna vurdum. "Neler oluyor? Düşüyor muyuz?"

Bana bakmak için gözünü açtı. "Bu tamamen normal ve bir saniye içinde ses, daha da yükselecek."

"Daha yüksek mi?" Kolçak yerini o kadar sıkı tutuyorum ki maf-sallarım beyazlaşıyordu.

Bütün uçak sallandı ve beni geriye itti. Momentum beni koltu-ğuma bastırıyordu. Uçak daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyordu. Ekipman bir şey kırılıyor gibi gıcırdıyordu.

Seth, "Bunlar tekerlekler, geri çekiliyorlar," dedi.

"Ne?" Beau koridorun karşısında bağıyordu.

Seth, "Tekerlekler geri çekiliyor," dedi yüksek sesle, böylece herkes duyabiliyordu.

"Bu normal, millet."

Birkaç saniye sonra, kaptanın sesi kabini kapladı. "Bayanlar ve baylar, birçoğunuzu anlıyorum, ilk uçuşunuz. Tüm bu gürültü ve türbülansın normal olduğunun güvencesini size vereyim. Seyir yüksekliğimize ulaştığımızda, işler sakinleşecek ve kabin içinde hareket etmekte özgür olacaksınız."

Önümde, Pilar'ın yüksek sesle rahatlamış bir nefes aldığını duydum. "Vestalar," Seth mırıldandı. "Siz delisiniz."

Cam kadar temiz suya pencereden aşağıya doğru bakıyordum. Annemin bileziğiyle aynı, turkuaz rengiydi. Uçak sürekli daire çizi-yordu. Palmiye ağaçları ve sazdan kulübelerin arasında olması gerektiğini düşündüğüm azi küçük bir şerit görüyorum.

Cal arkasına yaslandı ve bizimle konuşmaya başladı. "Tahi-ti'den o kadar da uzakta değiliz. Hayatınızdaki en iyi şnorkel için hazır mısınız?"

Seth babasına sordu. "Burayı nasıl buldun?"

Cal bana baktı. "Sahibi Blanca."

"Ne?"

Omuz silktim. "Daha çok annemin yarattığı sahte şirketin sahibi gibi. Hala detaylardan emin değilim."

Uçak inişten dolayı titriyordu. Artık orada olmayan rozetime dokundum. Bunun yerine çipli saatimi hissediyordum ve bileğimin etrafında döndürüyorum.

Neden getirmek için uğraştığımı bilmiyorum. Cal, bu adanın uydu alımının ölü bir bölgesinde olduğunu, çekim alanında olmadığını söyledi. Annem buradayken, Barbelo onu rahatsız edemezdi.

Tabii o da gelmezse.

Nancy'ye tüm detayları sormayı hiç düşünmemiştim.

Seth, "kes şunu," dedi.

"Neyi keseyim?"

"Bileğinle yaptığın şey. Gerçekten sinir bozucu."

Çipli saatime baktım. "Ah. Üzgünüm....»

Gözlerimi kırptım.

Hızla ve uzağa baktım.

Uçak yere dokunduğunda, o kadar çok gürültü yaptı ki çarpıştığımıza emindim. Ama çok kısa bir süre sonra işler sakinleşti ve pistin karşısına geçtik. Adalılar çiçekli gömlekler ve kabuk kolyeler ile bizi bekliyordu.

"Bakma. Karşılama Komitesi var." Seth'e dönüp gülümsedim. İfademe geri yanıt vermedi.

"Kahretsin, telefonum çalışmayacak." Seth pilleri açmaya çalışır gibi ellerini salladı.

Yüzümü sıktım. Seth bilmiyor muydu?

Pilot açıkladı, "Bayanlar ve baylar, yine Kaptan Lin. Cennet bekliyor. Şimdi emniyet kemerlerinizi çözebilirsiniz." O anda, Fatima ayağa kalktı. "Selam Millet. Geldiğiniz için teşekkür etmek istiyο-

rum ve özel teşekkürlerimi tüm bunları organize eden, annem, babam ve Cal'a ediyorum." Fatima, Pilar ve Alberto'ya ufacık bir öpücük verdi. Sonra da, bana öpücük attı. "Ve en iyi arkadaşıma, Blanca, bizi kendi adasında misafir ediyor."

"Bir şey değil." diyerek dalga geçtim.

Fatima'nın gülümsemesi çok genişti. "Ama çoğunuzun bilmediği şey, özellikle Beau değil—"

"Ne?" Beau kesti. "Neler oluyor?" "— bu üç gün sadece bir tatil değil mi?"

Fatima devam etti. "Bu Beau ve benim çok gizli düğünüm!"

Beau ayaklarına atladı. "Gerçekten mi?"

Fatima, "Fotoğrafçılar olmadan," diye ekledi. "Şirket yok! Halk-la ilişkiler planı yok. Bu bizim özel kutlamamız."

"Bebek." Beau, Fatima'ya sevgi dolu bir yüz ile bakıyordu. Fatima'nın hamile karnı yüzünden ona yaklaşabildiği kadar yaklaştı ve onu öptü.

Trevor alkışladı ve sonra herkes ona katıldı.

Pilar koltuğunda aşağı yukarı zıplıyordu. Sonra Cal, omuzlarından yakaladı ve bir kere de kendi üzerine oturttu.

Seth de buna tanık oldu. "İğrenç!"

Telefonunu bir kez daha salladı.

"Seth." Gerçekleri söylemeden önce tereddüt ediyordum. "Bu şeyler burada çalışmaz."

"Çalışmaz da ne demek?"

"Bu ada mı? Annemin bu kadar çok sevmesinin nedeni, tüm tatil yerinin kurşun kaplı olmasıydı."

"Bu kadar Vesta boku yeterli!"

Başımı çevirdim ve pencereden dışarı baktım.

Yataktaki elle dikilmiş yorgan bana annemi hatırlatıyordu. Bayan Lydia, bildiğim kadarıyla dikiş veya el sanatlarıyla uğraşmıyordu, ama beyaz arka plan, nazik dikiş ve mor çiçekler onun zarafetini yansıtıyordu.

Annemin geldiği oda bu muydu? Ben heyecanla etrafıma bakıp ipuçları arıyordum. Ama tek bulduğum basit bambu mobilyalardı. Küçük bir şifonyer ile birlikte bir masa ve sandalye. Annemin burada hiçbir şeyi yoktu. En azından bunu görebiliyordum.

Umut etmek benim aptallığımdı.

Küçük bavulumu masaya kaldırdım ve açtım. Birkaç kıyafet getirmiştım, ama gerçekten önemi olan tek şey gizemli anahtar ile küçük kadife çantaydı. Belki de bu hafta sonu bulduğum anahtarın kilidini bulurdum. Adayı ne kadar erken keşfedersem, o kadar iyi olurdu.

Giysilere baktım ve beyaz bikini seçtim. Ama sonra tekrar yığına attım. Kim için vücudumu gösterecektim ki? Seth mi? Beau'nun kardeşleri mi? Spandex'i kenara koyup tek parça olan moru giydim.

Aynanın önünde deniyordum, mükemmel bir uyum olduğuna sevindim. Elbise sırtımdan aşağıya doğru akıyor, çıplak cildimi açığa çıkarıyor ve beni öne doğru itiyor, ki bu da mütevazılığımanın biraz daha davetkar görünmesini sağlıyordu.

Ve mor kesinlikle benim rengimdi.

BÖLÜM 23

Parmak arası terliklerimi çıkarttığımda, siyah kum ayaklarımı öyle bir yakıyordu ki, daha fazla yanmamak için hızlıca koştum. Su keskin bir etki ile sahile vuruyordu. Beyaz pamuk uzun elbisem etrafımda uçuşuyordu ve güneş gözlüğümünden dolayı her şeyi pembe görüyordum.

“Buraya, tatlım!” Cal plajdaki şezlonglardan oluşan bir kısımdan beni çağırırdı. “Sana da sipariş verdim.”

Şemsiyeli devasa bir hindistan cevizini tutuyordu. Seth ve Pilar, onun yanındaki şezlonglara uzanmışlardı.

Cal’in gövdesi oğlunun yanında azalıyor gibi görünüyordu. Keşke Cal, gömleğini giyseydi. Aslında, keşke ikisi de gömleklerini giyseydi. Seth, spor salonundaki on üç günlük ağırlık kaldırma dağılımının her dakikasını harcamış gibi görünüyordu. Koyu bir güneş gözlüğü takıyordu, bu yüzden yüzünü görebiliyordum yürürken.

Ama muhtemelen Tiffany dövmesine yanlışlıkla baktığımı fark etti.

Cal, sandalyeme yerleştiğimde, "Bu güzel değil mi?" dedi. "He-pimiz birlikte tatildeyiz."

"Mmm," Pilar mırıldandı. "Harika."

Bir yudum hindistan cevizi aldım. Hindistan cevizi parçaları buzda yüzüyordu ve tadı saf cennetti.

Cal, "Blanca, güneş kremini srdn m?" diye sordu.

"Yzmde."

"Yeterince iyi değil." şişeyi Seth'e uzattı. "Sırtına sürdüğünden emin ol."

Seth sadece ağzını hareket ettirerek, 'hala ayrıldığımızı söyle-medin mi?' dedi.

'Sen yap,' dedim.

Cal, yüzünü güneşten koruyarak, okyanusa bakarken, "Blanca, güneş kremi isteğe bağlı değildir," dedi.

"Kendi kararlarımı verecek kadar büyük olduğumu söylediğini sanıyordum."

"Elbette ylesin, tatlım. Yüzü güneşten yanmış bir McNeal G-neş yüzümüz olamaz, değil mi?"

"İyi," diye homurdandım. Elbiseyi kafamın üzerine çekip ıkart-tım ve yanıma koydum.

Seth soluk soluğaydı. "Aman Tanrım!"

Pilar şaşkınlıkla, "Ne?" dedi. "Biri mi yaralandı?"

Seth güneş gözlüğünü kaldırdı. "Hayır."

"Blanca!" Cal'ın sesi duygu doluydu. "Renkli giyiyorsun."

"Evet. Yani?" Arkamı döndüm, böylece beni utançtan kızarmış bir şekilde grmeyeceklerdi. Yüzüm, Seth'in ellerini sırtımda his-settiğimde daha da kızardı. Gözlerimi kapattım ve utanmamı g-trecek görüntülere odaklandım.

Buğulanmış tilapia. Glutensiz püre. Bayan Corina. Alan limuzini kullanıyor. Latin evlilik.

Seth'in elleri kollarımda, mükemmel cildimi ovuşturuyordu. Omurgam zevkten karıncalanıyordu. Kolumu çektim ve, "Hey," dedim, "o kısmı kendim yapabilirim."

Seth homurdandı ve bana güneş kremi verdi. "İyi,"

"Şu renkli giyin benim eski kız arkadaşım mı?" dediğini duydum birinin. Trevor ve Sarah el ele tutuşmuş, sahile geliyorlardı. Sarah'ın atkuyruğu yaptığı gri saçları, beyaz tankinisi ile sevimli görünüyordu.

Beau'nun kardeşleri Ryan ve Zach, onların arkalarından sahile geldiler. Ryan, "Blanca'ya bakın," dedi. "Lanet olsun, kızım."

"Yüzeceğim." Seth güneş gözlüklerini yere fırlattı ve dalgalara doğru gitti.

Zach, başparmağıyla Seth'i işaret ederek, "Bir Virusle çıkıyor olman çok kötü," dedi.

"Çıkmiyorum," diye itiraf ettim. "Seth ve ben geçen hafta ayrıldık."

"Ne?" Cal doğruldu. "Neden kimse bana söylemedi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Belki de yüksek sesle söylemek, onu gerçek kılar."

Sarah, "Trevor'ın başı bağlı," dedi.

"Biliyorum." Burnumu buruşturdum.

"Bizim değil." Zach kaslarını esnetti.

Ryan, "ve çok eğlenceliyiz," diye ekledi.

Kelebekler midemi istila etmişti. Beni kusturacak cinsten olanlar.

Ryan, "Paletleri al, Zach," dedi. "Bu kadına şnorkel yapmayı öğretiyoruz."

Zach uzandı ve beni koltuktan çekti. "Umarım nasıl üfleyeceğinizi biliyorsunuzdur."

Akşam yemeğinden sonra Cal, Alberto, Beau ve geri kalan erkekler adanın başka bir kısmına purolarla çıktılar. Ryan ve Zach'in onlarla birlikte olduğunu gördüğüme üzüldüm diyemem. Bütün gün dikkatimi çekti. Ama Seth'in takip etmeyi seçmesine şaşırdım. "Sigara içtiğini bilmiyordum," dedim.

"Falan filan. Olanaksız. Akran baskısına yenik düşünüyorum." Gitmeden önce göz kırptı.

Çok komik olduğunu sanmıyorum. Özellikle de geriye sadece iki kişi kaldığında, yani Ben ve Sarah. Çünkü Pilar, Fatima'yı evli bir kadın olmadan önce, güzellik uykusu için yatağa götürdü.

Sarah bana bir göz attı ve yüzünü ekşitti. "Gidip saçımı yıkayayım."

"Narenciye güneşi" jingle'ı başlayınca, ondan ayrıldım. Bu muhtemelen ilişkimize hiç yardımcı olmaz.

Ancak yalnız kalmak için, Polinezya sahilinden daha kötü yerler var. Esinti yüzüme karşı sıcaktı. Plumeria kulağımın arkasına sıkışmış tatlı, yumuşak bir koku veriyordu. Ay ışığı suda parlıyordu. Kum etrafımda dönüyordu ve elbisem beni sarıyordu.

Bütün ada boyunca dokunabilecekmişim gibi ellerime uzanıyordum.

"Güzel, değil mi?" Derin bir ses neşemi kesti.

Önümdeki Kaptan Lin, özel jetimizin pilotuydu. Koyu siyah saçları öne doğru düşmüş, rüzgardan hafifçe çarpıyordu. Ünifor-

masının bacakları kelepçeli, ayakları okyanusun derinliklerindeydi. «Annen de bu adayı severdi.”

“Annem? Onu tanıyor musun?” Arkamda, masayı temizleyen işçilere baktım, ama herkes gitmişti. Garip bir adamla tamamen yalnızdım.

“Evet.” dedi kaptan Lin. “Yıllardır.”

Ayaklarımı kumun derinliklerine kazıyordum. “Ama McNeal Güneş jetini uçurduğunu sanıyordum.”

“Uçuruyorum. Şu anda.”

McNeal Güneş Sistemleri İnsan Kaynakları Departmanının daha iyi bir tarama protokolüne ihtiyacı var. Ama bu artık pek yararlı değil.

Kaptan Lin, “bugün, o mayonun içinde annenin daha genç bir versiyonuna benziyordun,” dedi.

Tüylerim diken diken olmuştu. Sahip olduğum her içgüdü kaçmamı söylüyordu ama binalar çok uzaktaydı. Ondan asla kaçamazdım.

Belki gözlerine kum atabilirdim. Kalıp savaşılabildim!

‘Ya da belki,’ ruhumun derinliklerinden bir şey fısıldıyordu, ‘bunu doğrudan kitabına göre oynayabilirsin. İnsanları kontrol etmek düşündüğünüzden daha kolaydır,’ Barbelo’nun söylediğini duydum. ‘İsimlerini yumuşak, melodik bir şekilde söyleyin.’

Kulağımın arkasındaki çiçeği ayarladım.

“Kaptan Lin, annemden bahsetmeniz çok kibardı. İnsanların, onun hakkında paylaştığı her bilgiye açığım.”

“Bütün gün Lydia hakkında konuşabilirim.” Kaptan Lin, parmağıyla kuma bir şeyler karaladı.

"Ben de seni dinlemek istiyorum." Parmaklarımı, kabuk kolye-min etrafına sarıyordum. 'İnsanlar kendileri hakkında konuşmayı severler.'

"Beni mi?" Kaptan Lin cevap verdi. "Söyleyecek çok şey yok."

En samimi gülüşümü yolladım. "Bundan şüpheliyim. Sen Vesta mıydın?"

Kaptan Lin güldü. "Hayır, değildim." Ellerini kaldırdı ve telefonunu bana gösterdi. "Bu adadaki tek kötü şey, bunların işe yaramamasıdır."

Çipli saatim de yok. Yardım çağırmam mümkün değil. 'Sen bir Gardiyan mısın?' Sözlerim yavaş ve ölçülüydü. 'O da ne? Çin Vestalar'ını kastediyorsun. Hayır. San Jose'de doğup büyüdüm."

Doğruyu mu söylüyordu? Kesin olarak söyleyemezdim. Keung McNeal Güneş Sistemleri için çalışan başka insanların olduğunu söylemişti. Kaptan Lin, annemi korumak için emir almış olabilir.

Keung bunu planlıyorsa, belki de bu durum görüldüğü kadar tehlikeli değildir. Belki Kaptan Lin psikopat katil değildir. Belki de beni güvende tutmak için buradadır.

Yine de, hiçbir şansım yoktu.

"Annemle nasıl tanıştın?" 'Soruları açıklığa kavuşturmak senin arkadaşların.'

"O tüm dünyaya uçtu. Ama elbette bunu biliyorsundur."

Kafamı salladım. Barbelo, Vesta arşivleri için önemli sırları sattığında veya satın aldığı anda, annem onun temsilciliğini yapıyordu. İkinci komutandı.

"Jet-for-hire hizmetleri sunan bir şirkette çalıştım. Lydia yılda birkaç kez önemli müşterileri buraya getirdi. Arkadaş olduğumuz

için hep beni istedi." Kaptan Lin derin bir iç çekti. "Ama bazen de tatile gelirdi. Annene yardımcı pilotluğu öğrettim."

"Gerçekten mi?" Annemi kokpitte, havacı güneş gözlüklerini kalp şeklindeki yüzünde hayal etmeye çalışıyordum. "İyi bir öğrenci miydi?"

Kaptan Lin bana yandan baktı. "En iyisi."

"Bay McNeal ile çıkmaya başladıktan sonra onu pek görmedim. McNeal Güneş Sistemleri için çalışmamı öneren o."

Yutkundum. "Eminim sadakatini takdir etmiştir."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Sesi Polinezya esintisi kadar yumuşaktı. Lanet olsun! Hepsini yanlış anladım. Uçuşa ya da dövüşmeye ihtiyacım yok.

Kaptan Lin benim için bir tehdit değil. Onlar arkadaş oldukları için annemi özlüyor.

Plumeria'yı kulağımdan çekip dalgalara attım. "Onu en son ne zaman gördün?"

"DC'ye uçtum ve Bay McNeal'a taşınmadan yaklaşık bir ay önce geri döndüm." Kaptan Lin, suya bakıyordu. "Bundan sonra onu bir daha görmedim."

"Ama yine de McNeal Güneş Sistemleri için çalışmaya karar verdiniz, değil mi? Bu o öldükten sonra mı oldu?"

Kaptan Lin omuz silkti. "Faturaları ödemek zorundasın, değil mi?"

"Evet," dedim.

İçimden, küçük bir ses fısıldıyordu, 'Bir şeyi söylemiyor.' Ama ne?

Saatlerce uyanık kaldım, okyanusun sesini dinledim ve bildiğim her şeyi, ikinci kez tekrar ettim.

'Güvenebileceğin tek insanlar Vestalar,' bana Tabula Rasa'da böyle söylediler.

Cal, *'Bir daha Müdür Russell'in söylediği hiçbir şeyi asla dinlemezsin,'* dedi. *'İçgüdülerin iyi. Kendin için düşünebilirsin.'*

Keung, *'Seni korkuttuysam özür dilerim,'* dedi. *'Niyetim bu değildi.'*

Jeremy, *'Birbirimize ihtiyacımız var,'* dedi. *'Birlikte hayatımızı yeniden inşa edebiliriz.'*

Seth kalbimi kırmadan önce, *'Sana zarar vermeye çalışmıyordum,'* dedi.

İşin kötü kısmı ise, kafamdaki tüm sesler beni karmakarışık ediyordu ve hepsi erkekti. Bana bilgelik eden hiç kadın sesi yoktu.

Annem olması gereken kadın, bana ne öğretti? Hiçbir şey.

Bayan Corina bana ne öğretti? Gülümsemeyi.

Cal'ın üniversiteye hazır olduğumu nasıl düşünebildiğini bilmiyorum.

Psikopat, sapık olduğunu varsaymadan sahilde biriyle normal bir konuşma bile yapamıyorum.

Peki ya Kaptan Lin casussa? Ya gerçekten Keung için çalışıyorsa ve beni takip etme emri varsa?

Gözlerimi kapatıp uykunun gelmesini bekleyecektim. Tek duyduğum, beynimin yüksek alarmda oluşturduğu sest.

O sırada, kapımda sesler duydum.

"Blanca," alçak ses inliyordu. "Blanca, benim." Dışarıdaki kişi kapının sapıyla uğraşıyordu.

Aceleyle örtüleri itip kapıya gittim, beyaz pamuk geceliğim arkamdan uçuşuyordu. O sesi her yerde tanırım.

"Blanca?" Seth mırıldanıyordu. "Orada mısın?"

Ölü cıvatanın kilidini açarken elim kapı tokmağının üzerinde duruyordu. «Buradayım.» Kapıyı geniş bir şekilde açtım.

“Harika.” Seth’in nefesi alkol kokuyordu. “Çünkü odamı bulamıyorum.” Bana doğru birkaç adım tökezledi ve sonra yatağıma yığıldı.

Kapıyı kapattığımda Seth horluyordu.

Çarşafklar serin ve ipeksiydi, ancak Seth’in vücudu bir fırın gibi sıcaklık yayıyordu. Şafak vakti uyandığımda, sıcak ve yapışkandı, klimayı yüksek ayarda açtım. Yatağa geri döndüğümde, Seth her şeyi itmişti. Son birkaç saattir en azından bir yastık ve dar bir yer vardı. Şimdi yatakta yatmak için bir akrobat olmak zorunda kalacaktım.

Seth, çöp kutusunun dibine benziyordu. Puro dumanı ve ROM kötü bir kombinasyon oluyordu.

Köşedeki merdivenli arka koltukta uyumak daha iyi olacaktı.

Seth’in saçları, kafasının her tarafına yapışmıştı. Bu görüntü bana, resmimi sızdırdığı için hapse girdiğinde, yaptığımız ilk konuşmamızı hatırlattı. O zaman da üstünde ter ve kir vardı. Seth’in korkunç olduğunu sanıyordum. İğrenç ve acımasız. Ama onu tanıdıktan sonra, akıllı, cesur ve inanılmaz derecede sadık olduğunu fark ettim. Ve çok eğlenceli. Benim gibi.

Seth bana saf mutluluğun ilk tadını verdi.

Şimdi, neye inanacağımı bilmiyorum.

Bambu sandalyeye oturdum ve kollarımı sütunlarına sardım. Şafağın küçük ışığında, Sophia’nın, Seth’in kolundaki dövmesinin, meleğin yanında McNeal ailesinin güneş dövmesini görebiliyordum.

Cal ve Sophia, iki iyi ebeveyn. Sophia ile tanışma şansım olmadı ama Cal, tüm hayatımı değiştirdi.

Cal, 'Seni sevmeme engel olacak hiçbir şey yok,' dedi bana. 'Baba olmanın anlamı budur.'

Beynimde dolaşan tek mesaj buydu, kesin olarak bildiğim tek gerçek.

Böyle sevebilmek istiyordum. Koşulsuz ve tamamen güven ile. Seth'in uyurken tamamen huzur içinde olan yüzünü izliyordum. Saat beş olmuştu ve gölgeler, onu korsan gibi gösteriyordu.

Seth koşulsuz olarak babası gibi sevebilir miydi? Ne kadar çılgın bir Vesta durumu olursa olsun beni sevebilir miydi?

Ya da Seth'i, telefonunu ve hepsini sevebilir miydim?

Dişlerimi fırçalarken fotoğrafımı çekseydi, onu hala sevebilir miydim? Ne olursa olsun?

Ya daha da kötü olsaydı? Ya Seth sevişirken videomuzu çekseydi ve Veritas Rex'e yükleyseydi, ne yapardım? Onu affedebilir miydim?

Bunu düşünmek için fazla berbat durumdaydım. Seth asla bu kadar acınacak bir şey yapmazdı. Bana böyle korkunç bir şekilde ihanet etmezdi. Aklıma hep kötü şeyler gelmeye başladı, ne oldu bana?

Sanki kendimle soru-cevap oyunu oynuyordum. Ama cevapları sunmak için Dr. Meredith veya Destek Grubu yoktu.

Gerçekten ne istiyordum?

"Seth," diye kalbim fısıldıyordu. "Seth'i istiyorum."

Ama başım bana daha güçlü bir mesaj söylüyordu. 'İyileşmek,' diye bağıırıyordu. 'Ben bütün olmak istiyorum.'

Ve sabahın ışılıtlı durgunluğunda, fırsatı görüyordum. Belki de kalbim ve kafam aynı şeyleri istiyordur.

Hafifçe yatağa adım attım ve Seth'i kenara ittirdim. Sonra onun yanındaki örtünün altına girdim.

"Blanca," Seth uykulu bir şekilde mırıldandı. Kolumu sardı ve sıktı. "Seni seviyorum," dedi yarım sarhoş bir sesle.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. Sonra yanına yaklaştım ve uykuya daldım.

BÖLÜM 24

Uyandığımda Seth gitmişti. Tam olarak uyanmadan önce ona ulaşmak için yatağa vurdum. Ama gözlerimi açtığımda, onun tarafının boş olduğunu gördüm. Klimayı açtım, içerisi hemen serinledi.

Yastığa uzandım ve tavandaki fana bakarak, düşüncelerimi toparladım. Ama Fatima, odaya girip yanıma yatarak meditasyonumu böldü.

"Neden kapı kilitli değildi?" Fatima'nın ıslak saçları kabarık beyaz bornozunun üzerine damlıyordu. "Ve neden hala yataktasın? Saat neredeyse on!"

"Ne?" Gözlerimi ovuyordum. "Uyuması zor bir geceydi."

"O kışını kaldırıda duşa gir artık hanımefendi. Düşünüm için hazırlanma vakti."

"Kahvaltı yapmadım," diye itiraz ettim.

"Mutfağa biraz suşi göndereceğim."

"Hiç kruvasan yok mu?"

"Hamur işleri! Delirdin mi sen? Vestalar — " Fatıma ağzını eliyle kapattı. "Neyse. Boş ver."

"Suşı iyi olacak," diye bağırdım. "Yirmi dakika sonra odanda görüşürüz."

Banyoya gittim ve kapıyı kapattıktan sonra bir tıklama sesi geldi. Soluk cildim ve uzun pamuklu geceliğim ile eski çağdan kalan bir hayalet gibi görünüyordum. Ama kahverengi saçlarım yumuşak ve dalgalı, yanaklarımın hafif pembesi güzel bir renkti. En azından Seth, uyanıp gittiğinde, iğrenç bir kocakarı gibi gözükmiyordum.

Suyu ısıtmak için musluğu açtım ve daha sonra sabun almak için lavaboya geri geldim. Orada, banyo malzemelerinin tepsisinin altında, Seth'in bıraktığı notu gördüm.

'Dün gece için üzgünüm, kabalık etmiş olmalıyım,' yazıyordu.

Adını imzalamak yerine, VR baş harflerini bırakmıştı. Kağıdı parçalayıp çöpe attım.

Tamamen beyaz bir düğün. Gelin odasının penceresinden bakıyordum ve erkeklerin çiçekli sunağın önündeki kumda toplanışını izliyordum. Seth'i çıplak ayak, taze tıraşlı saçları geriye taralı görünce kendimi çaresiz hissettim.

Sanki Vesta'ya dönüşmüş bir Seth'e bakıyor gibiydim. Hayat, bir rüyayı nefes alan bir vücuda çevirmişti sanki. Seth'in yüzünün aslan başlı kobra tarafı arkasını dönmüştü. Tek gördüğüm şey, beyazlar içindeki muhteşem bir adamın mürekkepsiz vücudu. Sonra Seth, yüzünü bana doğru çevirdi ve rahatsızlığını gördüm. Yakasını çekiştiriyor ve pozisyon değiştiriyordu.

Seth'i bu kıyafeti giymeye kim ikna etti bilmiyorum, ama kolay olmamalıydı.

Cal, bronz teniyle gülümsüyordu. Beyazın içinde çok rahat ve yakışıklı görünüyordu. Alberto'nun elini sıkıp Richard ve Beau ile sohbet etmesini izliyordum.

Fatima fısıldadı. "Hazırlar mı?"

Kafamı pencereden çektim. "Hepsi hazır. Sana bir daha bakayım."

Fatima, bir krep kanat ile beline bağlı olan ipek bir elbise giymişti. Elbisenin üst kısmındaki kumaş, etkileyici dekoltesini göstermek için yapılmıştı.

"Çarpıcı." Pilar, Fatima'nın ayrıntılı kabarık saç şekliyle ilgileniyor ve orkide taç ayarlıyordu. "Evet, mijiha. Bu günün bu kadar çabuk geldiğine inanamıyorum." Pilar'ın gözyaşlarını elleriyle hızla uzaklaştırdı.

Fatima, "Anneciğim," dedi, "dikkat et, makyaj!"

"Umrumda değil!"

Aceleyle Pilar'a bir peçete verdim.

"Teşekkür ederim." Pilar gözlerinin altındaki gözyaşlarını sil-di ve Fatima'ya baktı. "Önce düğününüz, sonra bebeğiniz olacak. Bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun, Anneciğim?"

Pilar tokaları Fatima'nın ellerine koydu. "Seni terk edebileceğimi sanmıyorum. Kontratım gelecek yıl sona erdiğinde, uzatmanın bir yolunu bulacağım."

"Anneciğim! Yapamazsın."

Pilar, "hayatım boyunca bir kızım olmasını bekledim," dedi. "Ve şimdi bir de torunum var. İkinizden de vazgeçmem."

"Zorunda olmamalıydın," dedim. "Demek istediğim, artık bir Vesta değilim ve hala Fatima'yla görüşüyorum."

Pilar bana baktı. "Bebek geldiğinde farklı olacak, göreceksin."

"Ama bebeğin bir sözleşmesi olmayacak," diye karşı çıktım.

Fatima, "Henüz değil," dedi. Karnına baktı ve sonra gözlerini kaldırdı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Fatima annesine döndü. "Gerçekten ciddi misin? Benimle kalacak mısın?"

Pilar süpermodel edası ile başını salladı. Sonra hafifçe Fatima'ya kollarını sardı ve onu bir düzine kez öptü.

"Peki ya Cal?" diye sordum. Burada Pilar'ın onu kaçış yolu olarak kullanacağından çok endişelendim, ama şimdi tek düşünebildiğim, onu terk ettiğinde ne kadar üzüleceğiydi. "Cal ile çıkamazsın ve Alberto ile evli gibi davranamazsın. Bu herkese haksızlık."

Pilar düz duruyor ve straplez elbisesini ayarlıyordu. "Hayır, değil. Ama Cal iyi bir adam. Önceliği, kızıma ve torunuma vermem gerektiğini anlayacaktır. Ayrıca, sadece birkaç haftadır çıkıyoruz."

Kapı hafif aralıktı. Alberto kapıyı biraz daha aralayarak, başını soktu. "Gösteri zamanı, bayanlar."

Fatima sevinçle bağıırıyordu. "Baba!"

Alberto'nun yakışıklı yüzü, gelinlikler içindeki Fatima'ya gülümsemiğinde daha da muhteşem görünüyordu. Sonra, birkaç saniye sonra, gözlerinden yaşlar döküldü.

"Sen de yapma." Pilar ona da bir peçete verdi ve Alberto burnunu sildi. Elini gümüş saçlarında gezdirdi ve fısıldadı, "muhteşemsiniz, ikiniz de." Sonra bana baktı ve ekledi, "üçünüz de."

Fatima heyecandan birkaç kez zıpladı ve karnını acıttı. «Ah!" Bana bakıyordu. "Buketim nerede?"

Büyük fuşya orkide buketini, Fatima'ya verdim ve kendi küçük pembe buketimi de aldım. Çiçekler, tığ işi dantel elbisemin hemen yanından görünüyordu. Kumaş vücudumu sarıyordu, elbise dizin birkaç santim üstündeydi. Pilar saçımı, çıplak sırtımı ortaya çıkaran zarif bir düğümle bağladı. Genel etki, aynı anda tatlı ve seksi olmamdı.

Pilar, kapıdan çıkmadan önce, "orada görüşürüz," dedi.

"Sanırım sıra bende."

Sonra dışarıya, güneş ışığına çıktım.

Bir müzisyen usulca ukulele çalıyordu. Küçük yolcu grubumuz, sahil kenarında yarım daire şeklinde uzanıyordu. Çiçek buketimi sıkıca tutuyordum, sıcak kumun üstünde küçük adımlar atarken, sandalet giydiğime şükrediyordum.

Pilar'ın yanında duran, Cal'ın önünden geçtiğimde, bana parlak bir şekilde gülümsedi. Yüzünde gurur mu vardı? Ama gözümün köşesiyle, Seth'in baktığını görüyordum.

Sunağa doğru bakıyordum ve son birkaç adımı öndeki yerime doğru atarken, kalbim acımıyor gibi davranıyordum.

Sonra müzik değişti ve tüm gözler Alberto ile koridorda yürüyen Fatima'nın üzerine çevrildi.

Beau'ya ulaştığında o kadar çok gülümsüyordu ki, patlayabilirdi.

Sevinç bulaşıcıdır. Birkaç ay önce, Beau ve ben, Nevada'da Barbelo'nun tuzağına düşmüştük. Şimdi aile ve arkadaşlar ile çevrili cennette, sahildeyiz. Seth benim tarafımda dursa da durmasa da gülümsemem için bir nedenim var.

Richard, Fatima ve Beau'nun arkasından adım atıyordu. Trevor, dün gece akşam yemeğinde babasının daha önce hiç kimseyle ev-

lenmediği için memur olarak görev yapmaktan gerçekten gergin olduğunu söyledi.

Müzik durduğunda Richard boğazını temizledi. "Bu garip deneyime biz hayat diyoruz, her zaman sevdiğimiz insanları seçemeyiz." Richard küçük kitleye baktı ve arkadaşlarına gülümsedi. "Arkadaşlar gelir ve kaderin kaprisleriyle giderler. Bir an sizinle, yanınızda olurlar ve her şey çok güzeldir; ertesi gün ise, bir daha asla dönmek üzere giderler." Richard kumlara baktı ve geriye bakmadan önce durakladı. "Yani aşkı bulduğunuzda, size tam bir zafer gücü geldiğinde, sevgiyi kucaklamanız ve tüm gücünüzle tutmanız gerekir. Fatima ve Beau, evliliğinizde görevli olmaktan onur duyuyorum. Sizi seven herkes—"

Ama sonra Richard'ın ne dediğini duymadım. Zihnim az önce söylediklerinde kalmıştı.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim?

Nasıl sormayı hiç düşünemedim? Sarah'dan önce Richard, Lilith ile evlendi. Gerçek Lilith.

Teyzem.

Beau'nun kardeşlerinin ikisi arasında oturma şansım yoktu. Yıldızların altında birbiri ardına dans ediyorlardı. Ryan o kadar uzundu ki, omuzlarına ulaşamıyordum. Beni dans pistinde bir gemi gibi yönlendiriyor ve ayaklarım yere değmiyordu. Zach hızlı şarkıları seviyordu ve beni çok hızlı bir şekilde dans ettiriyordu, zar zor nefesimi yakalayabiliyordum. Benimle sürpriz bir şekilde takla attı ve sandaletim uçtu.

Uçaktaki güzel yardımcı pilotla dans eden Seth, yanımıza geldi, "o şeyi hedeflediğiniz yere dikkat edin."

Zach, "Ah, her zaman doğru yöne hedefliyorum," dedi.

Ne kadar çaresiz olduğuma inanamıyordum, ama kendimi, Trevor ile dans eden Sarah'ın yerinde düşünüyordum. Elbette, korkunç bir erkek arkadaşı ama Trevor her zaman uzman bir dansçıydı. Bir sonraki şarkıda oturmak için Ryan'dan özür dilerken, Cal kesti.

Kibarca sordu. "Bir sonraki dansı alabilir miyim?"

Ryan hayır diyemeden önce, "Tabii ki," dedim.

Başını masadaki eski moda müzik setine doğru salladı. Cal, "Sinatra" dedi. "Özellikle evden getirdim."

"Çok güzel. Müziğini daha önce hiç duymadım."

Cal beni nazik bir şekilde döndürdü. "Bir gün, senin düğününde böyle dans edeceğiz."

"Belki," dedim. "Evlenirsem."

Cal güldü. "Tabii ki evleneceksin. Ve bu, baba-kız dansı olabilir." Cal gülümsedi. "Eğer bunu resmi şekilde yapmak istersen."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seth ile ilişkiniz bittiğinden beri—" Cal tereddüt etti, "ne yapıyorsanız yapın. Seni evlat edinebilirim. Yasal olarak kızım olabilirsiniz."

"Ah, Cal."

"Bugün Alberto'nun hizmet sırasında söylediği şey..." Cal cümlelerin ortasında durakladı ve gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. "Sophia'yı ve onun beni ne kadar çok erken terk ettiğini düşünmemi sağladı. O olmasaydı, seni hayatımda göremezdim. Bu yüzden bunu kalıcı yapmak istiyorum. Bütün dünyanın senin benim kızım olduğunu bilmesini istiyorum."

"Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

Cal uzağa baktı.

"Beni yanlış anlama, Cal. Ben de senin kızın olmak istiyorum, dünyadaki her şeyden çok, ama... Sanırım Seth'e aşığım."

Cal bana baktı ve kıkırdadı. "Tatlım. İyi şanslar."

Beni döndürerek çevirdi ve geri çekti. Adımlarımız mükemmel uyum sağlıyordu.

Kafamı Cal'ın omzuna yasladım ve o da beni dans pistinin etrafında gezdirdi.

BÖLÜM 25

Uçağa binmek üzere asfaltın üzerinde dizildik. Seth'in kulağına fısıldadım. "Kiminle oturmak istiyorsun: Ben, Ryan veya Zach?"

Derbeder bir şekilde sırttı. "Kiminle oturmak istiyorsun?"

Şimdi cesur olma zamanı.

Ve dürüst.

"Sen, Seth. Hep yanında oturmak istiyorum."

Seth suratını sildi. Bize doğru gelen, Beau'nun kardeşlerine bakarak elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine bağlıyordu. "Sadece uçak yolculuğu için."

Seth'in nabzını avucumdan geçirdiğini hissediyordum.

"Yani," dedim, oturduğumda. "Teknoloji çekiminde misiniz?" Seth parmaklarını sıktı.

"Uydu menziline girer girmez, istatistiklerimi kontrol edeceğim. Son birkaç gündür Veritas Rex'e ne olduğunu bilen var mı?"

"Muhtemelen sigara içiyordur," diye alay ettim.

"Uçakta böyle şakalar yapmak istediğine emin misin?"

Midem bulanıyordu. "Hayır," dedim. "Bu kötüydü."

"Bayanlar ve baylar, Kaptan Milo Lin konuşuyor. Umarım tatilinizden hoşlanmışsınızdır. Yardımcı pilotum birkaç dakika içinde tüm hazırlığı tamamlayacak, en kısa sürede yola çıkacağız."

Seth, "İkinci uçuşunuz, ilk uçuşunuz kadar korkutucu değildir," dedi.

"İyi olacağım." İyiden fazla. Yapacak işlerim var.

Alberto ve Richard'ın oturduğu yerde, koridora yaslandım. "Richard bu hafta sonu seninle konuşma şansım olmadı." Richard ustalıkla, bakımlı kaşlarını bana kaldırdı. "Neyi?"

İşte bu. En son şansım. «Teyzem hakkında konuşmak istiyorum, Lilith hakkında."

Richard sandalyesine yerleşti ve iç çekti. "Anlıyorum. Sadece sen değilsin."

"Değil miyim?"

Yanımda, Seth horluyordu.

Richard, "Önce Cal, sonra FBI, sonra Seth," dedi. "Ama onlara hiçbir şey söylemedim."

"Ah." Yüzüm düştü.

Richard gülümsedi. "Çünkü önce sen duymayı hak ediyorsun."

"Gerçekten mi? Teyzemin nerede olduğunu biliyor musun?"

Richard başını salladı. "Keşke bilseydim. Ama sana başka şeyler söyleyebilirim. Ne bilmek istiyorsun?"

Özlemin, sesimden anlaşılmaması zordu. "Nasıl biriydi? Hiç benden bahsetti mi?"

Richard ona cesaret dolu bakışlar atan Alberto'ya küçük bir gü-lücük attı.

Richard, "Evet," dedi. "Sen doğduğunda, firmamız Lilith'in an-nenle kalmak için zaman ayırmasına izin verdi."

"Öyle mi?"

Richard başını salladı. "Lilith, neredeyse altı ay boyunca anne-nin sana bakmasına yardım etti."

"Ne?" Sesim titriyordu.

Richard, "Annen seni istedi," dedi. "Ama korkuyordu. Hem Lilith hem de Lydia dehşete kapıldı."

"Neyden korkuyordu?" Ama cevabı biliyordum. "Barbelo Nemo. Babamdan korkuyorlardı, değil mi?"

"Hayır." Richard güldü. "Teknolojiden korkuyorlardı. Lydia ve Lilith, aile büyüklerinize olan şeylerin sana da olabileceğinden korktular."

"Aile büyüklerim mi?" Ben bu kadar aile ağacım olduğunu hiç düşünmemiştim.

Richard'ın ifadesi kasvetliydi.

"Aile büyükleriniz beyin kanseri salgını sırasında öldü. Onlara çok erken bulaştı. Vesta tarihinin bu kısmı doğru."

Boğazımda bir yumru beni boğmakla tehdit ediyordu.

Alberto, "Barbelo, ölen arkadaşlarının çocuklarıyla bir düzene başladı," dedi. "Onları korumak için yemin etti. Sevdiklerini tüketen her şeyden onları korumaya yemin etti."

Richard, paragrafın ikinci bölümünü uzun zaman önceki ders kitabımızdan aldı. "'Parlaklığı, teknolojinin ve kanserin aynı olduğunu fark etmesine izin verdi. Bazı insanlar beyin kanserinden öldü ve bazı insanlar ölmedi, ama sonunda herkes aynı kaderi yaşadı.'"

"'Teknoloji insanları birbirinden ayırdı ve sevdikleri insanların fiziksel varlığından uzaklaştırdı,'" üçümüz birlikte söyledik.

“Annem kanser olacağımdan mı endişeleniyordun?”

Richard başını salladı. “Aile büyükleriniz gazete yayıncıları olarak çalıştı. Bunu biliyor muydun?”

Kafamı sallıyorum.

Richard, “Gerçekten, daha çok bir haber bülteni idi,” dedi. “Bunu Homestead Ekonomisti olarak adlandırdılar ve Hükümet müdahalesi dışında kendine güvenen bir hayat yaşamaya kararlı okuyucuların güçlü bir izleyici kitlesi vardı.”

Barbelo’nun üç yüz galon tilapia tankını düşünüyordum. Ple-mora, Nevada çölünün ortasında kendi kendine yeten bir bileşikti.

Alberto, “Ailem de ev ekonomistinde çalıştı,” dedi.

Richard, “Alberto benden biraz daha büyük,” dedi. Ama sonra yüzü yine kasvetlendi. “Homestead” web siteleri, bloglar ve cep telefonları aracılığıyla gerçekleştirildi, büyük bir trajedi. Zavallı gri maddenin hiç şansı olmadı.

Bu yüzden Lilith ve Lydia çok korkmuştu. Tabula Rasa’da, tüm teknoloji den uzakta daha güvenli olacağınıza inanıyorlardı.”

“Ama Barbelo,” diye başladım. “Babam. O—”

Richard, “Lydia’ya nimetini verdi,” dedi. “İlk başta değil, elbette. Lydia başlangıçta ona hamile olduğunu söylediğinde öfkelen-di. Sanırım onu bir süreliğine gönderdi, ama detaylarını bilmiyorum. Daha sonra bir barış kurdular. Ve Lilith’in bu konuda büyük bir rolü olduğuna inanıyorum. Ailen arasında ateşkes yaptı.”

Richard burnunu mendile sildi. “Lilith çok zeki-ydi. Çok zeki.” Devam etmesi birkaç dakika sürüyordu. “Ama biz düşünmüştük ki -planlamıştık- seçimde sen bizim kızımız olursun.”

Alberto, “Herkes sabun satabilecek bir yüzün olduğunu söyledi,” dedi.

Richard, "Kusursuz görünüyordu," dedi. "Lilith, Lydia ve ben. Baban itiraz etmedi. Lilith ortadan kaybolduktan sonra bile planımızı onurlandıracaktım. Sonra o Virus resmini çaldı ve her şeyi mahvetti."

"Lilith'in şimdi nerede olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum. "Ya da hayatta olup olmadığını?"

Richard yavaş yavaş başını salladı. Konuşmaya çalışıyordu ama duygular sesini boğuyordu.

Alberto ona cevap verdi. "Bir gün Lilith, Barbelo'dan bir çağrı aldı. Ertesi gün ortadan kayboldu."

Kaptan Lin, "Bayanlar ve baylar," dedi kokpitten, "lütfen kalkış için emniyet kemerlerinizi bağlayın."

"Teşekkürler." Uzanıp Richard'ın yüzüne dokundum. Elimi tutuyor ve sıkıyordu. Sonra tekrar koltuğuma gömüldüm.

Seth mırıldandı, "Oradaydım," dedi.

"Ne?"

"Tiffany ile olduğumu düşündüğün zaman. Lilith'e ne olmuş olabileceğine dair araştırmaya çalıştım."

Emniyet kemerimi taktım. "Neden bana söylemedin?"

"Umutlanmanı istemedim. Ve hiçbir şey bulamadım." Seth kolçak yerine yaslandı. "Lilith hakkında aylardır keşfedebildiğimden daha fazla şey öğrendin."

"Bazen bir Vesta olmak yardımcı olur." Kendini beğenmiş gibi hissetmemeye çalışıyordum. Sonra çalışma kitabımı açtım.

Aynı sayfaya saatlerce baktım. Mantıklı olmadığı için değil. Yeterince konsantre olursam, denklemleri çözebilirdim. Ya da Cal'a sorsaydım bana açıklardı.

Hayır, asıl sorunum Seth'e olan yakınlığımdı. Büyükbabamla ilgili sorular kafamda dönüyordu. Keşke onlarla konuşabilseydim. Gerçekten, keşke Seth'le her konuda konuşabilseydim.

Seth'in eli, kolçakta duruyordu. Kafası Cal'dan ödünç aldığı kitabın üstüne eğilmişti ve sayfaları bir hayvan gibi çeviriyordu. Seth, kitabın antika olduğunu bilmiyor muydu?

Korkunç derecede rahatsız olmalıyım, ama bunun yerine, tek düşünebildiğim Seth'in okyanus ve sabun karışımı mükemmel kokusuyla.

Bir konuşma başlatmaya çalıştım. Seth'le konuşmak çok kolaydı. Başlangıçta, ben her zaman ne söylemem gerektiğinin planını yapardım. Sonra birbirimize daha yakın oldukça, kelimeler doğal olarak geldi. Ama şimdi sözlerim birbirine karışıyordu. "Seth?"

"Ne?"

"Hiçbir şey. Kolçağı sırayla kullanmayı umuyordum."

"Ah. Üzgünüm." Kolunu kaydırdı.

Bunu söylemek istemedim! Eğer birini kontrol etmek istiyorsanız, kontrol edilmek yerine... Eski ses fısıldıyordu.

Barbelo'nun sözlerini itip kendim için düşünmeye çalışıyordum.

"Seth?" Tekrar deniyorum.

"Evet?" Kitabından kafasını kaldırıp, bana bakmıyordu.

"Bilmeni istiyorum—"

"Hey, bak!" Seth telefonunu hareket ettirdi ve mavi ışık parladı.

"Uydu menziline geri döndük!"

"Senden uzaklaştığım için özür dilerim, keşke tekrar birlikte olabilsek." Sözlerim en yüksek hızda acele ediyordu.

"Ne?" Seth bana bakmak için başını çevirdi.

"Bayanlar ve baylar," Kaptan Lin'in sesi yüksek ve netti.

"Şimdi inişimize başladık. Yaklaşık otuz dakika içinde ineceğiz.—"

Duyuru aniden kesildi.

Seth çığlık atıyordu.

Cal koltuğundan aceleyle kalktı. "Sorun ne?"

Bağırıyordum. "Seth!"

Seth ağlıyordu. "Durdur şunu!"

Elleri yanıyormuş gibi sallıyordu.

"Neler oluyor?" Beau yardım etmek için koltuğundan sıçradı. "İyi misin?"

"Hayır, ben --" Seth'in sözleri uçağın sesi tarafından kesildi. Sarah da mızıklıyordu.

"Anneciğim!" Fatima seslendi. "Uçak!"

Uçak tekrar dönüyordu ve ben Cal'a bakıyordum. "Bu normal mi?"

Cal, "Hayır," dedi. "Bu normal değil."

Alberto kokpite doğru koştu. "Neler olduğunu göreceğim!"

Richard onu takip etti.

"Seth, lütfen. Konuş benimle, yalvarıyorum. Sorun ne?"

Seth, parmaklarını kaldırmaya çalışırken kolları titriyordu. "Onları. Dışarı. Çıkart." Dişleri o kadar şiddetle titriyordu ki, onu anlamak zordu.

"Bana bir ilk yardım seti getirin!" Cal bağırıyordu. Seth'in bileklerini kavradı ve hepimiz gerçeği gördük.

Telefon canlanmıştı.

BÖLÜM 26

Elektrik mavisi ve uğultu vardı. Telefon Seth'in elinde yavaşça sürünüyordu. Damarlarından geçiyordu ve çatlamış damarlarında mor lekeli izler bırakıyordu.

Cal, "yüce Tanrım," dedi. "Nereye gidiyor? Kalbine mi?"

"Hayır. Olamaz!" Seth'in saçlarını gözlerinin önünden çekip başını okşadım.

"Kaptanlar!" Richard kokpitten fırladı. "Telefon çıldırdı."

Pilar çığlık attı. "Uçağı kim uçuruyor?"

Richard, "Alberto," diye cevapladı. "Ama zar zor. Kaptan Lin talimat vermeye çalışıyor, ama gerçekten berbat durumda."

Ryan, "Merak etmeyin yoldaşlar," dedi. "Bunu halledeceğiz."

O ve Zach koridorun aşağısında tepiniyorlardı.

Beau, kardeşlerinin peşinde koşturuyordu. "Birkaç Boeing reklamı sizi uzman yapmaz!"

Seth, "Telefonu alın," diye inledi.

"Dayan. Yakında San Jose'ye ineceğiz." Seth'in kafasını yavaşça kucağıma aldım.

Seth, "Hayır," diye fısıldadı. "Şimdi." Yüzü acıyla beyazlaşıyordu, sanki ölmek üzereydi.

"Richard? Jiletin var mı?" Cal ilk yardım setini kurcaladı.

"Jilet!" Ağlıyordum. "Hayır!"

"Blanca," Cal'ın sesi sertti. "Tartışacak zamanımız yok. Seth'le ilgilenmeliyiz."

"Yardım edeceğim." Sarah atkuyruğunu sıkıca geriye attı. "Onu emniyet kemerleriyle bağla, daha fazla çırpınmasın."

Fatima kollarını tutuyordu. "Sen bir sabun modelisin. Antisep-tikte uzman değil."

Sarah, "Ne olmuş yani?" diye onu tersledi. "Bu hemşire olamayacağım anlamına gelmez."

Jeli aldı ve ellerini dezenfekte etti.

"Blanca," Seth inliyordu. Telefon şimdi de dirseğine doğru çıkı-yordu. Seth'in güzel dövmeleri parçalara ayrıldı. Sophia'nın meleği her an yok olabilirdi.

"Buradayım." Saçlarını okşadım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerimi Seth'in üzerinden ayırmadım ve Trevor ile Beau'nun Kaptan Lin ve yardımcı pilotun kıvranan bedenlerini kabine götür-düğü kargaşayı görmezden geldim.

"Oralarda." Cal aniden bir neşter kaptı. "Bence bu işe yaraya-cak."

Bu Richard'ın usturalarından birine bantlanmış bir kaşıktı.

"Bunları senden çıkaralım oğlum." Ama Cal oğluna baktığında betinin benzinin atmış olduğunu gördü.

"İkimizi de halledeceğim." Richard'ın sesi kısık ve derinden geliyordu.

"Çok geç olmadan her kola bir tane." Kollarını yukarı sıyırdı ve ellerini antiseptik ile ovaladı. Sarah bir neşter oluşturdu. "Ona biraz cin ver."

Fatima yardımcı olabilecek bir şey bulmak için içecek sepetine saldırdı.

Küçük bir şişe açtım ve Seth'in ağzına döktüm, ama tükürdü.

"Yeter," Seth güçlükle nefes alıyordu. "Yap şunu."

Sonra ne olacağını izleyemedim. Yeşil gözlerimi Seth'in kahverengi gözlerine kenetledim. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve burunlarımızı birbirine yakınlaştırdım.

Acı çekiyordu. Acı içinde attığı korkunç çığlıklar, bir bıçak gibi havayı yırtıyordu.

Ama sesimi sakın ve sabit tutuyordum. "Seni seviyorum Seth. Seni her zaman seveceğim, ne olursa olsun. Senin için buradayım. Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Söz veriyorum."

Seth beni duyuyor muydu bilmiyordum. Kelimeleri tekrar tekrar söyledim. "Seni seviyorum. Ne olursa olsun, seni çok seviyorum."

Cal, "İşte,» dedi kupkuru bir sesle. «Bitti."

Sarah'a Seth'in kollarının etrafında sarması için sargı bezi baktım ve buldum. Richard kanamayı kontrol altına almaya yardım etti. Cal'ın gömleği kana bulanmıştı ve yaptığımız neşteri, sanki elinde ateş varmış gibi tutamadı ve düşürdü.

"Hey Millet!" Zach kokpitten bağıyor. "Şimdi sıkı tutunun çünkü iniş yapıyoruz."

"Woo-hoo!" Ryan'ın sesi yankılandı.

Cal, "Herkes," diye emretti, "emniyet kemerini bağlasın."

Bulabildiğim ilk koltuğa kendimi atıp kemeri bağladım. Kendimi darbeye karşı korudum.

"Blanca," Seth'in kısık sesini duydum. "Çipli saatin var mı?"

"Çipli saatim mi? Teknolojiden mi bahsediyorsun? Sert bir iniş yapmak üzereyiz!"

"Aç şunu." Seth konuşmaya çalışıyordu. "Görmüyor musun? İndiğimizde ne olacak? Bu teröristlerin işi olabilir."

'Keung' diye bağıırıyordu beynim.

İnişimizin son birkaç saniyesinde, bir şekilde çipli saatimi açmayı başardım.

Ve Mandarince'de kısmen bir cümle duydum.

'Sadece kış geldikten sonra ...'

McNeal Güneş Sistemleri'nin jeti hırpalanmıştı. Ancak Beau'nun kardeşleri, uçak indikten hemen sonra kaçış kapısını açtılar. Hepimiz sadece küçük sıyrıklar ve çürükler ile kurtulmuştuk.

Seth ve iki kaptanımız hariç.

Trevor yardımcı pilotu taşıyordu, mahvolmuş kollarından duman çıkıyordu, etin kokusunu alıyordum.

Ama Kaptan Lin onu sıkı sıkıya tutuyordu.

Kaptan Lin asfaltın üzerinde yatarken, "Blanca," dedi. "Sana yalan söyledim," diye fısıldadı. Uzanıp elini tuttum.

"Ben bir Gardiyandım ama annene sadık kaldım, Pekin'e değil. Bu yüzden bana bunu yaptılar."

"Bunu sana kim yaptı?" Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Keung mu?"

"Hayır," Kaptan Lin fısıldadı. "Keung'dan daha büyük. Patronumuz, Wu Park." Sonra gözleri geriye döndü.

Wu Park? Gardiyanlar'ı kuran kadın mı? Barbelo'nun Çin versiyonu gibi.

Cal, "Blanca," diye kükredi. "Seth'i hastaneye götürmeliyiz."

"Hayır," dedim, "hastaneye değil."

Cal, "Ne?" diye sordu.

"Görmüyor musun?" Ağlıyordum. "Bu bir terörist saldırısı."

Pilar, "Sadece bir yer güvenli olacak," dedi.

Tam olarak nereden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

Fatima, "Tabula Rasa!" diye haykırdı. Ellerini korumacı bir şekilde karnının üzerinde birleştirdi.

Otoparka baktım ve bir sürü Vesta limuzininin orada durduğunu gördüm.

Cal kafasını limuzinden bana doğru çevirdi. "Hayır," diye bağırdı.

"Evet! Tabula Rasa'da kurşun kaplı duvarlar var. Teröristler ne yaparsa yapsın onları delemmez." Arkadaşlarıma baktım ve Vestalar kafalarını aynı anda salladı.

"Kesinlikle hayır." Cal, ona yaslanmış olan Seth'i sıkıca tuttu.

Richard, "Bizimle gel Blanca," dedi. "Seni güvende tutacağız." Fatima ve Beau fikir birliği içinde kafalarını salladı.

"Lütfen, Cal?" Pilar yalvarıyordu. "Sen de bizimle gel."

"Üzgünüm Pilar ama gelemem." Cal Pilar'a düşünceli ve hüzün dolu bir bakış fırlattı ve elini sıktı.

Göz ucuyla, Alan'ın limuzinini gördüm.

Seth zor nefes alıyordu, "Karar verme zamanı geldi," dedi. "İlk ve son kez soruyorum. Sen bir Vesta mısın yoksa McNeal mısın?"

"Gerçekten sormak zorunda mısın?" Aileme koşup Seth'in diğer kolundan tuttum.

Pilar beni takip etti ve bir an için bizimle geleceğini sandım.

Ama sonra eğildi ve Cal'a elveda öpücüğü verdi.

Vestalar'ı toplayıp hepsinin üzerinde ortaklığın logosu olan limuzinlere götürdüm. Limuzinlerin bensiz ayrılışını izlediğimde, terk edilmiş hissediyordum.

Ve bunun benim hatam olduğunu biliyordum.

"Üzgünüm Bay McNeal. Ama bu arabadan çıkmaya cesaret edemem." Alan başını limuzinin penceresinden çıkardı ve aracı iyice yakınlaştırdı.

"Sorun değil. Hastaneye giderken bizi bilgilendirin." Cal yavaşça arka koltuğa Seth'i yerleştirdi ve daha sonra uçağa doğru baktı. "Pilotları almalıyız."

"Kabul." Seth'in emniyet kemerini taktım ve Cal'a yardım etmek için geri gittim. Yardımcı pilotu limuzinin ön koltuğuna yavaşça ve kolayca taşıdı, ancak kaptan Lin'i limuzine ikimiz birlikte taşıdık.

Herkesin telefonları aynı anda aktive edildiği için her yerde trafik kazaları vardı ve o yüzden otobandan gitmek çok zordu. Yukarıda bir helikopter vızıltısını duydum ve yol boyunca sayısız yangın gördüm.

Alan kaldırımlardan ve kaza yapmış arabaların arasından gidiyordu. Alan ön koltuktan Cal'a, "Bu manastır limuzini için şükürler olsun," dedi. "Muhtemelen hayatımı kurtardı."

Cal enkazlara bakıyordu. "Asla hastaneye götüremeyeceğiz bu yoldan."

"Gidecek yer olduğuna emin misin?" diye sordum.

Cal, Seth ve pilotlara döndü. "Ne yapacağız? Bu adamların bakıma ihtiyacı var."

Ellerimi ardına kadar açıp, "Eee, Silikon Vadisi'nin hepsi de öyle."

Bir sokak lambası birden yandı ve direği salladı.

"McNeal Güneş Sistemi," Cal haykırdı. "Nasıl bu kadar aptal olabilirim? Bu muhtemelen kontrol odasındaki kaos. Şebekeyi stabilize etmem gerekiyor."

Cal pencereden aşağı sarktı ve çipli saatiyle bağlantı kurmaya çalıştı. Sonra kolunu arabanın içine geri çekti. "Kahretsin! Tek duyabildiğim Mandarince'den saçma sapan konuşmalar."

Seth mırıldandı. "Blanca'ya onların ne dediklerini sor."

"Ne?"

"O akıcı şekilde konuşabiliyor." Yavaş yavaş Seth'in yanakları kızardı.

"Eh, tam olarak akıcı değilim, daha çok—"

Cal "Blanca," dedi, "Kaydet."

Derin bir nefes aldım. "Üzgünüm."

Limuzin sinyalleri engelliyordu. Ben de kapıyı açtım, dışarı çıkıp çipli saatimi açtım. Ağız hareketini göremediğinizde yabancı bir dili anlamak her zaman zordur. Bu yüzden beynimin farklı dile uyum sağlaması biraz zaman aldı.

'Sadece kış geldikten sonra,' ses kalın bir Pekin aksanıyla geliyor, 'çam ve selvinin en son solduğunu biliyor muyuz?'

Kalbim patlayacak gibi hissediyordum, çok hızlı atıyordu.

'Sadece kış geldikten sonra,' duyuru tekrar başladı.

"Ne?" Cal limuzinin içinden bağırdı. "Ne diyor?"

Arabaya geri bindim, bacaklarım titriyordu. "Konfüçyüs'ten." dedim onlar için çevirmeden önce. "FBI'A söylemeliyim. Gardiyanlar bunun arkasında olabilir!"

Alan, "Bunu nasıl yapacaksınız, Bayan Blanca?" diye sordu. "Bu arabayı zar zor hareket ettirebiliyorum."

Seth, "Bir motosiklete ihtiyacınız var," dedi, sesi zayıftı. Cal pencereden dışarı bakıyordu. "Bu yüzden bir tane alacağız."

"Ne?" diye sordum. "Birini çalmak mı demek istiyorsun?"

Cal, "Çalmak değil," dedi. "Ödünç almak."

Camdan bakıyordum. Her yerde ölüler vardı. Yukarı doğru yere atılan bir grup binici görüyordum. "Seth'den ayrılmak istemiyorum."

Seth, "Ayrılmak zorunda kalmayacaksın," dedi. "Seninle geleceğim."

Cal, "Hayır," diye uyardı. "Alan'la arabada kal. Bırak seni hastaneye götürsün."

Seth, "Blanca'yla daha iyi olacağım," dedi. "Ve yalnız gitmesini istemiyorum."

Cal, "Yalnız olmayacak," dedi. "Onunla gideceğim."

İkisine bakıyordum, sevdiğim iki adama. İkisi olmadan hayatım tamamlanmazdı.

"Hayır, Cal. McNeal Solar'a gitmeli ve elektrik şebekesiyle uğraşmalısın. Bütün bu devlet sana güveniyor. Seth benimle güven-de olacak."

"Ama!" Cal, sonra kendini durdurdu. "Tartışırken zaman kaybetmeyelim. Üçümüz de çok inatçıyız."

Daha sonra, Alan'ı yaralı pilotlara bakmak için görevlendirip, yaya olarak yola çıktık. Seth ilk başta tökezledi; çok geçmeden adımları daha düzenli oldu. Düşen motosiklet çetesine ulaşmak için, önümüzde elli metre kalmıştı.

Onlardan birine baktım, bana Kaçan destek grubundan Gregor'u hatırlatan, gidon bıyıklı büyük bir adamdı. "Affedersiniz, efendim. Lütfen motosikletinizi ödünç alabilir miyim?" Ama bayılmıştı ve cevap vermiyordu. Kaskını dikkatlice çıkardım ve motosikletini inceledim. Yamulmuştu ama yine de işe yarardı.

Seth de bir motosiklet almaya çalıştı. "Mümkün değil." Parçalanmış kollarına baktım. "Sen benimle bin."

"İyi fikir." Cal deri ceket giydi. Sadece biraz hasar gören motosikleti kaldırdı.

Cal'a sordum. "Motosiklet sürebiliyor musun?"

Kask takmıştı. "Sence Seth'e kim öğretti?"

"Dikkatli ol, baba." derken, Seth'in sesi duygu doluydu.

"Siz de çocuklar." Cal kontağı açtı. Ayrılmadan önce bize omzunun üstünden baktı. "Eğer daha önce söylemediysem, ikiniz beni her gün gururlandırıyorsunuz."

Elleri yaralandığı için Seth'in kaskını ben taktım. Sonra kendim için bir tane buldum: Yıldırım cıvatalı kırmızı.

Seth bana, "Görünüşe göre, renkli giyen bir profesyonel oldun." dedi.

"İstediğim gibi telefondan kurtulmuşsun gibi görünüyor," diye karşılık verdim.

Seth'in, şakalar yapıyor olmasını, iyi olduğunun bir işareti olarak düşünüyordum. Ama enkazdan uzaklaştıkça, Seth arkamda zorlukla durmaya başladı. Seth'in iyiliği için yavaşlıyordum, bu da ona daha çok acı çektiriyordu.

Başka bir helikopter havada uçuyordu, ama nereye gittiğini anlayamıyordum.

Ya da kimi izlediğini.

BÖLÜM 27

Her yerde yıkım görüyordum. Araç kullanan insanlar en kötüsüydü. Motosikletimizi bükülmüş fiberglaslar ve paramparça ön camların etrafından sürüyordum. Bazı sürücüler ölüydü, ama diğerleri, arabalarında sıkışıp, acı içinde çılgılık atıyordu.

Seth'e geri döndüm. "Nasılsın?"

"Kollarım yanıyor, ama kendimi daha iyi hissediyorum."

"İyi."

"Radyoyu açıp, haber arayalım."

Kısa bir süre gözlerimi yoldan ayırıp, motosikletin teknik sistemine baktım. Benimkinden on kat daha karmaşıktı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Seth ileri eğildi ve bir anahtarı çevirdi.

'Sadece kış geldikten sonra,' Mandarince ses konuşuyordu.

Seth kanalı değiştirdi ve aynı mesajı tekrar duyduk. Bu kez, İngilizce olarak. Kanalları tekrar tekrar değiştiriyordu. İspanyolca, Farsça, Arapça ve Almanca Konfüçyüs duyuyorduk. "Dalga geçmiyorlar." Seth radyoyu öfkeyle kapattı.

Enkaz ile tıkanmış bir otoyoldan, çıkmaya çalıştık. Şehir sokakları daha iyi değildi.

Bazen insan kümelerinden geçiyorduk, omuzları yanık, mağazaların önüne düşmüş veya apartman binalarının balkonlarına yığılmış. Bazıları zombi gibi dolaşıyordu. Uzaktan, bir ambulans duydum ve yıkım labirentinden geçmenin bir yolu olmadığını bilerek üzüldüm.

Bir trafik sinyalinin altına girdik ve ışıklar söndü. "Baban iyi olacak mı?" Seth'e bağırdım.

Seth arkamdan bağırdı, "İyi olacak."

Beynimi düşünmekten alıkoyuyordum. Artık endişelenecek vaktim yoktu. Önümüzdeki FBI binasının çevresi SWAT polisleri tarafından korunmaktaydı. Cesaret ettiğim kadar yaklaştım, yarı otomatik tüfeklerini kalbimize hedefliyorlardı. Göğüslerimizde ki hedef noktalarını görüyordum.

Biri, "Dur!" diye bağırdı. Erkek mi yoksa kadın mı olduğunu anlamadım.

Seth kaskının içinden konuşuyordu. "Dikkatli ol, Blanca," Elleri ni tutuyor ve donuyordu.

"Yüzümü görebilmeniz için kaskımı çıkarıyorum," diye bağırdım. Sonra yavaş yavaş kaskımı çıkarttım.

Memur bağırdı. "Kıpırdama!"

Ellerimi tuttum, buz gibiydi.

"Ben Blanca McNeal, eski bir Vesta. Ajan Plunkett ve Ajan Marlow ile hemen konuşmam gerekiyor."

"Seni görebileceğimiz yerde kal!" Memur, bir çeşit antene sahip küçük bir dikdörtgen kutu çıkarttı ve ağzına tuttu.

Seth'e, "Bu da ne?" diye sordum.

Yüzü gergin olduğu için, sesi garip geliyordu.

“Bence eski moda bir telsiz. Küçük bir çocukken, onları filmlerde görmüştüm. Anlamadığım şey, bu adamların nasıl hala iyi oldukları.”

Memurun kalın koruma ekipmanlarına baktım. “Kurşun kaplı eldiven. Telefonu aktive eden iletim sinyalinin engellediler. Beni buraya ilk getirdiklerinde çipimi aldılar. —”

Ama cümlemi bitirme şansım olmadı. Binanın ön kapıları açıldı Ajan Plunkett dışarı çıkıyordu.

Sağ elinde bir eldiven vardı, ancak sol kolu bandajlı ve kanlıydı. Kendi parmaklarını kesmiş gibi görünüyordu. Hasarlı kolunu eldivenli eliyle tutuyordu. “Blanca Nemo? Neden buradasın?”

Vücudum titriyordu ama sesim sabitti.

“Size her şeyi anlatmak için buradayım. İşe yarar mı bilmiyorum ama deneyeceğim.”

Ajan Plunkett diğer memura, “İzin verelim. Elimizdeki tek umut o.” dedi.

Seth ve ben, Ajan Plunkett’i FBI binasının birinci katında, ana triyajdan geçmiş, takip ediyorduk. Görünüşe göre herkesin kurşun kaplı eldivenleri yoktu. Doğaçlama ameliyatları masa ve konferans masalarında gerçekleştiriyorlardı. İnsanlar yerlerde inliyorlardı, omuzları yanmıştı. Bir jeneratör arka planda ancak yeterli ışık sağlıyordu.

Ajan Plunkett bir kapıyı açtı ve bizi bir merdiven boşluğuna götürdü, yolumuzu el feneri ile aydınlattı. Seth’i duvara doğru ittim, böylece merdivenlerden aşağı koşan bir kadın ve erkek ona çarpamayacaktı.

Ajan Plunkett, "Marlow burada," dedi. "Telefonunu zamanında bırakmadı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim—lanet şeyleri kırmak mı yoksa bundan kurtulmak için pillerinin bitmesini beklemek mi?"

"Yani onları içeride bırakabilir miydim?» Seth parçalanmış kollarını düşünüyordu.

Ajan Plunkett, bizi karanlık salonlara götürdü. "İnsanları öldürmüyorlar, ama kesinlikle sana bir numara yapıyorlar."

Ümitsizce, "Asla çok dikkatli olamazsın," dedim.

Küçük bir odanın kapısında duruyorduk, Ajan Plunkett bana bakıyordu. "Tombala."

İçeride ajan Marlow'un ofisini görüyordum. Masası pencereye yakın oturuyordu. Yanık izleri, her omzunda vardı.

Ajan Plunkett sordu. "Morfin iyi geldi mi, Marlow?"

"Almadım. Odaklanmalıyım." Gözleri Seth ile benim aramda yavaşça hareket ediyordu. "Bir Vesta ve bir Virus." Ajan Marlow, konuşmakta zorlanıyordu ve derin, düzenli nefes alamıyordu.

Seth empati ile, "Yanıklar en kötüsüdür," dedi.

Ajan Plunkett, "Daha iyi hissettiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi. Sonra salonda, büyük bir komuta merkezi gibi görünen şeyleri takip etti. Plunkett başını sallıyordu ve siyah elbiseli uzun boylu bir Afrikalı-Amerikalı kadını uyandırıyor. Seth gibi, dirsekleri bandajlıydı ve telefonunun kırılması gerekiyordu. "Blanca ve Seth, bu Elizabeth Lister, cezai siber tepki için Yardımcı Yönetici Direktör."

"Yani?" Yönetici Lister beni yukarıdan aşağıya süzdü. "Sende ne var? Kritik değilse, meşgulüm."

Yutkundum. Kritik mi? Yarım saat önce, haberlerimi çok önemli sanıyordum. Ama inceleme altında, bir kez daha bir Vesta olarak aşırı şişmiş önem duyguma kurban olup olmadığımı merak ediyordum. Belki de bu kötü bir fikirdi.

"Söyle onlara, Blanca." Seth'in sesi açıldı.

Talimatlar yardımcı olur. Otopilotta olduğu gibi, emirlere uyuyordum ve dökülüyordum. "Keung ve Gardiyanların bunu yaptığına inanıyorum."

"Keung?" Yönetici Lister kaşlarını kaldırdı. Saçları kaygan bir atkuyruğuydu.

"Onu Timothy Wu olarak tanıyorsun," diye devam ettim. "Çinli bir diplomat ve Silikon Vadisi'nin Teknoloji Konseyi temsilcisi."

Yönetici Lister, Ajan Plunkett'e çıkıştı. "Wu'yu aylarca izledin ve gerçek adını bulamadın mı?"

Ajan Plunkett dişlerini sıktı.

Nedense Ajan Plunkett'i savundum. "Denedi," dedim. "Ama Ajan Plunkett ve Marlow beni Gardiyanlar hakkında sorguladığında, paylaşım konusunda rahat hissetmedim."

"Şimdi de öyle mi?" Yönetici Lister bandajlı kollarını tutuyordu. "Başka?" dedi.

"Birkaç hafta önce Keung, Seth'in telefonunu kullanmaması gerektiğini söyledi." Seth bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Ama Keung'un bu tavsiyeyi felsefi nedenlerle verdiğini düşündüm. Sonra beş gün önce bana invisi-chipslerini gösterdi. Çok yakında herkesin onları isteyeceğini söyledi."

"Bunun bir anlamı olabilir." Yönetici Lister, pencerelerden komuta odasına geri baktı. "Bak, tüm olası senaryoları göz önüne alıyoruz, ancak şu anda Gardiyanlar'ın bunun arkasında olduğuna

inanmak için hiçbir nedenimiz yok. En fazla organize bir suç grubu, ama uluslararası terörist değiller.”

“Ama Wu Park,” kekeliyordum. “Gardiyanlar’ın kurucusu, o da bunun arkasında olabilir.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Yönetici Lister’in parlaması camı kesebilirdi.

“Bilmiyorum. Sadece bir önsezi.” Güvenimi paramparça hissediyordum. “Zamanınızı boşa harcadığım için üzgünüm.”

Yönetici Lister, “Bekle,” dedi, bana değil, Seth’e.

“Veritas Rex, değil mi? Daha fazla hackera ihtiyacımız var. Yardım edebilir misin?”

Seth kollarını salladı, sonra bana baktı, sanki izin istiyormuş gibi.

Ama ben onun patronu değildim. “Aşağıda olacağım,” dedim.

“Blanca’ya eşlik edeceğim.” Ajan Plunkett bana zar zor bakıyordu. Koridorun sonuna kadar eşlik etti. Ama merdivenlere ulaşmadan önce biri bizi durdurdu.

“Bekleyin!” Kurşun kaplı eldivenli bir ajan peşimizden geliyordu. “Geri gelin! İkinize de komuta merkezinde ihtiyaçları var.”

Ajan Plunkett ve ben en yüksek hızımızla koşuyorduk. Yönetici Lister ve onlarca ajan, teknoloji ekranlarıyla kalabalık bir odada bekliyordu. Her ekran on farklı dilde aynı mesajı gösteriyordu.

Dev hoparlörler odayı şu ses ile dolduruyordu.

Ses, “Dünya karanlıkta parlayan ışığı izliyor,” diyordu İngilizce. “Vesta Seçimi üç saat içinde başlayacak. Şimdi gerçek değerimizi anlıyorsunuz. Sadece kış geldikten sonra en son solanların selvi ve çam olduğunu biliyor muyuz?”

"Bu da ne demek oluyor?" Yönetici Lister'in sesi buz kadar soğuktu.

"Lux in tenbris lucet." Tekrar ettim. "Karanlıkta parlayan ışık." Anladığım kadarıyla Ajan Plunkett'e baktım. "Tabula Rasa sloganı.» Ben, Fatima ve Beau'ya ne olduğunu düşünüyordum. Tabula Rasa'nın güvenli olacağını düşünüp havaalanından direkt olarak oraya gittiler. Sesim titriyordu. «Arkadaşlarım orada."

"Sen!" Yönetici Lister, sakat parmaklarını doğrudan bana işaret ediyordu. "Tabula Rasa hakkında bildiğin her şeyi anlat. Şimdi."

Zor yutkundum. Odadaki tüm gözler bendeydi.

"Beklediğimizden daha kötü." Ajan Marlow, el yazısı notlarını Yönetici Lister'a gösterdi. "Dünyada ki tüm terörist örgütleri, bu seçimin bir parçası olmak istiyor. Şu anda teklif verenleri arıyorlar."

Ajan Plunkett, "Otur, Marlow," dedi.

Ajan Marlow, "Hayır. İyiyim," dedi. Ama değildi. Mafsalları açık, yamalı bir şekilde bandajlıydı. Yanık izleri omuzlarını lekelemişti. Ezilmiş cildi bana, Seth ve harap dövmelelerini düşündürüyordu. On dakika önce siber takım'a yardım etmek için yola çıkan Seth'i.

"Tekrar söyle," yönetici Lister bana talimat verdi. "Girişler nerede?"

Çizilmiş haritama baktım ve işaret ettim.

Ajan Marlow, "Ama kaynaklarımızın söylediği bu değil," dedi. "Sadece beş çıkış olduğu söylendi."

Kafamı salladım. "Kaynaklarınız yanlış. Altı tane var." Yeraltı otoparkının yanındaki küçük yeri işaret ettim. "Bu geçen yıl Seth'in içeri girip fotoğrafımı çektiğinde kullandığı tünel. Ama bu en büyük sorun değil," dedim. "Bunu rehine durumuna dönüştürmeden mezunları dışarı çıkarabilir misin?"

Ajan Plunkett homurdandı, "Sadece mezunlar değil," dedi. "Herkesi serbest bırakmalıyız."

Keskin bir nefes aldım. "Genç öğrencileri de mi?"

"Kesinlikle." Yönetici Lister parmağını haritaya koydu. "Tam orada. Bu bir asansör mü?"

Kafamı salladım. "Personel için. İki kere bindim. Çalıştırmak için bir anahtara ihtiyacınız var." Kendimi cümlemin ortasında durdurdum. Sonra annemin fildişi çantası için ceplerimi aradım. "Sanırım bende olabilir." Onu yanımda getirdim mi yoksa hala çantamda mıydı? "İşte! Bu olabilir." Anahtarı çıkarttım.

Ajan Plunkett onu aldı ve yakından baktı. "Olabilir. Ama merdivenler daha sessiz olurdu."

"Kesinlikle." Yönetici Lister başını salladı. "Ama anahtar diğer kapılar için de çalışabilir. Yanında getir, Plunkett."

"Hayır," dedim.

"Ne?" Yönetici Lister'in sesinde itaatsizliğe alışkın olmayan birinin sesi vardı. Titriyordum çünkü bana Müdür Russell'ı hatırlatıyordu.

"Anahtarı alacağım. Ben de geliyorum," dedim.

Anahtarımı geri aldım. "Habersiz içeri girseniz bile, yakalanmadan yolunu bulamazsınız. Yönlendirici olarak bana ihtiyacınız var."

Ajan Marlow, "Kablosuz internet aracılığıyla yardım edebilirsiniz," dedi.

"İşe yaramaz! Tabula Rasa kurşun kaplı," dedim. "Arkadaşlarımla hayatlarından bahsediyoruz. Seninle gelmeliyim."

Ajan Plunkett başını salladı.

"Bunlar benim halkım! Tabula Rasa benim eski evim. Avukatım o binanın bana ait olabileceğini düşünüyor."

Ajan Plunkett, "Bana ne zaman söyleyecektin?" Homurdandı. "Soruşturma tamamlandığında."

"Görmüyor musun?" dedim. "Bu mükemmel. Eğer bina benimse içeri girip kapıyı açık bırakabilirim. Bayan Corina ile konuşup sebebini dinlemesini sağlayabilirim."

Ajan Marlow, "Memurlar onu içeri alabilir. Beyaz giyerse içlerine karışabilir," dedi.

Ajan Plunkett, "Hayır, siyah daha iyi olur," dedi. "Siyah olması gerekir. Acemilerin giydiği renk bu."

Onun geldiğini söyleyebilirim.

Yönetici Lister'a, "En kısa boylu insanları seç," dedim. "Böylelikle çocuk gibi gözükebilirler."

Yönetici Lister odaya adımını attı ve yüksek topukluları ses çıkarttı. Sonra döndü ve konferans masasına iki elini de koydu. "Bunun için gönüllü olursan Blanca, seni durdurmayacağım. Ama canlı çıkamayabilirsin."

"O zaman öyle olsun," diye cevap verdim.

Bir yerlerde, ruhumun derinliklerinde, annemin sesi, fısıltıyla, rahatlatıcı bir şekilde, 'Bir Vesta'nın alabileceği çok yol vardır ve hepsi onurludur.' dedi.

BÖLÜM 28

Her şeyin başladığı yere döndüm: Tabula Rasa yeraltı otoparkı. Öğrenci olduğum zamanlarda olduğu gibi siyah spandex bile giyiyordum. O gün, bir yıl önce, Seth gizlice girip fotoğrafımı çekmişti ve annemi ilk kez gördüğümü hatırlıyordum. Şimdi, anahtarını elimde tutuyorum ve bir fare gibi gizli tünelden geçiyorum. Daha da kötüsü, bir sürü istilacıyı yanımda getiriyordum.

Önümüzde, bildiğim dairesel bir metal kapı, garaja gidiyordu. Bu anahtar işe yaramazsa, kapıyı patlatmak çok gürültülü bir felaket olacaktı.

Ajan Plunkett el fenerini kapının kilidine tutuyordu, böylece daha iyi görebiliyordum. Yavaş yavaş ve büyük dikkatle kilide anahtarı yerleştirdim. Zahmetsizce döndü ve kapı açıldı.

FBI ajanları beni yeraltı garajına götürdü ve güvenlik görevlilerini teslim etti.

Ajan Plunkett, erkeklerin ve kadınların geri kalanının onu takip etmesini istedi.

Onları asansörün yanındaki merdiven boşluğuna yönlendirdim. Hastalıklı tatlı bir ses bizi durdurduğunda kapıyı açmak üzereydik.

"Tabula Rasa öğrencilerinin elli birinci mezuniyetine katıldığınız için teşekkür ederiz. Gizli seçim başlamak üzere. Teklif verenler, lütfen müzayede için oditoryumda toplanın."

"Bu Bayan Corina," dedim. "Düşündüğümden daha tedbirli." Ama bir şey eksikti. Ajan Marlow, teklif verenlerin aradığını söylememiş miydi?"

Ajan Plunkett kaşlarını çatı. "Gidip öğrenelim."

"Oditoryum bir kat yukarıda." Baktım, bir memur teknoloji ile binayı tarıyordu. "Bu burada işe yaramaz. Duvarlar kurşun kaplı."

Ajan Plunkett kafasını salladı. "Bunu eski moda şekilde yapacağız."

Memur ekipmanını bıraktı ve üst kata çıktık.

Koridorlara ölüm sessizliği hâkimdi. Tabula Rasa, sınıfa yürüyen ayak sesleri olmadan ürkütücü sessizdi. Ama tabii ki seçim günü, herkes oditoryumda, seçimi izliyordu. Genç öğrencilerin dış dünyadan insanları gördükleri yılın bir günü. İsteklilere gelecek yılki ürün kadar fiyatlandırma için izin verilir. Son yılımdan çok önce sabun satabilecek bir kız olarak bilindim.

Oditoryuma giden çift kapılara Ajan Plunkett'le gittim.

'Tabula Rasa öğrencilerinin elli birinci mezuniyetine katıldığınız için teşekkür ederiz. Gizli seçim başlamak üzere. Teklif verenler, lütfen müzayede için oditoryumda toplanın.' Bayan Corina'nın sesi tekrar geliyordu.

Kapıyı araladım ve içeri girdim. İzleyicilerin arka sıraları siyahlarla doluydu. Yüzlerce Tabula Rasa öğrencisini düz otururken görüyordum, gözleri düz bir şekilde sabitlenmişti.

Ama teklif verenleri görmüyordum. Ön sıralar boştu.

Ajan Plunkett'e bakmak için döndüm, yüzüm renkten renge girdi. "Bunu halletmeme izin vermelisin. Tek başıma. Yoksa kaos olur."

Ajan Plunkett beni bir kenara itti ve çift kapıları ayıran aralıktan baktı. Sonra döndü. "İki dakikan var. Sonra içeri giriyoruz."

Koridorda yürüdüğümde arkamdaki gözleri hissediyordum. Sahneye adımlarla ulaşana kadar arkamı dönmek istemiyordum. Ayakkabılarımın deri tabanları muşamba merdivenlerine çarptığında, ses kırılganlığa kadar gidiyordu. Bir çocuğun hapşırıldığını ve bir öğretmenin onu susturduğunu duydum.

Sessizlik sinir bozucuydu, ama korkunun beklemeye alınmasına izin veremezdim. Bütün oda bana aitmiş gibi omuzlarımı geri itiyordum.

Aslında bana aitti. Ajan Marlow'a göre Tabula Rasa benimdi.

Ama konuşmak için ağzımı açtığımda, sözlerim kesildi.

"Tabula Rasa öğrencilerinin elli birinci mezuniyetine katıldığınız için teşekkür ederiz. Gizli seçim başlamak üzere. Teklif verenler, lütfen müzayede için oditoryumda toplanın."

Bayan Corina'nın sesi kaybolur kaybolmaz, doğrularla başladım. "Adım Blanca Nemo ve size yardım etmek için buradayım. Barbelo Nemo'nun tek varisiyim ve Tabula Rasa'nın yeni lideriyim."

Seyirciler mırıldanıyordu. Eskiden eğittiğim üçüncü sınıftaki kız bana el salladı ve Bayan Lara ona kötü bir bakış attı. Kız koltuğuna geri döndü ve titredi.

"Bir plan değişikliği oldu," dedim. "Gizli seçim iptal edildi."

Seyircideki gürültü daha da yükseldi. Beyaz elbiseli öğretmen ayağa fırladı. Bayan Alma, dil eğitmenim. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra sustu.

"Bayan Alma? Bir sorunuz mu var?"

"Evet, Blanca. Yani, hayır, Bayan Blanca. Demek istediğim..." Bayan Alma destek için diğer öğretmenlere baktı, ancak hareket etmiyordu. Sonra tekrar öne çıktı ve sesi o kadar kısık ki neredeyse fısıldıyordu. "Müdür Corina nerede?"

"Konuştuğumuz gibi arkadaşlarım onu arıyordu." FBI'nın beklediği kapılara baktım. Sonra tanıdığım gençlere baktım. "On ve onbirinci sınıflar nerede? Mezunlar nerede?" Ve daha da önemlisi, Fatima ve Beau nerede?

Bayan Alma kolunu o kadar sert çeviriyordu ki, korkarım kumaşta bir delik açacaktı. "Hala eski notları bekliyoruz. Teklifçiler her an burada olacak. Gizli seçim başlamak üzere."

Başımı yavaşça salladım. "Hayır, Bayan Alma. Planlar değişti, hatırladın mı? Gizli seçim bugün için iptal edildi."

İki dakikam doldu. Oditoryumun üst kısmında kapılar açıldı. FBI ajanları karınca istilası gibi koridorlardaydı ve her yer siyaha bürünmüştü.

"Sakin olun!" En yüksek sesimle bağırdım. "Arkadaşlarım sizlerle ilgilenmek için burada."

İnsanlar etrafımda kıvranıyordu. Çılgınca bağırımlar terörü çağırıyordu. Sözlerimin hiç bir etkisi olmadığını biliyordum.

Bu yüzden çocuklar uğruna, bunun yerine babamın sözlerini kullandım. "Tabula Rasa öğrencileri! Zor bir yolunuz var. Pek çok açıdan kendiniz olmanız zor." Vesta duasının sesiyle, tüm gözler bana döndü. Bileğimi, eskiden platin rozetimin olduğu yeri havaya

kaldırdım. "Ama bunu yapabileceğinizi biliyorum. Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsiniz." Elimi kalbime koydum ve yüzlerce insanın aynı şeyi yaptığını izledim. "Arkadaşlarım sizinle ilgilenecek. Söz veriyorum."

Ajan Plunkett bana koridordan bakıyor ve başını sallıyordu. Sonra onu takip etmemi istedi.

Kalan memurlar binanın her katına baktılar ama kimseyi bulamadılar. Her fırsatta, Pilar'ın Fatima'ya sarıldığını ya da Sarah'ın bana gözlerini devirdiğini görmek için dua ediyordum. Şimdiye kadar burada olmalıydı.

"Herkes nerede? Mezunlar nerede? İkinci sınıf öğrencileri ve gençler nerede?" Kalbim patlamaya hazırdı. Ama sonra Bayan Corina'nın ofisinden geçtik ve uzun zaman önceki derslerimi hatırladım. 'Ağlıyormuş gibi yap. Ağlamayı kes. Gözyaşları bir araçtır.' Bu durumda, gözyaşlarının kendi yıkımım için bir araç olmasına izin veremezdim. Arkadaşlarımı kurtarmak için güçlü kalmalıyım.

Yirminci katta, duvarları pencereden oluşan bir odaya geldik. Annem ve Müdür Russell'la burada durduğumu hatırlıyordum. Ajan Plunkett'e, "Burada bir telefon var," dedim. "Bu önemli olabilir mi?" Eski moda mekanizmanın asılı olduğu duvarı işaret ettim.

Ajan Plunkett, "Belki," dedi. Sonra parmağını dudaklarına koydu ve dinlemeye başladı. Odanın köşesinden sızlanma sesi geliyordu.

Ajan Plunkett parmaklarıyla hareket ediyor ve memurlar odayı dolduruyorlardı. "Buraya!" Memurlardan birini çağırdı.

Masanın altında Bayan Corina'yı bulduk. Beyaz Vesta elbisele-
rinin altındaydı ve birisi onu sıkıca iple bağlamıştı. Ağzına bir bandana tıkmış ve konuşması imkansız hale getirilmişti.

"Bayan Corina!" Dizlerimin üstüne çöküp ağzındakini çıkarttım.
"Ne oldu?"

"Blanca, Oh, Blanca," diye bağıyordu. "Bu senin hatan."

"Benim hatam mı? Nasıl?"

Gülümsedi.

"Kibar bir şekilde sorduktan sonra bile seçim konusunda bana yardım etmedin. Bu yüzden ondan yardım istemek zorunda kaldım."

"Keung?"

Bayan Corina başını salladı. "O kim? Hayır, Jeremy'ye sordum."

Bir an için gözlerinde yumuşak bir bakış oldu. "Yardım edeceğimi biliyordum. Her zaman en sevdiğim öğrencimdi."

Ajan Plunkett, "Jeremy kim?" diye sordu. "Gardiyan mı?"

Kafamı salladım. "Hayır, Gardiyan değil. Bayan Corina, ne oldu?"

Kalkabilsin diye bileklerindeki ipleri kestim.

"Bu sabah mezunlar için geldiler. Sadece mezunlar olması gerekiyordu! Jeremy, burada olmazsa seçimin daha başarılı olacağını söyledi." Bana baktı. "Ona inandım."

"Sorun değil," diye yalan söyledim. "Sonra ne oldu?"

"Sadece mezunlar olması gerekiyordu. Blanca, bana inanmalısın!"

"İnanıyorum, Bayan Corina, inanıyorum."

Kolumu sıkıca tuttu ve sonra boşluğa baktı. "Ama sonra onbirinci sınıf öğrencileri için geri döndüler. Ve sonra onuncu! Onları durdurmaya çalıştım." Bayan Corina gözyaşlarına boğuldu.

Ajan Plunkett, "Nereye gittiler?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Bayan Corina yerde ileri geri sallanıyordu. Saçlarını önünden çekti ve kırılmış uçlarına baktı. "Bana yardım etmesi

gerekiyordu. Jeremy her şeyi daha iyi yapacağını söyledi. En sevdiği öğretmeniydim."

Ajan Plunkett, "Jeremy kim?" diye tekrar sordu. "Blanca, neden bahsediyor?"

"Bir Vesta kaçağı."

"Ne?"

"Bir Kaçan," diye mırıldandım.

Ajan Plunkett Bayan Corina'ya baktı ve söylendi. "Neredeler?"

Bayan Corina'nın kafası bez bebek gibi sallanıyordu. "Jeremy soracağını söyledi. Ama sana söylemeyeceğim ve beni buna zorlayamazsın." Yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı.

Ajan Plunkett elini vurmaya hazırlıyormuş gibi sardı ama sonra bıraktı. "Blanca? Bir fikrin var mı?"

Düşünebileceğim tek bir yer var, o da kurşun kaplı duvarlara sahip ve birçok insanı barındırabilir.

"Gösteri salonu," dedim. "Seçim burada olacak."

Aşağıdan küçük bir ses kıkırdadı. Bayan Corina, "Bu sabah," dedi. "Seçim zaten bitti."

Çok geçti, helikopterlerin sesini hatırlıyordum.

Alacakaranlıkta motosikletlerimize bindik. Seth ve Cal yerine, yabancılarla, üniformalı erkeklerle ve siyah kadınlarla çevriliydim. Ajan Plunkett önüme geçti ve onu körü körüne takip ettim, ona güvenmek zorundaydım. Vesta arkadaşlarımı ya da Tabula Rasa öğrencilerini kurtarmak için herhangi bir umut varsa, işbirliği yapmak zorundaydım.

'Bu yalnız bir yol,' demişti annem. Ama yanılıyordu. Bunca zamandır bana yardım etmeye çalışan insanlar vardı, ama izin vermedim.

Gösteri salonu otoparka birkaç yüz metre mesafedeydi, Ajan Plunkett hepimizi durdurdu ve bir araya topladı. "Bizi duymalarını istemiyorum," dedi.

"Bunun için çok geç, Plunkett." Bir erkek memur, gösteri salonunun üstündeki helikopteri işaret etti.

"Kaçanlar?" Gökyüzüne baktım.

"Hayır." Ajan Plunkett karşı çıktı. "Bunlar bizim."

"Breaker 1-9, Ben Oscar Marlow. Duyuyor musun?"

"Anlaşıldı, Marlow. Ben Margie Plunkett."

"Siber takım, iletimin kaynağının dağ manzaralı gösteri salonunda olduğunu tespit etti. Kaçanlar'ın dahil olduğuna inanılıyor. Kuşlar havada. Senin yirmin ne?"

"Biz yerdeyiz, Marlow, sen de kapağımızı patlattın."

"Ne?"

"Onları şaşırtmayı planladık!"

Bileğimden, çipli saatimin sesler çıkarttığını duydum. Kaskım varken duymak zor oluyordu, bu yüzden daha yakına kaldırdım. Seth'in sesini, az duyuordum. "Blanca, orada mısın?"

Ona mesaj attım. "Buradayım. Ama konuşamam."

"Sinyali kapattık!"

"Tebrikler."

Çok geç, kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum. Ya Seth dalga geçtiğimi düşünürse?

"Sen harikasin Seth. Gerçekten ciddiylim."

"Sen de harikasin. Çok gerizekalı olduğum için üzgünüm."

"Sana güvenmediğim için üzgünüm."

"Önemli değil. Gidip babamı bulalım."

Yutkundum. Seth'i en son gördüğümde aşağıya iniyordum. Seth, nerede olduğumu ya da neye bulaştığımı bilmiyor.

"Lobide buluşalım mı?"

"Yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Blanca!" Ajan Plunkett bağıırıyordu. "Hazır mısın? Gidelim." Bir metin daha! Sadece bir mesaj için zamanım var.

"Seni seviyorum. Babana da onu sevdiğimi söyle."

Seth geri yazmadan önce çıpli saatimi kapattım.

BÖLÜM 29

Araçlar her yere park edilmişti. Polis, itfaiye araçları, FBI araçları ve motosikletler dev bir grup oluştuyordu. Jeneratörlerin uğultuları, havuzlar ufak bir ışık sağlıyordu. Ardından hava cızırdadı ve sokak lambaları yandı.

“Cal yaptı! Şebeke geri döndü!”

Ekstra ışık, tanıdığım küçük park edilmiş araba filosunu görmeme izin veriyordu.

“Ajan Plunkett!” Siyah arabaları işaret ettim.

“Bunlar Gardiyanlar’ın araçları.”

Gözleri büyüdü ve telsizine konuştu. Daha sonra beni, beline asılı üç farklı telsizle, arabada gizlenen yönetici Lister’a doğru aceleyle koşturdu.

Ajan Plunkett söylediğinde, yönetici Lister, “Gardiyanlar?” diye sordu.

“Ama Kaçanlar’la uğraştığımızı söylediğini sanmıştım. Recon, şu Jeremy herifini son on beş dakikadır inceliyor.”

Jeremy'nin bir fotoğrafını çıkarttı.

Ajan Plunkett olduğu yerde duruyordu. "Blanca, bunların Gardiyanlar'ın araçları olduğunu söylüyor ve ona inanıyorum."

Onun desteği içimi ısıttı. Bir adım daha yaklaşp yönetici Lister'in tuttuğu resme baktım. Jeremy'nin boynundaki dövmeleeri yüzüncü görüşümdü.

Sadece şu an, bu Çinli karakterleeri gördüğümde mantıklı geliyorlar. Yazılı Mandarin'de her zaman çok kötüydüm ama bu sembollerden ikisi tanıdık geliyordu.

Sanki zaman durmuş gibi, kafeteryaya dönmüş gibiydim.

Müdür Russell, Keung'un arkasına yapışarak, "Kim olduğunu söyle," diye bağırdı.

Keung sızlanarak, "Tianshi," dedi, "hiçbir şey söyleme. Buna senin için katlanıyorum."

Bu acı verici gerçek beni yaralıyordu. Buna inanmak istemiyordum ama hemen gözümün önünde kanıt vardı. Belki Keung'un tianshi diye seslendiği tek kişi ben değildim. Belki de onun tek bağlantı noktası değildim.

"Melek," diye fısıldadım, ilk iki dövmele bakarak. Sonra yavaşça diğerlerini çözüyordum. Parmağımı Jeremy'nin boynunun fotoğrafına doğrulttum. "Gardiyan melek. Keung ve Jeremy sevgiliymiş."

Ajan Plunkett dürüstçe yönetici Lister'a, "Sana söyledi," dedi. "En başından beri Blanca size Gardiyanlar'ın dâhil olduğunu söyledi."

Yönetici Lister, kemerinden bir telsiz kaptı ve bağırdı. "On dakika kadar, Gardiyanlar hakkında bildiğiniz her şeyi getirin!"

İçerideki herkesin endişelendiği sahneye baktım. Bunlar benim halkım. Bunlar benim arkadaşlarım. Çocuk sahibi olmayacak

olmayabilirim ama Vesta kardeşlerim her zaman etim ve kanım olacak. Sahip olduğum tek kız kardeş Fatima ve o deliler tarafından esir tutulan bir binada olabilir!

Ajan Plunkett ve yönetici Lister tartışırken, kaçtım. Siyah spandexim beni gizliyordu. Projektörlerden uzak, gölgelerin arasında gizlice dolaşıyordum. İtfaiye arabasının arkasına eğilmiştim ve gittikçe binaya daha da yaklaşıyordum.

Ben yürürken, beni durdurmaları için çok geç olmuştu.

Kendimi durdurmak için de çok geçti.

Planım yoktu. Aklımda parlak bir strateji vardı.

Sadece kardeşlerin güçlü çekimleri, kaderlerine katılırdı. Vestalar'ın kolektif bir gücü vardır. Gizlilik ve kod ile birleşiktir. Onları kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmadığımı bilerek hayatımı yaşamak istemiyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ve geri gitmeleri için onları zorlayamazdım. Bu gözyaşları insandır. Onları kolumla sildim ve gösteri salonunun kapısını çaldım.

Kimse cevap vermiyordu.

"Blanca Nemo!" Ajan Plunkett megafondan bağıyordu. "Federal araçlara geri dönün!"

Dönmüyordum.

"Blanca McNeal!" Ajan Plunkett tekrar bağırdı. "Bu bir rehine durumu. Lütfen durumu yetkililere bırakın."

Kafamı çevirip ışıklara baktım. Parlama yüzünden hiçbir şey göremiyordum, bu yüzden gözlerimi korumak için kolumu tutuyordum.

Sonra karanlığın içine girdim.

Topuklarım betonda yankılanıyordu. Bir dakika durakladım ve gözlerimin iyi görmesi için çabaladım. Zifiri karanlıkta, hiçbir şey göremiyordum. Üçüncü adımında, alüminyum bir sandalyeye çarptım ve bir kazıma sesi çıktı. Sürpriz unsuru için çok fazlaydı. "Alo?" Sesim her duvardan yankılandı. "Jeremy? Keung? Fatima?"

Çipli saatimi tıkladım. Bağlantı özellikleri çalışmıyordu, ancak el feneri çalışıyordu. Bileğimi tuttum ve çevremde ufak bir ışık oluşturdum. Tek gördüğüm sandalyelerdi. Temkinli adımlarla ileri gidiyordum ama sonra geri çekildim.

'Ben bir savaşçıyım, iyi içgüdülerim var ve kendim için düşünebilirim.' Cal bana bunu öğretti. Karanlıktan korkuyordum. Kapıya geri dönüp ışık anahtarı arıyordum.

"Işıkları açıyorum," yüksek sesle bağırdım. Sonra tuşa bastım. Ve en büyük korkularım gerçekleşiyordu.

En iyi arkadaşlarım kayıptı.

"Herkes nerede?" Mirıldanıyordum. Yüzlerce sandalye var, bazıları yamuktu ama düzenlenmişti. "Merhaba!" Tekrar seslendim. "Jeremy! Benim, Blanca!" Soyunma odalarından hareket hissettim. Sonra bir inilti duydum.

Çılgınca, bir silah arıyordum. Süpürge? Anahtar? Ama yardımcı olabilecek bir şey yoktu. Sadece ben ve kötü fikirli beynim vardı.

"Soyunma odasına geliyorum!" Bağırdım. "Şu an oraya geliyorum!" İleriye doğru adım attım.

Geldiğim ilk yer, Fatima, Pilar ve benim birkaç hafta önce uzandığım oda, boştu yerde eski kıyafetler vardı. Ama yan odaya geldiğimde, kapının altından çıkan hafif bir ışık gördüm.

Elimi kaldırıp kapıyı çaldım. "Jeremy? Keung?" Kimse cevap vermeyince, kapıyı açtım. Kırık camlara basıyordum.

Keung ölmekte olan gözleriyle bana bakıyordu. Göğsünde bir cam parçasıyla kanepede yatıyordu. Etrafı kan gölüydü.

‘Çok fazla kan.’

Ama Keung’un bakışlarında, hayatın bir parçası vardı. Gözleri yana doğru dönmeden önce bana gülümsedi.

Keung’un bakışlarını takip ederken, yanında sandalyede oturan Jeremy’yi gördüm. Her ikisinin bileği de parçalanmıştı.

“Jeremy,” dedim yavaşça, “ne oldu? İyi misin?”

“Git buradan Blanca. Burada olmamalısın.”

“Ama yardım etmek istiyorum. Yardım etmeme izin verir misin? Birlikte hareket etmemiz gerektiğini söylemiştin.”

“Artık bunun için çok geç.” Jeremy çok kötü bir ses çıkarttı. “Her şeyi mahvettim.”

“Hayır. Etmedin. Bunu düzeltebiliriz.” Temkinli bir şekilde bir adım ileri gittim.

“Neden bana ne olduğunu söylemiyorsun? Ben de nasıl yardım edebileceğimi bulabilirim.”

“Artık bunun için çok geç!” Jeremy ayağa kalkmaya ve bana bakmaya çalışıyordu ama kan kaybından çok zayıf düşmüştü. Sandalyeye oturdu.

“Orada kal! Hemen döneceğim.” Yan odaya koştum ve yerden eski bir elbise aldım.

Jeremy kumaşla geri döndüğümü görünce, “Hayır,” dedi. “Bırak öleyim. Onu durdurmaya çalıştım ve ne olduğuna bak! Aynayı kırdım ve onu kalbinden bıçakladım.”

“Jeremy,” dedim, “her şey yoluna girecek.” Yanında diz çöktüm ve sağ kolunu bağladım.

Jeremy kaçırmaya çalışıyordu. "Zahmet etme." Ama savaşımak için çok zayıftı.

Yanımızda kanepede inleyen Keung'a bir göz attım. Keung'u da kurtarmak istiyordum ama aynayı göğsünden çekersenem ölebilirdi. Jeremy stabil olduğu anda yardım almak için yarışacaktım.

"Jeremy. Ne oldu? Vestalar nereye gitti?"

Jeremy o kadar ağlıyordu ki onu zar zor anlayabiliyordum. "Eve dönmeleri gerekiyordu. Keung, öğrencileri aileleriyle bir araya getireceğimizi söyledi. Ama beni kandırdı! Onları ailelerine göndermiyorduk. Keung hepsini onun için topluyordu."

"Wu Park için mi?"

Jeremy başını salladı. "Onları istiyor, Blanca. Hepsini istiyor. Çocukların nereye gittiğini fark eder etmez, bitirdim." Jeremy elimi baktı ve kaşlarını çatı.

"Şimdi neredeler?" dedim, kalp atışımdan sesimi zor duyabiliyordum.

Jeremy soruma cevap veremedi.

Keung'un boğazından sert bir ses geldi. Ruhundan çıkan son nefesini görmek için ona tam zamanında bakıyorduk.

"Tiānshi!" dedik Jeremy ve ben aynı anda. Ama neyse ki, Jeremy beni duymadı.

"Hayır!" Jeremy ağlıyordu. Hıçkırıkları kalbime saplanmıştı. Mümkün olduğunca nazikçe, sol kolundaki yaraları bağlıyordum.

Kendi acımın gideceği kadar derinleştiriyordum. Keung'un beni özel olduğuma inandırdığını sanmıyordum. Dudaklarıma karşı sıcak olan dudaklarını hatırlamıyordum. Bir zamanlar hayat dolu olan ve şimdi ise tavana bakan kahverengi gözlerine bakmıyor-

dum. Odaklanıyordum. Görevime. Arkadaşlarımı ve kayıp öğrencileri bulmak için söylemem gereken kelimelere.

Sonunda konuştuğumda, sesimi nazik olmaya zorladım. "Keung senin meleğin miydi?"

Jeremy başını salladı. "Ve o benimdi. Bu yüzden Tabula Rasa'dan ayrıldım. Onu takip etmek zorundaydım! Özellikle Müdür Russell onu cezalandırdıktan sonra. "Tiānshi," dedi, "buna senin için dayanıyorum." Blanca, ne yaptım ben?" Jeremy'nin sesinin gücü kayboluyordu.

Son düğümü bağladım. "Elinden geleni yaptın," dedim. "Görüyorum. Ama Jeremy, diğerleri nerede? Gardiyanlar onları nereye götürdüler?"

Jeremy fısıldadı. "Eve, ailelerine gitmeleri gerekiyordu. Otobüslerin oraya gideceğini sanıyordum. Ama sonra helikopterler geldi ve gerçeği fark ettim. İhanete uğradım. Hepsini istedi Blanca, ama onu durdurdum ..." Jeremy'nin yüzü hareketsiz hale geliyordu.

Parmağımı küçük bir fısıltıyla selamlayan bir nabızı kontrol etmek için elimi Jeremy'nin boynuna koydum. Sonra bileğimi kalbine, en sıkı dua pozisyonuna koydum.

"Jeremy, zor bir yolun var. Pek çok açıdan kendin olmak zor. Ama bunu yapabileceğini biliyorum." Vesta duası dilimden su gibi dökülüyordu. "Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsin." Son sözlerim bir fısıltıydı.

Ajan Plunkett'in gösteri salonundan canlı çıktığımda bana bu denli sarılmasını beklemiyordum, ama yaptı. Jeremy'nin hastaneye götürülüşünü izledikten sonra, on dakika boyunca bana bağırdı. "Nasıl bu kadar aptal olabildin? Arkadaşların için bin kat daha kötü şeyler yapabiliydin! Bunu düşündün mü?"

Fatima, Beau ve diğlereri söz konusu olduğunda, parçalanıyordum. Nerede olurlarsa olsunlar, Jeremy bilmiyordu.

Cal ve Seth geldiğinde, Ajan Plunkett hala bana bağıyordu.

"Geri çekil Bayan!" Cal Ajan Plunkett'e koştı ve gözlerine baktı. "Kimse kızıma böyle bağırılmaz."

Ajan Plunkett omuzlarını doğrulttu ve potansiyel bir rehine durumuna düştüğümü açıkladı. Sonra Cal da bana bağırdı.

Ama Seth her iki kolumu da sıkıca vücudunun arasına aldı. "Seni seviyorum Blanca," diye kulağıma fısıldıyordu. Tekrar tekrar. Sonra yüzümü kaldırıp öyle bir öptü ki, baştan ayağa bütün tüylerim ürperdi. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

BÖLÜM 30

Seth, Cal ve ben motosikletle malikâneye geri döndük. Yollar hala kaotikti ve yağmacılar çekirgeler gibi ortaya çıkıyorlardı. Seth iki koluyla beni sarıp sımsıkı tutundu.

Güvenlik geçidini geçmeden hiçbirimizin rahat nefes alabileceğini sanmıyordum.

Maun kapıyı açtığımda yemin ederim ki cenneti gördüm. Fatima, Beau, Pilar, Alberto, Richard, Sarah, Trevor, Ryan, ve Zach oradalardı, büyük salonda. Hepsi kanepelere yığılmış sandviç yiyorlardı. Fatima bacaklarını kaldırıyor ve Beau da onun ayaklarını gıdıklıyordu. Kapıyı bile kapatmadan doğruca arkadaşlarımin yanına koştum ve kendimi Fatima'nın kollarına attım. "Neredeydiniz?" Karşıya uzanıp Beau'ya da sarıldım.

"Çıldırmaı bırak!" Fatima'nın gülümsemesi muazzamdı. "Buraya kadar tüm yolu yürüdük."

Seth ceketini koltuğa fırlattı. "Tabula Rasa'ya gittiğinizi sanıyordum?"

Alberto, "Öyle yaptık," dedi. " Ama trafik çok kötüydü, ulaşamadık. Pilar, daha yakın olduğu için McNeal Malikânesi'ne gitmeyi önerdi."

Pilar Cal'a doğru koşup sokuldu. "Ayrıca arkadaşlık etmek için."

Cal onun güzel yüzünü ellerinin arasına alıp, «Doğru yere geldin," dedi ve sıcacık bir şekilde öptü.

Etrafıma sevecen bir şekilde bakınıyordum, ama Seth gözlerini fal taşı gibi açmış babasına bakıyordu.

Beau, Fatima'nın şişmiş ayaklarını göstererek, "Gelinimin bunu başarabileceğinden emin değildim," dedi.

"Hey!" Fatima karşı çıktı. Sonra katıldığını belirtmek için başını salladı. "Benim de endişelerim vardı." Karnını tuttu. "Ama inanılmaz açtım ve burada yemek olacağını biliyordum."

"Kesinlikle," diye cevapladım. "Malikânede her zaman yemek olur. Ve umarım kruvasanlar için yeterince açsınızdır."

"Pekâlâ," Fatima kabul etti. "Belki bu seferlik."

Ajan Plunkett ertesi gün beni aradı ve ben her sorusuna cevap verdim. Dürüstçe ve çekinmeden. Hatta bilmek istediği şeylerden bazıları onu hiç ilgilendirmese de, geri adım atmadım. Nancy burada yoktu ve eminim ki Ajan Marlow ve Yönetici Lister aynalı camın ardından beni gözetliyorlardı, ama ben Ajan Plunkett'e tüm gizli sırları anlattım.

Ona Bayan Alma'nın dikkatli gözleri altında Keung'la öpüştüğümüzü anlattım.

Keung'un arabasının arkasına Seth ile gizlendiğimi ve bir patlama duyduğumu anlattım.

Müdür Russell'ın başına gelenler hakkındaki şüphelerimi anlattım.

Irene Page'in gerçekten Keung için çalıştığını ve aramıza yerleştirilmiş başka Gardiyanlar'ın da olabileceğini anlattım. Seth'i bu kadar büyük bir acı içinde gördüğümde kalbimin nasıl parçalandığını anlattım. Ve diğer şeyleri de anlattım. Çünkü bir kere konuşmaya başlayınca bir daha duramamıştım.

Ona Sarah'nın Trevor'la çıktığını ve aslında annesi olmadığını anlattım. Gerçek Lilith'in teyzem olduğunu ve kayıp olduğunu anlattım.

"Bayan Lydia" ya da "Anne" demem konusunda hala emin olmadığımı anlattım. Beni terkettiği için annemi affedebileceğime emin olmadığımı da anlattım.

Ona, Ajan Marlow'a bir yuva yıkan olduğunu söylediğim için üzgün olduğumu anlattım, ama hala çok iyi bir federal ajan olduğunu düşünüyordum. Dr. Meredith'in beni nasıl inanılmaz derecede rahatsız hissettirdiğini ve hala beni gözetleyip gözetlemediği konusunda emin olmadığımı anlattım.

Bu noktada Ajan Plunkett araya girdi. "Dr. Meredith kontrol edildi. Ona birkaç ay önce baktım."

"Ah." çipli saatime baktım.

Ajan Plunkett, "İleride biri senin peşine düşerse, seni Gardiyanlar hakkında uyarmaya çalışmıştım, hatırlıyor musun?" diyeceğim.

Zar zor yutkundum. "Bu çocukların kaybolması benim hatam. Başından beri sizinle işbirliği yapmış olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı."

Ajan Plunkett başını salladı. "Bunu kesin olarak bilemeyiz, Blanca. Ama bildiğim şey şu ki, Gardiyanlar'ın yaptığı şey senin suçun değildi. Ve eğer sen Tabula Rasa'ya girmemize yardım etmiş

olmasaydın bu bir kan banyosuna dönüşebilirdi. Bir çok çocuğun hayatını kurtardın.”

“Ama hepsinin değil.” Ellerimi göğüs hizamda inançla birleştirerek, “Tabula Rasa’nın kayıp öğrencilerini bulmak için ne gerekirse yaparım!” dedim.

Ajan Plunkett’in gözünün kenarındaki kırışıklıkları her zaman-
kinden daha belirgindi, çocuksu saç kesiminde ise artık daha çok
griler vardı. “Blanca,” dedi sevgiyle. “Ben sana her zaman inandım.
Şimdi senin de bana inanman gerek. Onları bulacağım.”

Geriye sadece söyleyebileceğim tek bir şey kalmıştı ve kendimi
buna inanmaya zorladım. Kafamı yavaşça sallayıp bu dört küçük
kelimeyi fısıldadım.

“Ajan Plunkett, size güveniyorum.”

“Birkaç hafta sonra, hazır olduğumda, The Lighthouse için yeni
bir yazı yazdım. Seth, Veritas Rex’te de yayınladı.

“Sevgili arkadaşlarım ve takipçilerim,

Sizin gibi, benim hayatımda iki hafta önce gerçekleşen cep te-
lefonu vakası ile sonsuza kadar değişti.

Destek mesajlarınızla beraber cesaretlenip teşvik olurken,
nefret mesajlarınız ile de üzüntü duyuyorum. Ama çoğunlukla, bu
büyük trajedi meydana geldiği için yastayım. Öz babam Barbelo
Nemo geçen yıl öldüğünde, suç dünyasında bir boşluk oluştu. Sır-
lar, casuslar ve siyasi temaslar, kapılmak için açıkta kalmıştı. Gar-
diyanlar’ın kurucusu Wu Park, bu şansız gördü.

Muhafızlar yıllarca cep telefonlarını bozabilecek teknolojiyi
geliştirmek için çalıştı. En üst düzey silahları nihayet hazırды. Bir
yanlış hamlede, Vestalar’ın rekabetlerini yok etmeye ve kontrolü
ele geçirmeye çalıştılar. Şimdi, Vesta çocuklardan oluşan üç sınıfı-

nın tamamı kayıp. Elli öğrencinin akıbeti hala bilinmiyor ve benim kalbim çok kırık. Ben, Blanca Xavier Nemo McNeal, bütün kardeşlerim bulunana kadar huzura eremeyeceğim. Wu Park şunu bilsin: 'Vestalar tüm yanlışların intikamını alır, özellikle de onurumuz tehlikede olduğunda.'

Uyarıldın."

EPİLOG

Bu gece Vesta kurumsal yemeği veriliyor ve ben de malikanede Tabula Rasa yerine buraya ev sahipliği yapıyorum. Cal beni teşvik etti çünkü trajediden bağımsız olarak hayatın devam etmesinin önemli olduğunu söyledi.

Umarım Pilar ile Cal için işler çok garip değildir. Ailesine yakın kalmak için moda evi ile sözleşmesini yenilemeye karar verdi.

Vestalar'ın geri kalanına gelince, umarım çok fazla şarap içiyorlardır, böylece onlardan biraz laf alabilirim. Birileri bir yerde Wu Park ve Gardiyanlar'ın kaçırdığı elli Tabula Rasa öğrencisi hakkında bir şeyler biliyor olmalı.

Ama bu geceyi düşünmek yerine, bu öğleden sonraya odaklanmalıyım.

Stanford röportajım birkaç saat sonra. Sağlıklı bir kahvaltı ile daha iyisini yapabilirim. Yemek odasında ona katıldığımda Cal yumurta ve tost yiyordu.

"Blanca, tatlım." Cal beni görünce kahvesini bıraktı. "Güzel görünüyorsun."

Yeni mor elbisemi göstermek için etrafımda hızlıca bir tur döndüm. "Teşekkür ederim. Keşke bu kadar gergin olmasaydım."

"İyi olacaksın." Cal bana bir bardak portakal suyu verdi. "İyiden daha iyi." Seth odaya girdi. "Harika olacaksın. O paneldeki profesörler onları neyin sarstığını bilmeyecek." Bir sandalye aldı ve bir Danimarka pastası kaptı.

Gerçekçi bir şekilde, "Ben matematikte gayet iyiyim," dedim. "Ama bana doğrusal cebir hakkında soru sorarlarsa, biterim."

Cal, "Bu kadar endişelenme," dedi. Kahverengi gözleriyle bana güvenerek bakıyordu. "Sen tanıdığım herhangi birinden daha fazla sunum yeteneğine sahipsin. O profesörler bunu görecek."

"Evet, ama ya tek bir kelime bile söyleyemezsem? Ya..."

Seth pastasını bıraktı. "Donup kalmayacaksın. İyi olacaksın."

"Ya planlarımı açıklamamı isterlerse?" Bu soru bana taş gibi ağırlık yapmıştı. "Ya mesleki hedeflerim hakkında konuşmak istiyorlarsa?"

Cal, "Onlara gerçeği söyle," dedi. "Sen bir mühendis olmak ve benim varisim olarak McNeal Güneş Sistemi'ne katılmak istiyorsun."

"Bunu hala istiyorum," dedim. "Gerçekten ama gerçekten istiyorum."

Sonra Ajan Plunkett'in kartını elbisemin yan cebinden çıkardım. "Ama şimdi başka hedeflerim de var."

Cal, "Evet. Benim de," dedi ve masa örtüsünün karşısındaki zarfı bana uzattı. "Bunu sana vermek için uzun süre bekledim. Kağıtları aylar önce hazırlamıştım."

"Bu da ne?" Delicesine merak içindeydim. Zarfın tokasını açıp evrakları çıkardım. Üstünde büyük harflerle, EVLAT EDİNME DOSYASI yazıyordu.

Seth, "Çok yakından bakma," dedi. "Onları imzalamanı istemiyorum." Masanın altından, elini kalçama doğru götürdü.

Cal gülümsedi, "Bu dosyanın var olduğunu bilmeni istiyorum," dedi. Bana beklenti içerisinde bir bakış attı. "Bunları istediğin zaman imzalayabilirsin ya da imzalamayabilirsin."

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. «Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Seth, "Biliyorum," dedi. Sonra iki elimi de ellerinin arasına aldı. "Bir gün, öyle ya da böyle, yasal olarak bir McNeal olacaksın."

Cal bize doğru uzanıp ellerimizi tuttu, "Bu bir söz," dedi. Gülümseyerek karşılık verdim. "Ama benden aile dövmesi yaptırmamı beklemeyin."

Seth yapmacık bir gülümsemeyle, "Asla asla deme," dedi.

SON

TEŞEKKÜR

Bu kitap, arkasındaki iki kadının öncülüğü olmadan şu an elinizde olamazdı. Liza Royce Ajansı'nın temsilcisi olan arkadaşım, şampiyonum Liza Fleissig. Georgia McBride Medya Grubu'nun Georgia McBride'ı, hayalleri gerçekleştiren. Bu iki bayana minnettarlığımı yeterince dile getirmemin imkânı yok.

Jaime Arnold, benim harika gazetecim, sen YA dünyasının gerçek bir rock yıldızısın. Birçok soruyu cevaplandırдың ve çılgın fikirlerimi eğlenceli kıldığın için teşekkür ederim.

Beta okuyucularından, küçük orduma, Alana Albertson, Carol Brudnicki, Karyn Brudnicki, Muffie Humphrey, Vanessa Moody, Jeniffer Parmenter, Sarah Weston ve Sharman Badgett-Young'a da teşekkür etmek isterim.

LRA kardeşlerim, Joshua David Bellin, Darlene Beck-Jacobson ve Sarah J. Schmitt birçok çığgınca emaili cevapladı ve yazıda uzman tavsiyelerde bulundular. LRA'den Ginger Harris-Dontzin, benim adıma çalıştığın için teşekkür ederim.

Jeanne Ryan, sadece yıllar önce oğlumun okuluna gelip vaktini gönüllü bir yazar olarak harcadığın için değil, sen hep benim iyilik perim oldun. En çok ihtiyacım olduğu zamanlarda yardıma koştun. "Nerve"ü büyük ekranda izlemek için sabırsızlanıyorum.

Kitabın bir başka görünmeyen eli ise Dale Carneige. Fikirlerdeki Vesta taktiklerini ilk onun 1936 yılına ait olan "Arkadaş Kazanmanın ve İnsanları Etkilemenin Yolları" adlı kitabından keşfetmiştim. Aynı zamanda alanında yoğunlaşmış ve Stanford Üniversitesi'nde mükemmel bir şekilde eğitimini gördüğüm "Psikoloji" nin de tecrübelerinden yararlandım.

Bütün sosyal medya arkadaşlarıma ve hayranlarıma teşekkür ediyorum. Ve özellikle Delta Gamma kardeşim, blogumun her bir adımında arkamda olan, Claire McCormack Hazlett'a teşekkür ediyorum.

"Sixteen to Read" kardeşlerim, Michelle Andreani, Ashley Herring Blake, Jennie K. Brown, Jennifer DiGiovanni, Laurie Elizabeth Flynn, J. Keller Ford, Catherine Lo, Sarah Glenn Marsh, Sonya Mukherjee, Marisa Reichardt, Meghan Rogers, Shannon M. Parker, Erin L. Schneider, Janet B. Taylor

ve Darcy Woods. Arkadaşlığınız sayesinde bu yolculuk daha da zenginleşti.

Washington, Edmonds'da yaşıyorum ve evime "Puget Sound" demekten gurur duyuyorum. Her hafta The Everett Daily Herald'a "I Brake for Moms" isimli bir köşe yazısı yazarım. Herald okurlarım, Pazar sabahlarını sizinle geçirmek mükemmel bir ayrıcalık. The Herald'daki mükemmel insanlar, Jon Bauer, Sally Birks, Andrea Brown, Gale Fiege, Jessi Loerch, Melanie Munk, Doug Parry ve Aaron Swaney, beni bir yazar olarak geliştirdiğiniz için teşekkür ederim. Ama en önemlisi ise, genel yayın yönetmeni Neal Pattinson'a, bütün gün evde olan ve bilinmeyen bir anneye şans tanıdığı için, ona çok büyük bir teşekkür borçluyum.

Annem ve babam, Bruce ve Carol Williams, bana sıcak ve mutlu anılar ile dolu olan bir çocukluk yaşattığınız için teşekkür ederim. Kız kardeşim Diane, bunu eğlenceli kıldığı için sana teşekkür ederim. İkinci annem ve babam, Marc ve Lynn Bardsley, isteyebileceğim en iyi ikinci anne ve baba.

Eşim, Doug, Blanca'nın dünyası için titizlikle uğraştığım zamanlarda bana katlandığın ve destek olduğun için sana teşekkür ediyorum. Bryce ve Brenna, sizi tüm kalbimle seviyorum. Sosyal medyaya katılacak kadar büyüdüğünüzde, annenizin her adımınızı takip edeceğinden emin olabilirsiniz. Eğlenin ve güvende kalın.

JENNIFER BARDSLEY

Jennifer Bardsley, The Everett Daily Herald'da "I Brake for Moms" köşesinde yazıyor. Jennifer'ı websitesinde: <http://Jennifer-Bardsley.net> ya da Facebook'ta, "The YA Gal" sayfasında bulabilirsiniz. Stanford Üniversitesi mezunu Jennifer, eşi ve iki çocuğuyla birlikte Washington, Edmonds'ta yaşıyor.

